

Giới thiệu Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách

Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách là truyện ngôn tình pha lẫn truyện teen mang đến câu chuyện đầy ngẫu hứng, mới mẻ nhưng gần gũi và thân thiện.

Nguyễn Hoàng Tuyết Băng (Yun): nó tuy 16 tuổi nhưng xinh đẹp tựa thiên thần, có phần lạnh lùng. Đặc biệt nó chơi piano rất hay và giỏi các loại võ, là con gái cưng của Tập Đoàn K nổi tiếng thế giới, là bang chủ của Bang ID mạnh trong thế giới ngầm và giàu nhất thế giới. Trần Huyền Anh (Boo): 16 tuổi là bạn thân của Yun, giỏi võ, xinh đẹp và rất tinh anh, là bang phó bang ID, con gái tập đoàn thời trang nổi tiếng thế giới, giàu thứ 5 thế giới.

Phan Thiên Kim (Sery): xinh đẹp, dịu dàng, rất dễ hòa đồng cũng rất giỏi võ, là con cái của tập đoàn khách sạn nổi tiếng thế giới, bang phó của ID, giàu thứ 6 thế giới. Huỳnh Ngọc Mai (SanSan): xinh đẹp, hoạt bát và là đứa lười chơi nhất nhóm, bang phó ID.

Lâm Chấn Phong (Ken): hấn đẹp trai nhưng lạnh lùng, là hotboy của học viện Kstar, là con trai của tập đoàn W, bang chủ bang Hắc Long mạnh bằng bang của Yu, giàu thứ nhất thế giới. Dương Hoàng Ân (Gin): phong độ, sát gái vô đối, là con trai của tập đoàn hàng hải nổi tiếng thế giới, bang phó bang Hắc Long, giàu thứ 3 thế giới.

Đặng Gia Bảo (Kan): đẹp trai, rất biết cách cư xử với con gái nhưng cũng sát gái không kém, là con trai của tập đoàn đá quý nổi tiếng thế giới, bang phó Hắc Long. Đoàn Minh Đức (Zin): tuy có đẹp trai nhưng vô cùng hồng hách, là con trai của tập đoàn xe hơi nổi tiếng thế giới.

Những con người đều mang tính cách khác nhau, số phận khác nhau. Khi duyên trời đã định cũng là lúc họ chạm mặt nhau, đi hay ở là do quyết định của bản thân.

Truyện mang nhiều câu từ khá hài hước và tâm lý nhân vật rất trẻ con mà bất cứ ai trải nghiệm cũng đều bị cuốn vào vòng luẩn quẩn của những con người đặc biệt này. Hơn hết, Kén Cá Chồn Canh và Sợi Dây Chuyền Định Mệnh là một trong những tác phẩm mang nhiều cảm xúc dạt dào khiến người đọc không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

London, Anh

Sương mù dày đặc. Tuy bây giờ đang là mùa hè nhưng sương mù vẫn dày như vậy,

Đó chính là đặc điểm riêng biệt của thành phố này. Nó bước xuống xe, kéo chặt chiếc áo khoác hàng hiệu của nó, bước vào McDonald's. Bước lên lầu, nó mỉm cười nhẹ, bước lại một chiếc bàn cạnh cửa sổ có 3 cô gái xinh đẹp đang ngồi.

_ Hôm nay sao rảnh rồi hớp sớm vậy?

_ Hihi Tại chán nên kiu mấy bà ra đây chơi cho vui thui mà. – SanSan cười nói

_ Ukm nói mới thấy chán thiệt! – Boo chống tay chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ

_ Hay chúng ta kiếm cái gì chơi đi – Sery nói

_ Ukm Nhưng trò gì mới được chứ - Nó tán thành

_ Hay chúng ta về VN chơi đi! – Sery búng tay 1 cái

_ Nói thì hay đó nhưng làm sao mà xin bố mẹ cho ấy – Boo chán nản nhìn đứa bạn thân

_ Trời ơi! Chuyện dễ ợt! Thì chúng ta chỉ cần mất công nhỏ vài giọt nước mắt là có thể đi ngay - Sery tinh nghịch(t/g: uj! Seo mấy bà chị này lắm chiêu thế nhỉ?)

_ Quyết định vậy đi! Bây giờ ăn được chưa, tao đói lắm rồi! – SanSan xoa xoa cái bụng của mình nhìn mấy đứa bạn thân iu (t/g: Uj Chị SanSan này chỉ pik ăn thụ ợ? ; SanSan: Đầu? Tụi còn pik ngủ nữa chứ pò!!!!)

_ Được rồi! Ăn thôi nào ! – Boo nhìn con bạn của mình mỉm cười

_ Chị ơi! – SanSan vẫy tay vui vẻ gọi chị phục vụ

Chị phục vụ lẳng xăng chạy tới chỗ bọn nó, đưa Menu:

_ Hamburger bò, 1 pepsi, 1 kem orio, 1 khoai tây Medium – nó nói 1 cách lạnh lùng làm cho mọi người xung quanh không rét mà run

_ Hamburger gà, 1 Pepsi, 1 khoai tây - Boo vừa lật quyển Menu vừa nói

_ Hamburger gà, 1 kem orio và 1 Pepsi – Sery mỉm cười nhìn chị phục vụ đầy thân thiện

_ Hamburger bò, 1 gà rán, 1 Pepsi, kem orio sô, 1 khoai tây Larger – SanSan hào hứng

Bỗng nhiên cảm thấy có 1 cái nhìn kì lạ đang nhắm vào mình, SanSan quay đầu nhìn lên thì bắt gặp 1 ánh nhìn kinh ngạc của chị phục vụ.

_ Có chuyện gì không chị? – SanSan nhăn mặt

_ À...À...không có gì. Xin quý khách đợi một lát ạ! – Chị phục vụ cười gượng chạy đi

_ Chị phục vụ này kì lạ thật! - SanSan nói thầm (t/g; Chị ơi, Chị ăn nhiều như z người ta hk kinh ngạc nhìn chị mới lạ đó. =.=’)

Sau khi nạp năng lượng đầy đủ, chúng nó mỗi người một ngả chạy về nhà mình.

Tại nhà nó

_ Daddy con muốn về VN! – Nó nói

_ Tại sao? Không được! – Daddy của nó nhủ mày

_ Đi mà Daddy. Xin Daddy đó! – Nó làm bộ mặt chú cún con tỏ vẻ tội nghiệp nhìn daddy của nó

_ Nhưng mà nơi đó...- Daddy ngẩng mặt lên nhìn nó

Nó nghe tới đó thì mặt nó trở nên lạnh lùng

_ Không sao đâu daddy. Thôi con về phòng mình đây! – nó cắt ngang lời daddy cười gượng rồi đi ra khỏi phòng (Tại sao lại như vậy nhỉ, t/g sẽ bật mí bí mật này sau nhé! Thông Cảm! ^_^)

Đặt người mình lên giường bỗng chiếc Iphone 4 của nó kêu lên

Deo dangdanghage neon

Mr. Mr. Nal bwa

Mr. Mr. Geurae baro neo

Nal gaseum ttwige han

Mr. Mr. Choegoui namja

Mr. Mr. Geuge baro neo

Sangcheoro kkaejin yurijogakdo

Byeori doeneun neo mr. Mr. (Mr. Mr.)

Nareul bitnaejul seontaek badeun ja

Geuge baro neo mr. Mr. (Mr. Mr.)

(Mr Mr – SNSD)

_ Bên máy sao rồi? 3 đứa tao xin được rồi! – Giọng Boo vang lên

_ Ok rồi! Tao book vé rồi, chuyến bay lúc 6h sáng – Nó nói

_ Ok mai gặp lại. Ngủ ngon!

_ Ngủ ngon! – nó nói rồi cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Trở Lại Vn

4:30 PM, Sân bay Tân Sơn Nhất

Trong những nụ cười và nước mắt của biển người xa lạ, sự ồn ào náo nhiệt tại nơi đây lại còn náo nhiệt hơn khi có sự xuất hiện của 4 cô gái. Mọi người xung quanh ai nấy cũng trầm trồ khen ngợi vẻ đẹp của 4 cô gái này

_ Ai thế nhỉ? Nhìn như ngôi sao! – Người 1

_ Ukm đẹp thật. Như thiên thần ấy! Ghen tị thật! – Người 2

_ Xi... Có gì đâu! Bình thường thôi! – Người 3

Cứ như vậy, khen ngợi có, ghen tị có. Bọn nó làm lơ những lời nói xung quanh bởi vì chuyện này đã quá quen thuộc với tụi nó

_ Ah... Một thật! – Sery uể oải nói

_ Ukm cũng một thật, bay mười mấy tiếng lận mà! Thui bây giờ tụi mình về biệt thự nghỉ đi rồi tối nay đi bar xả hơi. OK?

_ Ok – Cả bọn đồng thanh

_ Mà mấy giờ chúng mình đi? – Boo thắc mắc

_ UKm... 8h đi

_ Ok – Cả bọn đồng thanh tập 2

Rồi cả 4 đưa nó mỗi người lên xe trở về biệt thự của mình (Mí chị này có biệt thự ở VN mak). Chiếc xe BMW dừng lại trước cổng biệt thự có tên là FAMILY. Cánh cổng mở ra, một dãy người hầu xếp hàng chờ sẵn

_ MỪNG TIỂU THƯ TRỞ VỀ Ạ!

_ Ukm Chào mọi người – Nó bước xuống xe, mỉm cười nhẹ

Từ phía xa xa, một ông quản gia bước tới mỉm cười hiền hậu nhìn nó

_ Mừng tiểu thư đã trở về

_ Vâng, cảm ơn! Quản gia vẫn khỏe chứ ạ? – Nó mỉm cười nhìn ông. Khuôn mặt nó lúc này không còn lạnh lùng như bình thường nữa mà đã trở nên ấm áp hơn (Chỉ với 1 số người thôi nhé)

_ Vâng! Lão vẫn khỏe ạ!

_ Ông không cần phải nói chuyện khách sáo như vậy đâu, quản gia à!

_ Vâng, thưa tiểu thư. Chắc tiểu thư cũng mệt rồi, lão đã bảo mọi người dọn phòng cho tiểu thư rồi, mời tiểu thư lên phòng nghỉ ngơi. – Quản gia kính trọng nói

_ À... Con biết rồi ạ! – Nó lễ phép nói rồi đi lên phòng

Quản gia nhìn theo bóng của tiểu thư bước vào nhà. Ông đã làm trong ngôi biệt thự này hơn 30 năm rồi, ngoài ông bà chủ và cậu hai ra, ông là người yêu thương tiểu thư nhất nhà. Từ khi chuyện đó xảy ra, đây là lần đầu tiên ông thấy tiểu thư cười ấm áp đến vậy

Tại phòng nó

Vừa vào phòng, nó ném chiếc Iphone 4 lên giường rồi bước vào phòng tắm (Cấm nghỉ bậy nha mấy you ^^). Vừa ngâm mình vào nước ấm, những sự mệt mỏi vừa rồi tự nhiên tan biến mất. Những kí ức đau buồn bỗng dưng ủa về trong tâm trí của nó.

_ Dừng ... Dừng... Dừng đi mà

Nó mở bừng mắt ra, nhúu mày bước ra khỏi phòng tắm

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lần Gặp Mặt Định Mệnh

Gặp được nhau, cãi vã nhau, yêu thương nhau,... Đó là những thăng trầm của cuộc sống luôn đi cùng con người. Đó chính là định mệnh của con người và định mệnh đó chính là con người. Và cũng chính định mệnh đã gắn kết số phận con người lại với nhau.

8:00 PM, Tại bar A&D

Nó bước vào, bar lúc này đã vô cùng náo nhiệt. Hôm nay, nó mặc một chiếc váy đen ôm sát, để lộ vòng eo quyến rũ. Chọn 1 bàn ngồi xuống, nó làm lơ mọi ánh mắt đổ dồn về phía nó nhưng nó đâu hay biết rằng có 1 ánh mắt đặc biệt khác cũng đang nhìn nó.

Tại một bàn khác trong góc khuất, bọn hán ngồi nhâm nhi ly rượu, nháy mắt với các cô gái xung quanh làm cho bọn con gái trong bar tìm đập chân run.(T/g: Trời ơi mấy anh ơi! em biết mấy anh đẹp trai rồi nhưng cũng không cần phải chiêm hết tất cả con gái chứ! Mấy anh muốn làm cho con trai trong xã hội này ế hít à? =,=" ; Bọn con trai: Đúng vậy... Đúng vậy đó... Bọn tôi không có đặc tội gì đến mí anh hít. Xin hãy tha cho chúng tôi 1 con đường sống đi!... huhuhuhu..... TT)

Vừa thấy nó đi vào, Gin nháy mắt với nó nhưng lại bị nó làm lơ. Gin ngạc nhiên nhìn nó. Như cảm thấy thằng bạn ngồi kế bên mình có chút kì lạ, Kan quay sang thì thấy Gin cứng đờ như khúc gỗ, anh thúc vai Gin cười nói:

_ Sao thế? Tự nhiên im thin thây?

_ Cô gái đó.... - Gin chỉ về phía bàn của nó

_ Ai đâu?..... Àk thấy rồi! Cũng đẹp nhỉ! Thích à? Vậy thì lại làm quen đi! – Kan vừa nói vừa đẩy Gin đi

Gin bị đẩy đi bất ngờ lúng túng đi về phía nó. Sau khi đẩy Gin đi, Kan mỉm cười nhẹ nói thầm:

_ Sắp có chuyện hay để coi đây

Bàn nó, nó ngồi nhâm nhi ly VODKA vừa ngắm thăm 3 đứa bạn thân của nó.

_ Thiệt tình! Mấy cái đứa này hẹn giờ này mà còn chưa đến nữa. Rõ ràng là muốn bị mắng đấy mà! - Nó tức giận nói

Bỗng nhiên, có một bước chân đi tới. Nó ngược đầu lên thì thấy 1 gã mập say xin đang tiến về phía mình. Gã đó bước tới tự tiện ngồi vào chỗ kế bên nó, vòng tay qua eo nó

_ Cô em ngồi một mình buồn vậy? Có cần anh ngồi đây chơi với em không?

_ Nhân lúc tôi còn lịch sự thì hãy buông tay ra mau! - Người nó toát ra hàn khí làm cho mọi người xung quanh lạnh xương sống

_ Cô em vừa nói cái gì? - Hắn dường như không cảm nhận được hàn khí xung quanh, cố ý hỏi lại

_ Buông ra! - Nó giận dữ hét lên và cho lão ta 1 cái tát thật mạnh vào má trái của lão

_ A... Con nhỏ này kiao. Mày muốn chết à? - Lão ôm má trái vừa bị tát vừa giơ tay lên định tát nó

Nó nhếch môi bắt lấy bàn tay của hắn rồi 1 cước vật hắn ngã xuống đất. Ly tách trên bàn đều bị vỡ hết. Hắn đứng dậy quệt vết máu khoé môi giờ nắm đầm lên. Nó tránh nhưng cũng không tránh kịp nên một nửa cú đầm đã quét qua mặt nó làm cho nó loạn choạng rồi ngã xuống đất. Hắn định lại gần nó thì có 1 bàn tay từ đằng sau nắm lấy vai hắn kéo lại đánh cho hắn 1 cú giáng trời đất. Hắn quay đầu lên thì bắt gặp ánh mắt đầy sát khí của Gin

_ Này! Chú là đàn ông tại sao lại đánh phụ nữ chân yếu tay mềm như vậy chứ? - Gin nghiêng răng nói (T/g : Nói hay lắm, hoan hô Gin! Nhưng nói chân yếu tay mềm có phải là hơi quá với chị Yun nhà ta? :- \$)

Hắn đứng dậy định đánh Gin thì 1 chàng trai đẹp trai không kém đến ngăn lại.

_ Có chuyện j vậy? - Chàng trai hỏi

_ Thưa ông chủ, chuyện là như thế này ..... - Một nhân viên bảo vệ cung kính nói

_ Tôi hiểu rồi! Xử lý đi. - chàng trai lạnh lùng nói rồi nhìn sang nó

_ Ủa? Chị Yun? Chị về hồi nào sao em không biết vậy? Còn mấy chị đâu? - chàng trai ngạc nhiên và vội chạy tới đỡ nó

_ Àk Bảo hả? Chị mới vừa về à. Còn mấy người kia chưa tới. - Nó gượng dậy nói

_ Chị về mà không báo em biết để em còn chào đón mọi người nữa chứ. Mà tên đó làm chị ra như vậy à?

_ Uhm em chào hỏi đón chị cười cũng nồng nhiệt ghê hah - Nó lạnh lùng nói

_ Thui mà. Thui mà đừng giận! Em hứa từ nay sẽ không có chuyện này xảy ra nữa. Thui chị theo em vô trong chườm đá đi, má chị đỏ hết rồi kìa – Bảo cười hiền nói với nó

Nó theo Bảo đi vào trong nhưng chột nghĩ gì đó, nó quay lại bước về phía Gin đang đứng

_ Cảm ơn! Tôi không biết lấy gì để đền đáp anh đây?

_ À thôi không cần đâu. – Gin xoa tay nói

_ Nhưng tôi không muốn nợ ai đâu.

_ Không cần đâu. Có duyên thì sẽ gặp lại thôi. Chào nhé - Gin gơ tay chào nó rồi lẩn vào trong đám người trong bar

Nó đứng ngây ngốc tại chỗ rồi quay đi khuất sau ngã quẹo

Tại phòng VIP, bar A&D

Nó nhận túi đá từ tay Bảo rồi cẩn thận chườm lên cái má đang sưng đỏ lên của nó.

_ Mấy năm nay chị thế nào? Vẫn tốt chứ - Bảo hỏi nó

_ Uhm bình thường. Tổ chức hoạt động thế nào? – Nó lạnh lùng nói (T/g: Uj! Chị còn không hỏi người ta có khỏe hay không nữa à? Cái tổ chức đó tốt hơn thằng em của chị sao?; Yun: Ai kiu nó chọc giận tôi làm chi? Mà nhìn nó như vậy thì biết là tốt rồi. Cần chi hỏi.; T/g: ...)

_ Dạ, tổ chức vẫn hoạt động tốt nhưng trong gần 3 năm gần đây xuất hiện băng Hắc Long do 1 người tên là Lâm Chấn Phong, biệt hiệu là Ken đứng đầu

_ Băng đó hoạt động ra sao?

_ Tuy là ma mới nhưng băng này rất mạnh. Chỉ trong vòng 2 năm đã tiêu diệt được nhiều băng phái mạnh trong thành phố này. Thực lực có thể ngang ngửa băng của chúng ta.

_ Thôi cũng chả có gì. Miễn sao không đụng đến băng chúng ta là đc

RẦM...

Hai người đang nói chuyện thì bỗng nhiên cánh cửa bị văng ra. Sau làn khói bụi mờ, Boo và Sery xuất hiện (Seo giống Superman đi giải cứu con tin thế nhĩ? À không. Cái này phải gọi là Superwoman mới đúng ^^)

_ Đây 2 chị. 2 chị có muốn vào thì chỉ cần mở cửa là được. Cần chi phải phá cửa như vậy chứ? Nó mắc lắm đấy – Bảo cười khỏ nhìn cánh cửa đáng thương

Boo và Sery không quan tâm đến lời nói của Bảo, bước nhanh đến chỗ của nó. Bỗng 1 tên bảo vệ to con chạy vào

_ Thưa ông chủ... Tôi xl... 2 cô gái này cứ dòi vào mà tôi không cản kịp (Chứ không phải anh bị sắc đẹp của Boo và Sery làm cho mê mẩn đấy chứ?)

_ Không có gì. Lui ra ngoài đi. À phải rồi... Hãy nhớ rõ mặt của 3 người này. Họ chính là chủ của ta, sau này phải biết kính trọng biết chưa.

_ Dạ vâng – Tên vệ sĩ cúi đầu nói, lén nhìn về phía 3 cô gái mà ông chủ đã nói rồi đi ra ngoài. Vừa đi hất vừa vuốt ngực, cứ tưởng đầu ông chủ sẽ tức giận rồi sẽ phạt hất. Ai mà ngờ được. 3 cô gái đó là chủ của ông chủ à, vậy là chủ của mình rồi, sau này phải cẩn trọng với mấy người đó mới đc bầu muốn có 1 con đường sống

Sau khi vệ sĩ đi, Boo và Sery hỏi tới tập nó

_ Mày có sao không Yun? Mới vừa vào đã nghe Bartender nói mày đánh nhau với ông nào đó? – Boo lo lắng hỏi

_ Ukm không sao. Mà tụi bây còn nhớ tới tao à? Tại sao giờ này mới tới? – Nó hậm hực liếc xéo mấy đứa bạn thân

_ Hìhì Tại tụi tao mệt quá nên ngủ quên mất tiu? Thui mày tha lỗi cho tụi tao nha – Sery nhìn nó đầy hối lỗi

_ Mà Sansan đâu? Sao không đi cùng với tụi bây?

_ Không biết nữa. Lúc tao gọi cho nó thì nó còn đang ngủ, chắc đang trên đường tới đây.

Trong khi đó, Sansan đang ngồi trong chiếc xe thể thao màu vàng yêu quý của mình trên đường tới bar. Tới ngã tư, vì không thấy chiếc xe nào nên Sansan đạp phanh chạy qua. Nhưng ...

KÉT...RẦM...

Hai chiếc xe đụng nhau. Một chiếc màu vàng, một chiếc màu đỏ đen (T/g đồ các bạn là xe của ai đó? ^^). Sau hồi va chạm với chiếc xe kia, Sansan tức giận bước xuống xe. Từ phía bên xe kia, Zan cũng tức giận không kém bước xuống. Sau hồi xem xét thương tích của xe mình, Zan nhú mày giận dữ hét lên

_ Này cái cô kia! Cô bị đui hay sao mà đụng phải xe tui thế hả? Cô xem nó trầy xước hết rồi kìa!

_ Xe của tui cũng zậy mà. Tui là người phải nói câu đó mới đúng? Anh mới là người bị đui đó. Không chừng anh còn bị bệnh gì về mắt đấy chứ. Trầy có một chút ở đầu xe thui mà đã nói trầy hết. Theo như tôi chuẩn đoán, người ta là loạn thị còn anh chắc là siêu thị luôn rồi – Sansan tức giận hét lên

_ Cô...

saenggag hada jamdeulmyeon (nae kkumsog)

pareul beollyeo ttatteutan (nae pumsog)

neoreul XOXO pume ana XOXO

joma joma ganjeorhan (geu mankeum)

nege daheul deut han (geu ibmatchum)

neoreul XOXO maeil kkume XOXO

Give me XOXO L.O.V.E

You're my XOXO L.O.V.E

(XOXO – EXO)

Chiếc Iphone của Zan đang reo lên, Zan bước ra một chỗ khác nói chuyện

_ Có chuyện gì?

_ Sao mày còn chưa tới nữa? Định để cho tụi tao leo cây à? – Từ đầu đây bên kia, Gin nói

_ Không có chuyện đó đâu. Tao tới ngay đây

Sau khi cúp máy, Zan quay trở lại, hậm hực nói:

_ Được! Coi như hôm nay cô may. Tôi bận công việc nên không có tg mà chấp nhứt với cô. Nếu để tôi gặp lại cô thì cô chết chắc.

Zan nói rồi lấy xe phóng đi. Sau khi thu kịp những gì Zan vừa nói Sansan giận càng thêm hét lên:

_ Tôi mới là không thèm chấp nhứt với anh đó. Đồ điên!

Sansan giậm chân giận dữ bước lên xe đạp phanh chạy đi gần như là tốc độ tên lửa.

Tại bàn câu hẩn

Gin bước lại ngồi.

_ Tới rồi đấy à? – Hẩn cầm ly rượu liếc xéo Zan

_ Ukm

Kan khoác tay lên vai Zan hỏi

_ Tại sao tới trễ? Khai mau.

_ Nhắc tới là thấy bức. Chuyện là vậy...

Tại phòng VIP, bar A&D

Sansan bước vào với một sắc mặt đen thùi lùi. Thấy vậy Boo bỏ ly rượu xuống, cười hỏi

_ Chuyện gì thế? Sao mặt mày đen sì vậy?

_ Hừ Oan ức cho tao lắm tụi bây ơi! Lúc này đang đi trên đường thì ...blablabla

Sansan kể lại cho bọn nó nghe. Bọn nó nghe Sansan kể xong thì cười haha

_ Rõ ràng là mày sai còn nói người ta. – Boo cười sặc sụa nói

_ Nhưng thật sự là lúc đó tao không thấy chiếc xe nào hết mà. – Sansan nhăn mặt nói

_ Thui chuyện cũng qua rồi. Đừng nhắc lại làm gì – Sery dịu hiền an ủi

_ Đúng đó. Chuyện chả có gì cả. Đừng suy nghĩ nhiều quá. – Nó ngồi một bên cổ nhin cười nói

Bỗng điện thoại của nó reo lên

I LOVE YOU

I LOVE YOU

mamchuji mayo sarang nurae

matjin neol wihae bulleo julge Everyday

I say yeah yeah yeah yeah yeah

I say yeah yeah yeah yeah yeah

meomchuji mayo sarangui Dance

i-bameul geudaewa bonaego shipeundae

I say yeah yeah yeah yeah yeah

I say yeah yeah yeah yeah yeah

(I LOVE YOU – 2NE1)

_ Dạ. Daddy. Có chuyện gì thế ạ?

_ .....

_ Dạ .Vâng ạ. Con sẽ nói lại với bọn nó. Good night, daddy!

Nó vừa cúp máy, Sery đã lo lắng hỏi.

_ Có chuyện gì thế?

_ Daddy tao nói ngày mai bọn mình phải đi học tại học viện của cha nuôi của tao, đồng phục đã được chuyển tới nhà của từng đứa rồi...

_ Ak Tại sao lại thế? Mình mới về chơi chưa được mấy ngày mà. Thui tao không đi đâu – Sansan chán nản nói

_ Tao còn chưa nói xong. Daddy tao còn không quên dặn rằng nếu tụi mình không đi thì chuẩn bị hành lý về London đi là vừa – Nó thần nhiên nói

_ HẢ? – 3 người kia tròn tròn mắt đồng thanh

_ Chắc chắn là có vấn đề gì đó. Tại sao bọn mình mới vừa về lại phải đi học? Chắc chắn là papa và mama của bọn mình thông đồng với nhau – Boo tỉnh anh nói (Papa mama bọn nó: Đúng đấy! Con thông minh lắm ^^; t/g: pó tay)

_ Thui tụi bây ở đây, tao đi vệ sinh rửa mặt một chút – Nó đứng dậy bước đi

Nó bước vào nhà vệ sinh, mở vòi nước rửa mặt. Lấy khăn lau gương mặt đẹp như thiên thần của nó, nó bước ra thì ...

BINH... A...

Nó đụng phải ai đó và bị ngã xuống. Xoa xoa cái cù chỏ nhỏ vì bị ngã mà bị đau, nó lằm bằm

_ Hôm nay là ngày gì không biết? Bị thương quá trời. Thật là xui mà.

Nó giận ngược lên nhìn kẻ gây làm đau cái cù chỏ nhỏ của nó.

_ Đây anh có phải là đàn ông không hả? Đụng người ta ngã không đỡ lên mà còn không xin lỗi nữa là sao?

_ Ồ hay! Cô là người lùi vào tôi mà. Muốn gây sự chú ý với tôi à? – Hấn khinh miệt nhìn nó. Trên đời này, hấn ghét nhất là loại con gái này

_ Cái gì? Tôi mà muốn gây sự chú ý với anh á? Có cho tôi cũng không thèm!

_ Hừm... - Hấn quay lưng đi, không thèm trả lời nó

_ Anh đứng lại cho tôi – Nó hét lên

Hấn vẫn quay lưng đi

PHẬP...

Nó ném chiếc giày của nó vào hấn nhưng hấn nhanh chóng bắt được, ném trở lại cho nó rồi lạnh lùng quay lưng bước đi

Nó tức giận xì khói, hậm hực đứng dậy, mang giày vào. Lấy điện ra gọi cho 3 đứa bạn

nega pnyohae Number Nine Number Nine

Number Nine naleul tteonaji malayo

nal jeossnayo Number Nine Number Nine

Number Nine geudae eobsneun na bam-e jamdo mosjayo

ah na neomu apaseo geuraeyo

ah na neomu apaseo geuraeyo

nae mam da gajyeogan geudaeneun eodi issnayo

dorawayo Number Nine

(NUMBER NINE _ T-ARA)

_ Alo - Boo nói từ đầu dây bên kia

_ Tụi bây ở đó chơi đi, tao về trước đây

_ Sao vậy?

_ Không có gì. Chỉ là cảm thấy mất hứng thui (Tại gặp hấn đấy) – Nói rồi nó cúp máy

_ Yun... Yun... Alo... alo...Hazz Cái con nhỏ này!

Yun vào thang máy chạy xuống tầng hầm lấy xe chạy về nhà.

Giới thiệu nhân vật mới đây:

Trần Gia Bảo: đẹp trai, lạnh lùng giống Yun, là em của Yun, là con trai của 1 công ty là chi nhánh của Tập đoàn K, chuyên làm các công trình kiến trúc, là thành viên trong băng ID và quản lí bar A&D (bar này là của bọn nó đấy các bạn), học tại học viên KStar

Chương 4: Học Viện Kstar

Reng... reng... reng

Nó với tay tắt cái đồng hồ trên đầu giường, ngồi dậy vươn vai 1 cái rồi đi làm VSCN.

_ Một ngày mới lại bắt đầu rồi

Nó mỉm cười nhìn mình trong gương, rồi đi đến tủ quần áo lấy bộ đồng phục mà quần gia đã chuẩn bị sẵn mặc vào. Bộ đồng phục của nó rất dễ thương à nha. Chiếc áo sơ mi trắng viền ở tay áo và chiếc váy đen quen thuộc đối với học sinh, càng dễ thương hơn với chiếc cà vạt đen được nó thắt lỏng (ụ ị thật là tông xít tông we đi). Nó xoắn mái tóc màu hung đỏ của nó xuống, quay qua lấy cái balo đeo lên vai, mở cửa bước ra khỏi phòng. Sau khi nạp xong năng lượng, nó từ phòng ăn bước ra. Quần gia đã đứng chờ sẵn ở cửa cúi đầu kính cẩn nói với nó

_ Tiểu thư đi học vui về ạ!

_ Dạ. Con đi học đây ạ!

Nó lái chiếc xe mui trần màu trắng của nó đến trường. Mái tóc mượt mà của nó bay trong gió cộng với vẻ đẹp của nó làm cho mọi người đi trên đường ai cũng phải ngoái lại nhìn (Seo t/g nghĩ sẽ có tai nạn xảy ra vì chị Yun nhà ta quá z?). Chiếc xe dừng trong cổng học viện KStar. Đây là học viện độc nhất vô nhị trong thành phố mang tên Bắc Hồ này. Nếu không phải là con nhà quyền thế thì không được vào trường học quý tộc này. Ngay cả tỉ lệ đỗ vào trường này là 1%. Những trẻ em xuất thân từ xã hội thượng lưu thông thường ngay từ lúc mới sinh ra đã xin nhưng cũng khó có cơ hội vào trường mẫu giáo của Học Viện Kstar này. Nhưng nếu được nhận có thể được hưởng chính sách ưu đãi từ tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông rồi sẽ được tuyển qua bên Đại học Kstar. Đó cũng là trường học luôn khiến tất cả các phụ huynh và các học sinh phải khổ não về chuyện thi cử. Trong sân trường rộng hàng nghìn mét vuông đã chật kín những chiếc xe hơi đắt tiền. Nó bước xuống xe, cùng lúc đó 3 đứa bạn thân của nó cũng vừa tới chạy về phía nó. Boo buộc mái tóc xoắn nhẹ màu nâu đất của mình, nhìn trông thật giản dị, năng động nhưng cũng toát lên vẻ cao quý. Sery thì đánh phồng tóc, thắt bím đuôi tôm lệch một bên trông rất dịu dàng và nữ tính. Còn Sansan thì búi tóc kiểu Hàn Quốc nhìn siêu cute. Bốn nàng giờ đây đã là sự chú ý của cả học viện.

_ Ai thế nhỉ? Xinh quá! – HS1

_ Ukm như thiên thần từ trên trời bay xuống đây vậy! – HS2

_ Minh thấy có đẹp gì àu. Bình thường thôi mà! – HS3

_ Ukm đúng đó. Tụi này còn đẹp hơn nhieu – HS4 (Tự tin thấy ghê zây bà OaO)

Tụi nó lò đi những lời nói không mấy thiện cảm đó (Wen ụ mấy pạn ui, bắt đầu từ chap 2 ấy)

Bọn hần vừa tới đã thấy sân trường ồn ào cả lên.

_ Có chuyện gì thế? – Gin thắc mắc

_ Chắc là chuyện về tụi mình chứ gì! Hahaha – Zan tự sướng

_ Cậu thôi đi. Không có chuyện gì đâu. Mau đi thôi – Hần lạnh lùng nói với Zan

_ Vâng. Vâng... – Zan bày ra bộ mặt đã hiểu nhìn hần

_ A. Hoàng tử dzô ụ kja – Một cô gái hét lên

Những ánh mắt đang chú ý về tụi nó thì bỗng nhiên quay về phía bọn hần. Tụi nó cũng đưa mắt nhìn về phía đang xôn xao hiện nay.

_ Chuyện gì vậy nhỉ? Chuyện gì mà ồn ào thế? – Sansan nhảy nhoi nhoi như con zò, nói với tụi nó

_ Không có việc gì đâu. Dù sao cũng chả liên quan đến tụi mình đi tìm phòng hiệu trưởng đi.

Tụi nó quay mặt, thanh thoi rồi đi trong khi bọn hần đang mệt mỏi với tụi fan trong học viện

_ A Một wa! Tao đi không nổi nữa rồi tụi bây. – Boo dựa lưng vào tường thở dốc nói

_ Tao thấy có j ầu mà mệt. Mày yếu quá đấy Boo – Sansan tung tăng vừa đi vừa nói

_ Tr oj, sức mày là gì thế. Nãy giờ tụi mình đi muốn hết cái trường rồi, tao còn muốn mệt tới nói chi tới Boo – Sery nhìn Sansan khó hiu nói

_ Thui tụi bây đừng nói nữa ráng đi thêm chút nữa đi. – Nó vừa tìm vừa nói

_ A! Tao thấy rồi tụi bây ơi. Ở đằng trước kia đi nhanh lên – Sansan la toáng lên chỉ tay về phía căn phòng có cánh cửa gỗ lớn đang đóng kín (Cúi cùng cũng đã tìm ra rồi =.!=!)

Nó gõ cửa, một giọng lạnh lùng vang lên

_ Vào đi.

Nó đẩy cửa bước vào.

_ Papa

Người đàn ông trung niên nãy giờ đang ngồi trên ghế đang xử lý văn kiện bỗng dừng lại, lông mày cũng từ từ giãn ra, vui mừng ngược mặt lên

_ Yun

_ Oa papa con nhớ papa nhju lem - Nó chạy lại nhào vào lòng ông

_ Papa cũng nhớ con nhju - Ông dịu dàng ôm đứa con vào lòng mắng nhẹ

_ Đứa con gái này! Cả năm trời hk chịu gọi về hỏi thăm papa 1 tiếng vậy mà nói nhớ gì!

_ Tại con bận wa chứ bộ. Con cũng đâu muốn như vậy đâu – Nó ngược mặt lên, làm nũng với ông

_ THôi về là tốt rồi! Hôm nào qua thăm mama của con đi. Bà ấy cũng nhớ con nhieu lắm – Ông xoa đầu nó nói

_ Dạ

.....

_ CHÚNG CHÁU CHÀO BÁC Ạ! – Sery, Boo, Sansan ở đằng sau cúi đầu lễ phép nói

_ À. Nãy giờ ta nói chuyện zs Yun quên mất các cháu. Cho ta xin lỗi. Ta thất lễ rồi – Ông cười gượng gạo

_ Dạ không sao đâu ạ - Boo cười tươi

_ Ukm ba mẹ các cháu vẫn khỏe chứ? Cho ta gọi lời hỏi thăm họ nhé

_ VÂNG Ạ. CHÚNG CHÁO CẢM ƠN BÁC Ạ - Chúng nó đồng thanh

_ Ukm Ta đã sắp xếp cho bọn con học lớp 11A1, vào đó nhớ học hành cho đàng hoàng nghe chưa. – Ông quay sang Yun nói

_ Vâng. Papa yên tâm. Á mà papa này, papa chỉ cho con lớp 11A1 nằm ở đâu đi. Nãy giờ bọn con kiếm cái phòng hiệu trưởng cũng đi gần hết cái trường này rồi. – Nó oán trách nhìn ông

_ Hahaha Được rồi. Ở bên kia kia. – Ông đưa tay chỉ vào tòa nhà có 3 tầng, cửa sổ thủy tinh được lắp sát đất, ánh nắng buổi sáng chiếu vào làm cho tòa nhà đó giống như lâu đài pha lê.

_ Oa Con cảm ơn papa. Papa là tốt với con nhất – Nó ôm chầm lấy papa của nó rồi chạy đi cùng 3 đứa bạn

_ Haha – Ông cười híp cả mắt

_ Tới rồi tụi mình đợi cô giáo đến thui – Boo nói

.....

10 phút trôi qua

_ Bà cô đâu rồi nhĩ? Đã tới giờ vào học lâu rồi mà – Sansan khó chịu nói

_ Hay là tụi mình đi lộn lớp rồi? – Sery thắc mắc

_ Hk có đâu. 11A1 mà! – Boo nói chỉ vào tấm bảng lớp

_ Tụi bây đợi thêm mười phút nữa đi! – Nó nói điềm tĩnh nói

.....

15 phút nữa lại trôi qua

_ Thôi tao không đợi nữa đâu mỗi chân quá. Đi về ngủ cho khỏe! – Sansan thực sự không còn kiên nhẫn được nữa quay người bước đi

Từ phía xa, bà cô giáo chủ nhiệm chạy thục mạng tới

_ Các em... Các em...cho cô xin lỗi. Cô tới trễ - Bà cô vừa thở hồng hộc vừa nói

Rồi chỉnh sửa quần áo lại mở cửa bước vào lớp

_ Cô zô...Cô zô kìa tụi bây – HS1 la lên

Bà cô bước vào lớp.

_ CHÚNG EM KÍNH CHÀO CÔ Ạ

_ Ukm cô chào cả lớp

_ Dạ chúng em lại chào cô ạ

_ Ukm Được rồi. Mấy em ngồi xuống đi. Cô chào cả lớp

_ Dạ chúng em lại kính chào cô nữa ạ

_ Giỡn mặt với tôi hả?. Trời ơi. Cô hiền mà tụi em. .... Ngồi xuống học đi! – Bà cô tức giận nói

_ Dạ chúng em ngồi đây ạ! Hahaha

_ Trời ơi. Tôi khổ zới cái lớp này ghê z đók

.....

_ Hôm nay chúng ta sẽ có học sinh mới. Các em vào đi!

Tụi nó bước vào dưới những ánh mắt ghen tỵ của bọn con gái và những hình trái tim của bọn con trai(trừ bọn hấn ra)

_ Được rồi! Bây giờ bọn em giới thiệu về mình đi!

.....

_ Chào. Tôi tên Nguyễn Hoàng Tuyết Băng. Mọi người có thể gọi tôi là Yun – Nó nói lạnh lùng khiến mọi người xung quanh không rét mà rung

Vù..Vù...Vù

_ Sao lạnh như mùa đông. Bây giờ đang là mùa hè mà – HS1

_ Ukm lạnh quá mày ơi – HS2

.....

_ Hìhì Cậu bớt dùm mình đi Yun – Boo che miệng cười

_ Hi! Mình tên là Trần Huyền Anh, các bạn cứ gọi mình là Boo

Nói rồi Boo nháy mắt một cái làm trái tim của bọn con trai đổ rầm rầm

.....

_ Chào các bạn. Mình tên là Phan Thiên Kim, mọi người cứ gọi mình là Sery đi nha – Sery nói bằng một giọng hết sức là dịu dàng khiến bọn con trai lẫn con gái đều ngả ngũ

.....

_ Helu! Rất vui được gặp. Mình là Huỳnh Ngọc Mai , gọi mình là Sery nhé! – Sansan đưa tay chào trông rất dễ thương.

.....

Bọn con trai trong lớp nhón nháo cả lên vì sự có mặt của hai cô này

_ Oa dễ thương quá. Mình thích Sansan – HSB (HS Boy)1

_ Không mình thấy Boo và Sery dễ thương hơn – HSB2

_ Mình thì thích Yun hơn. Vừa đẹp vừa lạnh lùng. Thích quá! – HSB 3

_ Mình thì thấy 4 cô đều đẹp cả. Mình yêu hết – HS4

.....

_ Thôi được rồi các em. Để cô coj sắp xếp chỗ cho các em

_ Ngồi ở đây nè bạn.

_ Không. Ngồi đây nè

_ Ngồi kế mình nè.

Bọn con trai nhón nháo cả lên

_ Thôi thôi thôi. Thôi các em ngồi ở bốn bàn cuối kia đi, chính là bàn của bốn hoàng tử của chúng ta (Hoan hô...Hoan hô... Y(^_^)Y)

_ Vâng ạ - Bọn nó đồng thanh

Nếu như ánh mắt có thể giết người được thì bà cô đã bị giết bởi ánh mắt hình viên đạn đại bác của các nữ sinh trong lớp (Khụ...khụ...Nói quá rồi em ơi =o=’’). Bà cô cười gượng lau vội mồ hôi trên trán

.....

_ Chào bạn mình ngồi đây nha – Sery dịu dàng nói

_ Ukm Rất vui được gặp bạn. Mình tên là Đặng Gia Bảo, bạn cứ gọi mình là Kan – Kan gật đầu chào lại nở nụ cười rất tươi

_ Ukm còn mình là Sery. – Sery dịu dàng cười lại rồi ngồi xuống

.....

_ Chào. Mình là Boo. Rất vui được gặp. – Boo cởi balo ra ngồi xuống rồi quay sang Gin chào hỏi

_ À. Chào Minh là Gin, tên là Dương Hoàng Ân. Giờ chúng mình cùng bàn rồi rất mong được giúp đỡ - Gin khách sáo nói. Nãy giờ cậu đang nhìn về phía Yun mà quên mất bên cạnh cũng có một người mới vừa ngồi xuống

_ Không đâu Minh phải nói câu đó mới đúng. Rất mong được giúp đỡ ạ - Boo cười tươi nói

.....

Trong khi hai bàn kia đang là một mảng hồng tươi sáng thì hai bàn bên đây lại là âm u của địa ngục

_ Aaaaaaaaaaaaa! – San san la lên – Tại sao lại là anh?

_ Há? Đồ đui...Tại sao cô lại ở đây? – Zan kinh ngạc nhìn Sansan

_ Đui cái đầu anh! Không ngờ tôi lại phải ngồi chung với hạng người điên như anh thật là...Chúa ơi giúp con AMEN – Sansan nhắm mắt khoanh hai tay lại, kính trọng như đứng trước Chúa làm cho Zan tức sôi máu

_ Cô... Thật là... Tôi Không thèm nói chuyện với người đui như cô – Zan bực tức nói rồi lấy headphone ra đeo lên tai quay mặt ra ngoài cửa sổ

_ Hừ ! Tôi cũng chẳng nói chuyện với hạng người điên như anh đâu đồ điên – Sansan giậm chân ngồi xuống làm bằm

_ Tên này đúng là điên làm cho mình tức chết mà

Sery từ bàn dưới chồm lên hỏi

_ Sansan! Người này chính là người dừng xe cậu ngày hôm qua hả?

_ Nó đó – Sansan hậm hực nói

_ Thui chuyện đã qua rồi đừng chấp nhất làm chi! Dù sao 2 người cũng ngồi cùng bàn, nên hòa thuận thì hơn

_ Hừ Minh có chấp nhất hần ta đâu chứ. Minh đâu có rảnh rang tới đây

.....

Trong lúc đó

Nó mới vừa bước về bàn đã thấy một cảnh không thoải mái. Một tên con trai ngồi ở bàn của nó. Hai chân thì gác lên mặt bàn, còn hai tay thì gối đầu, tai thì đeo headphone nhắm mắt trông rất ư là thoải mái, cả người toát ra một hàn khí cảnh báo mọi người không ai được đến gần. Hần chung cái balo cũng đã chiếm hết cái bàn của nó. Tuy tức giận nhưng nó không biểu lộ ra ngoài. Bước lại lạnh lùng nói

_ Xì. Có thể xích qua một chút cho tôi ngồi được không?

_ .....

_ Xì. Có thể xích qua một chút cho tôi ngồi được không? – Nó kiên nhẫn lặp lại

_..... – Vẫn không có tiếng trả lời

Lần này thì nó bực tức thật sự. Nó mở cái headphone của hần ghé sát lỗ tai hần la lên

_ NÀY

Hần nhíu mày quay sang nhìn nó

_ Là anh? Cái tên bất lịch sự hôm qua?

_ Cô là ai?...Àk Tôi nhớ rồi. Hừ Rõ là cô đứng tôi trước, tôi bất lịch sự hỏi nào chứ - Hần nhếch môi

_ Hừ. Đúng là anh nói dối trần trụi thật. Coi như tôi bỏ qua chuyện hôm qua. Bây giờ thì anh có thể xích qua cho tôi ngồi được chứ?

_ Không

_ Này Tôi đã nói quá lịch sự rồi đấy. Bây giờ anh có xích qua hay không?

_ Không – Hần khẳng định lại

_ Được vậy thì anh đừng trách tôi

Nó nói rồi tung một cước đá hần xuống sàn rồi thản nhiên ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Hần bỗng nhiên bị đập té liền tức giận nói:

_ Cô làm cái gì thế hả?

_.....

Nó làm như không nghe thấy, tai đeo lấy headphone từ trong balo ra đeo lên tai

_ Được lắm. Coi như cô hay! – Hần hậm hực đá vào cái ghế rồi ngồi xuống đeo headphone nghe nhạc cho đỡ bực

_ A! Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi! – Gìn từ bàn trên quay xuống cười với nó

_ Là anh à! Cảm ơn vì hôm qua đã giúp đỡ. Tôi vẫn sẽ giữ lời hứa của mình. Anh muốn tôi đền đáp anh thế nào? – Nó cười mỉm nói

_ Uhm vậy thì cô làm bạn với tôi đi. Vậy coi như là đền đáp cho tôi rồi

_ Ok Rất vui được làm quen

_ Uhm Rất vui được làm quen.

Gìn tươi cười quay lên thì bắt gặp ánh mắt của Boo đang hướng về phía mình

_ Oa Thì ra bạn chính là người giúp Yun hôm qua. Rất cảm ơn bạn nha – Boo hâm mộ nhìn Gin

_ Ukm cũng chả có gì đâu. Dù sao cũng là bạn bè cả mà. Đừng có khách sáo quá như vậy! – Gin gãi đầu bối rối nói

_ Ukm

.....

Từng tiết học trôi qua. Cô giáo thì giảng bài còn học sinh thì ngồi chép, ai cũng làm việc tích cực riêng chỉ có 4 chàng hoàng tử và 4 nàng công chúa của chúng ta thì ngồi chơi rảnh rang. Mỗi người một việc. Boo và Sery thì lấy đt ra chụp hình up lên facebook. Nó thì lôi cái Ipad Air ra chơi. Hấn và Zan thì ngồi nghe nhạc. Còn Gin, Kan, Sansan thì ngồi nghịch điện thoại.

Cuối cùng 3 tiết học dài cũng qua. Tiếng chuông báo hiệu giờ chơi đã vang lên. Bọn hấn rủ nhau xuống căn tin.

_ Ê! Thấy mấy 4 cô gái mới vào lớp mình thế nào? – Gin mở đầu nói

_ Ukm Rất thú vị - Kan cười nói

_ Hừm Thú vị gì chứ? Chả có gì hay! – Hấn cười lạnh nói

_ Đúng đó! Nhất là bà đui ngồi kế bên mình đây này. – Zan đồng tình với hấn

_ Minh thấy có gì đâu hai cậu chỉ nói quá lên. Hay chúng ta rủ 4 nàng đó đi bar đi tối nay đi nha – Gin cười lém lỉnh

_ Minh không đồng ý – Hấn nói

_ Tớ cũng vậy – Zan

_ Đi mà. Đi mà. Hai câu đi đi – Gin như một đức trẻ vùi kẻo năn nỉ hai đứa bạn

_ Không – Cả hai đồng thanh

_ Được rồi! Mấy cậu không chịu đi chứ gì. Mấy cậu còn nhớ câu nói mà mấy cậu nói với tớ mấy ngày trước không? – Gin cười gian

.....

Mấy ngày trước

_ Cậu hay lắm Gin! – Zan khen Gin sau khi trở về từ 1 chiến công lừng lẫy

_ Hìhì. Cũng chẳng có gì cả. Chỉ cần hậu tạ cho mình là được rồi!

_ Cậu muốn bọn mình hậu tạ cho cậu cái gì đây? Cứ việc nói – Hấn cười nói

_ Hìhì Tạm thời thì chưa nghĩ ra. Tới khi nào tớ nghĩ ra sẽ nói cho các cậu biết sau nhé!

_ Ok. Bọn tớ sẽ chờ xem cậu muốn cái gì hahaha – Kan vỗ vai Gin nói

.....

Sau khi Gin nhắc lại lời hứa của bọn hấn mấy ngày trước, bọn hấn suy nghĩ lại rồi chán nản đồng ý.

Giờ chơi kết thúc. Bọn hấn lên lớp để học tiếp hai tiết cuối.

.....

_ Nek! Bọn mình muốn rủ mấy bạn đi bar chơi, đi không? – Gin vui vẻ quay sang Boo nói

_ OK! Nhưng khi nào chúng ta đi?

_ Tối nay. Khoảng 9h, bar KINGS nhak

_ OK – Boo vui vẻ nhận lời

.....

_ Ek tụi bây! Gin rủ tụi mình tụi mình 9h tối nay đi KINGS chơi, đi không? – Boo vui vẻ hỏi tụi nó

_ Ok Đi thì đi – Sansan hào hứng.

_ Ukm – Nó ậm ừ trả lời

_ Ok – Sery nói

.....

8h45 quán bar KINGS

Trong quán bar KINGS sang trọng, tại một bàn dành cho 8 người, có bốn chàng hoàng tử ngồi ở đó thu hút sự chú ý của các cô gái xung quanh. Bọn nó bước vào. Tối nay, Yun mặc một chiếc áo thun cánh dơi rộng trễ vai và chiếc quần shorts rách trông rất bụi bặm, Sansan thì mặc một bộ jump màu đen trông rất dễ thương, Boo thì mặc 1 chiếc đầm ôm khoe body dáng chuẩn không cần chỉnh, còn Sery thì nữ tính hơn nhưng cũng không kém phần sexy, cô mặc 1 chiếc váy màu đỏ trên đầu gối một chút, đằng sau để lộ cái lưng trần trắng mịn. Sắc đẹp của cô nàng làm cho 4 chàng hoàng tử của chúng ta bị đơ vài phút. Nhưng không biết tại do trùng hợp hay là do ý trời mà hần hôm nay cũng mặc áo sơ mi trắng, thế là nó và hần bị hiểu lầm là mặc áo cặp với nhau. (Các bạn nghĩ là do gì? ^^) Boo lướt mắt qua căn phòng trong ánh đèn bar mờ ảo, tìm thấy bàn bọn hần mỉm cười bước tới.

_ Chào. – Boo chào bọn hần rồi ngồi xuống

Bọn nó cũng ngồi xuống theo. Do vào sao nên nó buộc phải ngồi kế hần. Tình hình chỗ ngồi là như thế này đây

Zan – Sansan – Sery – Kan – Boo – Gin – Hần – Nó

.....

_ Tại sao tôi phải ngồi kế cô chứ - Zan lầm bầm (Anh này thít là? Ngồi kế người đẹp rồi còn đòi gì nữa?)

_ Tôi cũng chả muốn đâu. Ngồi kế anh tôi chẳng thể nào vui nổi! – Sansan bịu môi nói

_ Cô...

_ Thui 2 người cho tui can đi. Tối đây để cho mọi người vui vẻ làm quen chứ không để xem 2 người cãi nhau đâu – Kan cười khổ can 2 người thích cãi lộn này

_ Đúng đó chúng ta vào đây để vui mà! Nào cạn ly thui. – Gin nâng ly mời mọi người

Bọn nó và bọn hần ngồi nói chuyện phiếm với nhau, tất cả các chuyện trên trời dưới đất bất kể chuyện gì cũng được các chàng và nàng này lôi ra kể cả. Zan và Sansan thì lại chứng nào tật nấy gặp chuyện gì không đồng ý là lại cãi nhau như chó với mèo. Nó và hần chỉ im lặng, lạnh lùng ngồi nhâm nhi ly rượu, khi bị hỏi thì chỉ ậm ừ cho qua.

Naepumeun neoage pinancheo dareun sarame naneun beoryeojyeo

Sarang geu kkeuteun kkaman teoneolsok boji anneun giri naneun neomu duryeowo

Taeyangi naerijjoeneun bureun samakcheoreom mokmalra ugo iteun saramcheoreom

Kiss me ma baby i bami gagjeone naege eoseobbalri day by day

Ni pumi geuriwojyeo neomu sarang haetnabwa

I bami jinagamyeon nunmuldwieo dok!Dok!Dok!

Jeo eunbit dari jinyeon sarajilkka.. Ajik namaitneun ni hyanggi

Kkumgatdeon chueokdeuldo heuteojilkka...bitmu lcheore meolri dok!Dok!Dok!

Kiss me baby i'll must be stay here day by day

Saranghandago soksagyeojwo

Kiss me baby just you can take me day by day

Nae nunmuri mareugi jeone

(DAY BY DAY – T-ARA)

.....

_ Ukm. Chị nghe?

_ Dạ chị ơi. Bọn Mạnh Hồ không biết đã nghe tin tức từ đâu mà giờ đã biết chị về. Tụi nó nói với em là nói chị ngày mai đến khu D quyết đấu với tụi nó ạ. Giờ tính sao đây chị? – Bảo nói

_ Không sao cả! Cứ nhận lời và chuẩn bị sẵn sàng đi. 5h ngày mai bọn chị tới. – Nó nhếch môi nói với Bảo

_ Vâng ạ. – Bảo cúp máy

Sau khi nhận điện thoại của Bảo, nó quay sang nói với 3 đứa kia

_ Ê tụi bây. Mai 5h đi không?

_ Ok - Boo

_ Chắc sẽ hào hứng lắm đây - Sery

_ Thật hả?...Tốt quá! – Sansan

_ Ủa? Máy bạn đi đâu vậy? Cho tụi này đi zoi đc hk? – Gin cười hỏi nó

_ À Không có chuyện gì đâu! Thui tụi này về trước nhé. Mai còn đi học nữa! – Nó cười nhẹ trả lời Gin rồi đứng dậy

_ Ak Thui để tụi này đưa bọn cậu về! – Kan cười lễ phép nói

_ Thui Không cần đâu. Phiên lăm vs lại bọn này cũng có xe ủi thui bọn này về nhé tạm biệt. – Sery dịu dàng trả lời Kan, giờ tay chào

Bọn nó bước đi để lại bọn hấn ngồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuộc Chiến Khốc Liệt

6h45 A.M, trường học Kstar

_ Good morning, Boo – Gin đưa tay chào Boo

_ Good morning, Gin – Boo tươi cười chào lại

_ Hìhì

Nói đoạn Gin để balo xuống ghế ngồi vào chỗ của mình.

Từ ngoài cửa nó uể oải bước vào

_ Chào buổi sáng Yun – Gin vui tươi chào nó

_ Ukm Chào – Nó bợ phờ chào lại rồi tiến tới bàn của mình

.....

_ Này xích qua 1 chút! – Nó uể oải nói

Hôm nay hấn cũng đã vào sớm và chiếm hết cái bàn của Yun. Nhưng....

Thật kì lạ, chuyện lạ có thật, hấn bỗng nhiên kéo balo, ngồi sang chỗ của mình. Yun thấy vậy thì rất ngạc nhiên nhưng nó không có tâm trạng để nghĩ nhiều. Thế là nó bỏ balo xuống, úp mặt xuống bàn, bắt đầu thực hiện một việc mà nó đang muốn bây giờ. Đó là...NGỦ

.....

Reng...reng...reng...

Bà cô chủ nhiệm bước vào lớp. Bọn HS bên dưới thì cứ nhao nhao ồn ào như cái chợ. Cô nói mặc cô, trò nói mặc trò. (Haizzzz)

RẦM

Cánh cửa bỗng nhiên bị đá văng ra, Sansan thở hồng hộc đi vào.

_ Em kia đã đi học trễ còn phá hỏng đồ của nhà trường, em muốn gì đây hả?

Sansan không nói gì, đi đến chỗ ngồi của mình nằm xuống ngủ ngon lành

_ Em...- Bà cô tức giận không nói được gì – Được rồi. Tôi sẽ báo lên hiệu trưởng xem em như thế nào? Hừ

Bà cô giậm chân đi ra khỏi lớp

.....

_ Này – Zan ngồi kế bên lắc vai cô

Cô lấy tay quờ quạng xung quanh ngái ngủ nói

_ Ừm... Đừng làm ồn

_ Này Sansan sao z? Tôi qua không ngủ được à?

Sansan càng quơ Zan càng lắc mạnh hơn. Sansan bực mình ngồi dậy trừng mắt nhìn Zan

_ Giờ muốn sao?

_ Ầu mún sao ầu. Chỉ quan tâm tới Sansan thụ mà! – Zan cười xuề

Sansan rùng mình, đưa tay sờ trán Zan rồi lại sờ trán mình, khó hiểu nhìn Zan

_ Này! Anh có bị sao không đấy? Tự nhiên hôm nay lại...

_ Hihi Kéo sao đâu. Mình vẫn bình thường mà. Vẫn đẹp trai phong độ như mọi ngày – Zan vẫn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười – Mà mình có chuyện này muốn nói với Sansan này

_ Chuyện gì? – Sansan buông quơ hồi sau một hồi nghiên cứu biểu hiện kì lạ của Zan. Nhưng rất tiếc là lại không có kết quả

_ Sansan... Sansan làm bạn gái mình nha! – Zan nhìn Sansan nói

BÙM

_ Cái gì?

Sansan đứng dậy, tròn tròn mắt nhìn Zan, hét lên. Các hs ngồi trong lớp kể cả thầy giáo đều quay lại nhìn Sansan 1 cách khó hiểu

_ Có chuyện gì vậy? – Thầy giáo đẩy cặp kính lão lên, hỏi Sansan

_ Dạ không có gì đâu ạ! Mọi người cứ tiếp tục học đi ạ! – Sansan cười ngồi xuống

_ Hihi Sansan vui mừng đến vậy đó hả?

_ Hờ hờ...Bớt giỡn đi

_ Uhm z Sansan làm bạn gái của Zan nhak

_ Không. Điên à? Thуй tôi buồn ngủ quá. Tôi đi ngủ đây. Hờ...Hờ...- Sansan ngáp 1 cái rồi nằm xuống ngủ tiếp

_ Sansan...Sansan...Sansan – Zan lay Sansan dậy nhưng vô dụng. Zan thở dài chống tay chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ

.....

Giờ ra chơi

_ Kính mời em Huỳnh Ngọc Mai lên phòng hiệu trưởng có chút chuyện cần gặp. Xin nhắc lại. Kính mời em Huỳnh Ngọc Mai lên phòng hiệu trưởng có chút chuyện cần gặp.

Sansan vừa nghe ngủ dậy thì nghe loa phát thanh của trường phát lên, đứng dậy đi về hướng phòng Hiệu trưởng

.....

Cốc...Cốc...Cốc

_ Vào đi

Sansan bước vào thì thấy bà cô chủ nhiệm đứng trước bàn hiệu trưởng.

_ Thôi được rồi. Tôi biết rồi. Cô có thể ra ngoài.

Bà cô cúi đầu chào rồi bước ra. Khi đi ngang qua Sansan, bà cô sẵn tiện ném cho nó 1 cái nhìn đầy tức giận

_ Dạ. Bác gọi con lên đây không biết có chuyện gì ạ?

_ À. Cũng chẳng phải là chuyện gì quan trọng. Ta nghe cô chủ nhiệm của con nói là con đã đi học trễ, đã vậy còn phá hư cửa lớp và có những hành vi không tôn trọng giáo viên

_ Dạ. Con xin lỗi ạ. Con sẽ đền lại cánh cửa ạ. – Sansan cúi đầu lễ phép nói

_ Uhm. Ta không có ý trách con chỉ là mong con chú ý 1 chút. Ta không muốn con có “ danh tiếng” trong ngôi trường này. Con hiểu chứ?

_ Dạ. Con hiểu rồi ạ.

_ Uhm. Con ra ngoài đi

_ Vâng ạ. Con chào bác. Con xin phép. – Sansan cúi đầu chào rồi quay bước ra ngoài.

.....

Tại căn teen

_ Đây tụi bây có thấy Sansan đâu không? – Zan nhìn xung quanh hỏi

_ Sao thế? Hôm qua thì như chó với mèo, hôm nay lại quan tâm đến người ta là sao đây ta? Định của à? – Gin vỗ vai Zan nhăm nhăm hỏi

_ Hừ... Của gì? Hehe Tao đã nghĩ ra 1 cách trả thù con nhỏ đó, làm cho nó sống không bằng chết? Hahaha

_ Hà? Cách? Cách gì? – Gin và Kan mắt chữ A mồm chữ O hỏi, còn hần thì ngồi đó nhếch môi cười

_ Hehe... Tụi bây cũng biết mà. Tao sẽ dùng “ mỹ nam kế” với con nhỏ đó. Hehe – Zan cười gian nói, ai mà biết được Zan đã nghĩ suốt đêm mới ra cái cách này đây. (Uj tr oi, cách này xưa rùi anh oi.; Zan: Hừ... Tuy vậy nhưng trúng mới có chuyện để nói đây nhá...)

_ Phi... Hahahahahaha – Gin và Kan nhin cười không được, bụm miệng cười to

_ Tao còn tưởng mày sẽ có cách gì hay lắm, ai ngờ... - Gin vừa cười vừa nói

_ Hừ... Tụi bây cứ cười đi, để coi tao sẽ làm được cho mà xem – Zan quay mặt, buồn bực nói

_ Được. Được. Để tụi tao coi mèo nào sẽ cắn mèo nào. Hahahaha - Gin vừa cười vừa nói

.....

Giờ ra về

_ Đây... này... - Bọn hần gọi với theo tụi nó (Nhưng thực ra chỉ có Zan gọi thui còn 3 người kia thì đi đằng sau xem trò hề)

_ Có chuyện gì? – Sansan quay đầu hỏi nó

_ Các bạn, tối nay đi chơi không?

_ Xin lỗi nha. Tụi này bận công chuyện rồi! – Sery mỉm cười nói

_ Các bạn bận công chuyện gì vậy? Kể cho tụi này nghe với – Zan cười nói

_ Hừ...Liên quan gì đến anh? Thui bọn tôi đi đây, trễ giờ hết rồi – Sansan nói rồi bọn nó nhảy lên chiếc xe hơi màu đen đợi trước cổng phóng đi

.....

Đang sau quán bar A&D

Bọn nó bước ra sau khi thay đồ xong. Cả 4 bọn nó đều mặc đồ đen ôm sát người. Nó cột tóc đuôi ngựa trong rất năng động, Boo thì xõa tóc, chỉ cột một nhúm tóc lệch, Sery thì xõa hoàn toàn, còn Sansan thì búi lên

_ Chuẩn bị xong chưa? – Nó lạnh lùng hỏi

_ Dạ rồi ạ - Bảo nói (Không biết ai còn nhớ anh chàng này không nhỉ?)

_ Được rồi! Vậy thì đi.

4 đứa bọn nó leo lên 2 chiếc xe motor phân khối lớn. Nó chờ Boo, còn Sery thì chờ Sansan lên đường đến khu D. (Uj mí chị này men we đi! Có aj ngĩ như t/g hk? >o<)

.....

Khu D

Bọn nó vừa chạy tới đã thấy bọn Mãnh Hồ đã đứng chờ sẵn

_ Hừ...Đã tới rồi à? Nhìn em chân yếu tay mềm như vậy làm sao mà thắng nổi tụi anh chứ? Thui về làm baby của anh đi anh thương. Hahahahaha – Tên đầu đàn cười đều nhìn bọn nó

_ Hừ... Bớt nói nhiều lời đi. Vũ khí! – Nó đưa tay ra lạnh lùng nói

Bảo phát tay ra lệnh cho mấy thuộc hạ đưa cho bọn nó mỗi đứa 1 cây mã tấu

_ Ok em. Nhưng anh nói trước, anh sẽ không nhường đâu tới lúc đó đừng cầu xin anh đấy nhá Hahahaha – Bọn Mãnh Hồ cười lớn

_ Hừ...Nói nhiều quá. Nhào dô

_ Ok... Anh em nhào dô – Tên đó phát tay cùng đồng bọn chạy về phía tụi nó

Thế là tại bãi đất trống khu D xây ra 1 cuộc ẩu đả vô cùng quyết liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự Dị Dàng Thoáng Qua

CCuộc chiến của hai bên bang ID và Mãnh Hồ rất khốc liệt và hỗn loạn. Người này đánh người kia , người kia đánh người nọ

Bỗng...

PHẬP...HỤC...

Bảo bị 1 tên bên Mãnh Hồ đánh 1 cú vào vai khiến Bảo ngã quy xuống.

_ Bảo! – Sansan từ phía bên này kêu lên

_ Bảo Có sao không? – Boo và Sery từ hai phía khác nhau cũng quay đầu lại

Lúc này Yun đang đánh với tên đầu đàn. Sau khi đá hấn 1 cú làm cho hắn ngã xuống đất, mới quay qua hét lên:

_ Bảo. Em có sao không? Mọi người không được lơ là cảnh giác nếu không sẽ bị thua đó.

_ Có sơ hở. – Tên đầu đàn đứng dậy quơ lấy cây mã tấu kẻ bên đánh về phía nó. Nó quay lại...

PHẬP...

Nó nhắm mắt nhưng chẳng thấy sự đau đớn của cây mã tấu đập xuống mà chỉ nghe thấy tiếng cây mã tấu đánh vào 1 vật gì đó. Nó mở mắt ra ngạc nhiên khi thấy hán đứng trước nó. Dời mắt xuống cây mã tấu thì thấy nó đã đập vào cổ tay của hán.

_ Anh...sao lại ở đây? Cổ tay anh...

_ Nhiều chuyện quá. Cô lo đối phó với mấy tên kia đi, tôi sẽ đối phó với tên này. – Hán lạnh lùng nói

Tuy vẫn còn nhiều thắc mắc trong lòng nhưng nó vẫn gật đầu một cái.

.....

_ Ak. Sao anh lại ở đây? – Sansan nhìn Zan (từ đâu bay ra) kinh ngạc hỏi

_ Hihi Zan tới đây để bảo vệ cho Sansan đó! Cảm động không? – Zan tự mồm nói

_ Hihi...Cảm động...cái đầu anh đó! – Sansan bủi môi nói rồi mặc kệ Zan lo đánh với mấy tên kia

Zan cứng miệng không nói được gì

.....

Boo và Sery sau khi thấy Bảo bị đánh ngã thì chạy tới giúp. Một tên chơi xấu đánh lén ở đằng sau nhưng có 1 bàn tay nào đó nhanh chóng đỡ lấy

_ Không sau chứ? – Kan quay lại hỏi Sery

Boo và Sery thấy Gin và Kan (từ một nơi nào đó) đang đứng trước mặt mình. 2 người cùng Bảo ngạc nhiên nhìn nhau

_ Ngạc nhiên không? – Gin cười nói

_ Ukm – 3 người ngu ngơ

Gin và Kan đỡ 3 người kia đứng dậy.

_ Hợp tác tốt nhá – Gin cười nói

_ Ok – Cả bọn cùng đồng thanh

.....

Tại bên nó và hán

_ Sao đây cô em? Đánh không lại anh rồi kêu bạn trai ra giúp à? – Tên đó nói

_ Mà là thằng nào? Sao lại ở đây? Muốn chết à? – 1 tên đàn em từ phía đằng sau la lên

_ Hừ...Tao là ai thì quan trọng à? – Hán nhếch môi cười nói

_ Hừ...Mày dám láo với tao hả? – Tên đàn em chạy tới định đánh hán nhưng hán nhanh tay chụp lấy

Rồi hán đẩy tên kia ngã sòng soài xuống đất

_ Mày tránh ra cho tao coi... - Tên đầu đàn hét với tên đàn em đang nằm dưới đất rồi nhìn hán – Haha... Không biết bang chủ bang Hắc Long Kelvin hạ giá đến đây không biết có điều chi dạy bảo ạ? – Tên đầu đàn nói bằng 1 giọng hết sức khinh bỉ

_ Hà? Bang chủ bang Hắc Long? – Nó nãy giờ đứng kể bên hán khi nghe đến đây thì cũng không khỏi kinh ngạc ngược lên nhìn hán

Nhưng mặt hán vẫn lạnh như thường làm cho nó không biết hán đang nghĩ gì

_ Haha...Cũng chả có gì. Chỉ là đi ngang qua đây thấy mọi người chơi vui quá nên chạy vào đây có ý muốn chơi chung thôi. – Hán nhếch môi nói

_ Hahaha...Vậy sao? Vậy thì chúng tôi xin thỉnh giáo vậy. Lên

_ Hừ...Hay lắm

Nói rồi hán và nó cùng nhau đánh mấy tên kia. Chỉ sau 10', hán và nó mỉm cười nhìn mấy tên đàn em của bọn Mãnh Hồ nằm dưới đất rên rĩ. Tên đầu đàn nhìn như vậy thấy không ổn, tròn tròn mắt nhìn hán và nó

_ Mày được lắm! Nhớ đó. Rút tụi bây.

_ Ukm. Vậy thì tạm biệt nhá! – Hấn đưa tay nhếch môi nói

Tên đó tức giận bốc khói ngùn ngụt liếc nhìn hấn và nó rồi lên xe rô ga phóng đi. Mấy tên đàn em kia cũng nhanh chóng chạy theo.

.....

Vù...vù...vù...

Một cơn gió thổi qua. Nơi đây tự dưng yên tĩnh lạ thường, dưới đất hỗn loạn, y như c1o1 một trận bão khủng khiếp vừa đi qua đây vậy. Nó chạy lại chỗ của Bảo lo lắng hỏi

_ Bảo. Em có sao không?

_ Dạ Em không sao đâu. Mọi người đừng có lo cho em

_ Hay là em đi bệnh viện kiểm tra đi. Sắc mặt em khó coi lắm – Boo nói

_ Nhưng...

_ Ukm Boo nói đúng đó. Em nên đi bệnh viện đi. Mọi chuyện ở đây có chị lo rồi. – Sery khuyên nhủ nói

_ Ukm zậy đi. Cứ thế mà tiến hành. Bây giờ thì Kelvin đưa Yun về, Gin thì đưa Boo về, Zan thì đưa Sansan về nhá – Nói xong Kan nháy mắt với Zan 1 cái – Còn mình và Sery sẽ ở lại đây xử lý mọi chuyện. Các cậu thấy sao?

_ Tớ đồng ý – Zan đưa hai tay lên nói

_ Tớ cũng vậy – Boo và Sery nói

Hấn và nó thì không nói gì, nó và hấn không có hứng thú tham gia vào mấy câu chuyện vô cùng nhảm này (Tính cách giống nhau nhì). Gin thì định đưa nó về nhưng thấy phản công là Kelvin đưa nó về mà nó cũng chẳng nói gì nên cũng đành chịu thôi chứ biết sao bây giờ.

_ Ukm mình cũng đồng ý. – Gin yếu xìu nói

_ Nhưng... - Sansan định nói gì đó

_ Ukm Các bạn cứ thế mà làm nhá – Zan cười cười ngắt lời Sansan

_ Ukm nhưng cho tui hỏi cái này được hk? – Sery nói

_ Chuyện gì vậy?

_ Ukm sao các bạn (ý nói bọn hấn) lại có mặt ở đây vậy?

_ Hìhì Tại tui này theo dõi mấy bạn mà. – Gin cười gượng nói

_ Há?

_ Không phải...Không phải như mấy bạn nghĩ đâu...Tại vì là....Tui tui thấy mấy pạn có chuyện gì bí mật lắm nên tui tui hiếu kì nên đi theo chơi coi có gì hay hk hìhì

_ Ukm mấy pạn cũng rãnh ghê há.

_ Hìhì

Nói rồi cả bọn cùng nhau kéo lên xe chạy đi mất. Chỉ còn Kan và Sery ở lại xử lý đồng hỗn độn

.....

Trước cửa nhà Sansan

_ Cảm ơn – Sansan lơ đãng nói

_ Hìhì Hk có gì! Mà Sansan nghĩ seo về lời đề nghị của Zan hùi sáng? – Zan nói

_ Đề nghị gì? – Sansan nhú mày nói

_ Thì làm bạn gái Zan đó!

_ Không pik – Nói rồi Sansan ngáp 1 cái định đi vô nhà nhưng bị 1 cánh tay kéo lại

_ Chuyện gì? – Sansan khó chịu nói

_ Nhưng ít ra Sansan cũng phải cho Zan 1 câu trả lời chứ.

_ Ukm – Sansan ngáp 1 cái rồi dài, lơ đãng ậm ừ cho qua đi vào nhà

.....

Trước cửa nhà Boo

_ Cảm ơn đã đưa Boo về nha! – Boo mỉm cười nhìn Gin

_ Ukm cũng không có gì đâu – Gin lịch sự nói

_ Ukm mà Gin thích Yun phải không?

_ Đâu có đâu – Gin ngượng ngừng nói

_ Hìhì Đừng ngại nói đi

_ Ukm

_ Pik ngay mà. Nếu có thích thì nói đi. Đừng có giấu mãi trong lòng.

_ Ukm. Mình pik rồi. Thui Boo zô nhà đi.

_ Ukm pye pye

_ Pye pye.

.....

Sau khi xử lý xong đồng hồ ở khu D, Kan đưa Sery về nhà

_ Àk. Cảm ơn nhé.

_ Ukm. Hôm có j. Bạn chào nhà đi. Mai gặp lại.

_ Ukm Mai gặp lại. Bạn lái xe cẩn thận đó.

_ Ukm mình pik rồi.

Kan nhìn Sery vào nhà xong rồi mới mỉm cười bước ra ngoài

.....

Biệt thự FAMILY

Nó được hấn đưa về tới tận nhà. Khi tới trước cổng, vì trời đã tối nên nó không dám làm phiền quản gia mà tự mở cổng. Nó lại đẩy số mặt mã tự động bấm một dãy số dài bằng một cách rất nhanh. Vừa quay lại định bảo hấn về nhà thì thấy hấn tự nhiên cho xe vào cổng 1 cách rất là bình thản (Như nhà của hấn vậy)

Hấn tự nhiên mở cửa bước vào nhà nó. Nó bước vào thấy hấn tự nhiên ngồi trên ghế sofa, gác 1 chân lên đùi trông rất thoải mái. Nó nhíu mày nói

_ Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà. Bây giờ anh có thể về được rồi đó.

_ Này...Cô đừng có bất lịch sự như vậy chứ. Người ta mất công chờ cô về, ít ra cũng phải mời tôi ly nước chứ! Cô xem tôi nói có đúng hay không hả?

_ Mặc kệ anh. Anh muốn làm gì thì làm. – Nó thờ dài nói rồi bước lên lầu

Sau khi tắm xong, nó thay 1 bộ đồ thể thao short, thoải mái đi xuống dưới nhà kiểm đồ bỏ bụng.

_ Trời. Anh đừng có hù dọa người ta như thế chứ. Sao anh còn chưa về nữa? – Nó giật mình khi thấy hấn vẫn ngồi nguyên ở đó. Trên bàn còn có 1 hộp dụng cụ y tế nữa

Hắn cầm cái hộp lên quơ quơ trước mặt nó.

_ Cô phải cho tôi làm xong nhiệm vụ đã chứ. Lại đây!

Nó bước lại gần hắn nhưng không ngồi xuống. Thấy vậy, hắn kéo nó ngồi đối diện với hắn

_ Không cần đâu! Tôi tự làm được. – Nó thấy hắn lấy bông băng thuốc đồ ra thì giựt tay lại, lạnh lùng nói.

Hắn kéo tay nó lại, nghiêm giọng nói

_ Để im!

Thấy hắn nghiêm giọng, giọng nói lạnh đến thấu xương, nó không nói gì để im cho hắn bôi thuốc. Hắn theo trình tự lấy 1 miếng bông gòn rồi đổ một ít dung dịch oxy già lên đó. Nó theo bản năng nuốt nước bọt “ ực” 1 cái

_ Sợ à? – Hắn đã nhìn thấu tâm tư của nó, hắn ngừng đầu, liếc mắt 1 cái, khoe môi hình như còn hơi giật giật

_ Không – nó cố tỏ ra vẻ quật cường. Miệng thì nói thế nhưng tay thì đau đến đứt ruột gan, vậy mà còn dám nói là không đau

_ Đừng sợ! Tôi sẽ nhẹ tay

Không khí bỗng yên tĩnh lạ thường, mưa đã bắt đầu rơi. Ánh đèn vàng hắt lên khuôn mặt anh tuấn của hắn. Trông hắn khi chăm sóc cho những vết thương trên tay cô thật nghiêm túc, chuyên chú... Lúc ấy đôi mắt của hắn không còn vẻ lạnh lùng thường ngày nữa mà thay vào đó là 1 vẻ gì đó rất lạ khiến nó nhìn mà không hiểu... Hình như đó là 1 chút dịu dàng thì phải.

_ Này. Tôi nói cái này cho anh nghe nhé

_ Chuyện gì?

_ Lúc đầu tôi mới gặp anh, tôi thấy anh là 1 con người tự cao tự đại, đáng ghét nhất trên đời...

Bỗng nó thấy có gì đó nhói đau ở cánh tay.

_ Này tôi chưa nói xong mà!

_ Thì cô cứ việc nói tiếp đi. Tôi có làm gì đâu.

_ Anh...

_ Nói tiếp đi

_ Nhưng mà giờ đây tôi đã suy nghĩ lại thì thấy anh cũng tốt chứ nhỉ!

_ Giờ cô mới biết à?

_ Uhm Mà ai ngờ được, Lâm Chân Phong tự cao tự đại đấy lại là bang chủ của Hắc Long hùng mạnh nhất hiện nay

_ Vậy à? Tôi cũng không ngờ được chị Yun lạnh lùng xinh đẹp đây lại là người đứng đầu của ID hùng mạnh 1 thời. Bang của tôi đây nào dám so sánh – Hắn bắt chước giọng của nó – Xong rồi.

_ Uhm anh băng cũng đẹp đấy chứ! – Nó lật bàn tay của mình qua lại xem xét – Được rồi giờ thì đưa tay của anh ra đây!

Hắn tỏ vẻ không hiểu nhìn nó. Nó hất mặt chỉ cái cổ tay đang sưng đỏ của hắn

_ Anh không thấy hay giả vờ không biết? Đưa đây.

Hắn nhìn xuống thì thấy cổ tay của mình đã nằm gọn trong lòng bàn tay mềm mại của nó. Nó bẻ cổ tay của hắn 1 làm cho hắn nhúm mày 1 cái

_ Đau lắm à? Bàn tay của anh bị trật rồi.

Thế là nó lấy cuộn băng y tế ra quấn quanh tay hắn. Toàn bộ quá trình đều được thực hiện rất cẩn thận, động tác nhẹ nhàng từ tốn. Có 1 điều mà hắn không thể phủ nhận là nhìn cô như thế này khiến hắn như trúng phải bùa mê, có cảm giác mê ly khó tả. Từng cử động của nó: Nhấc tay, quấn băng... đều khiến lòng hắn xao động, tựa như bọt nước giữa tâm hồ, gợn sóng, rất nhẹ... Bàn tay lạnh lạnh, mềm mại như nước chạm vào bỗng dưng làm cho tim hắn đập lệch một nhịp.

Bỗng dưng nó lấy 1 cây viết (không biết từ đâu ra) viết gì đó trên tay hắn

_ Này cô làm gì thế? – Hắn nhúm mày nói

_ Xong rồi – nó đóng nắp cây viết lại, thả bàn tay hẳn ra mỉm cười nhìn sản phẩm của mình. Hắn nhấc tay lên. Trên cái cổ tay cả đồng băng của hắn xuất hiện 1 cái hình mặt cười. Hắn nhúu mày tỏ vẻ không hiểu, nó mỉm cười giải thích

_ Cái đó có nghĩa là chúc anh mau bình phục đấy. – Nó ngừng lại rồi nói tiếp – Mẹ của tôi thường hay làm như vậy khi tôi bị thương

Hắn nhìn nó, bỗng dưng hắn cảm thấy trong mắt nó có 1 tia đau buồn thoáng qua. Nó giật mình quay lại thì thấy hắn cũng đang viết gì đó trên vết thương của nó. Nó nhấc tay lên thì thấy 1 hình mặt cười rất tươi cũng đang ở trên tay của nó. Nó mỉm cười thật tươi ngược lên nhìn hắn.

_ Cảm ơn

Hắn lần đầu tiên thấy nó cười như vậy. Nụ cười của nó rất ấm áp, hết như ánh sáng của mặt trời vậy. Hắn đỏ mặt đứng dậy nói

_ Thôi tôi về đây

_ Ukm Anh về cẩn thận. Mai gặp lại nhé

_ Ukm Mai gặp lại

Hắn quay lại cười nháy mắt với nó 1 cái rồi bước ra ngoài. Nó đứng hình ngồi ở đó như khúc gỗ

Tôi đó có hai con người nhìn vào cái hình mặt cười mà cười ngu ngơ.(T/g không nói chắc các bạn cũng biết ai rồi phải không nào? ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chú Ý! Đây Là Bạn Gái Của Tôi

Hôm nay là ngày thứ 10 kể từ khi bọn nó đến Việt Nam, đã có quá nhiều chuyện xảy ra đối với bọn nó. Nó ung dung thong thả bước vào trường. Bốn đứa bạn nó đã đến từ sớm, vây tay nó. Nó mỉm cười bước lại thì bọn hắn cũng vừa tới và bước về phía bọn nó. Hắn nhìn thấy nó thì nhếch môi cười.

_ Chào – Gìn đưa tay chào

_ Chào buổi sáng! Hay thật hôm nay là lần đầu tiên tụi mình đi học cùng nhau nhỉ? – Boo nói

_ Ukm

Gìn cười nói rồi nhìn nó. Hôm nay nó trông thật dễ thương. Mái tóc màu nâu hạt dẻ xoăn nhẹ được nó cột lên, nhìn thật năng động vui tươi

_ Oa...Bùn ngủ we!

Sansan đưa tay ngáp bỗng nhiên có 1 bàn tay bắt lấy tay cô kéo đi.

_ Đi theo Zan!

Zan nhìn Sansan nháy mắt 1 cái rồi kéo Sansan hướng về phía nhà ăn.

_ Sansan bị Zan kéo đi đâu thế? – Sery ú ớ nói

_ Hihi Không biết nữa. Tụi mình đi theo không? – Kan cười nói

_ Ok – Cả bọn đồng thanh

Hắn và nó nhìn nhau nhún vai rồi cùng đi theo cái bọn lanh chanh hay nhiều chuyện kia.

.....

Nhà ăn học viện Kstar

Nhà ăn của học viện lúc này đã rất đông các học viên ngồi ăn sáng. Zan bước xuống, 1 tay nắm tay Sansan, 1 tay cầm lấy dây của chiếc chuông lắc.

Leng...keng...leng...keng...leng...keng

_ Có chuyện gì thế nhỉ? – HS1

_ Không biết có chuyện gì mà anh Zan lắc chuông nữa! – HS2

_ Ukm...! – HS tỏ vẻ đồng tình

Bọn nó coi như không có liên quan, bình thản đi xuống lấy đĩa gấp thức ăn rồi ngồi vào 1 bàn trong góc. Sansan thì cứ đứng đó dụi mắt, ngáp ngắn ngáp dài. Định đi xuống theo bọn nó thì bàn tay của mình đã bị bàn tay của Zan giữ lại. Zan mỉm cười nhìn nó rồi nhìn xuống mọi người, nói to:

_ Mọi người xin chú ý! Từ ngày hôm nay, Sansan sẽ là bạn gái của Zan này. – Zan vừa nói vừa giơ cao bàn tay nắm chặt tay Sansan như muốn tuyên bố với cả thế giới này rằng Sansan chỉ thuộc về 1 mình Zan này thôi.

BUM...

Sansan nghe tới đây thì bừng tỉnh. Cái gì thế này? Bạn gái sao? Mình là bạn gái của cậu ta hồi nào chứ? Trong đầu Sansan lúc này đây là vô số những thắc mắc và 4 chữ “bạn gái của Zan” cứ quây quẩn trong đầu cô.

Ở dưới thì đã ồn ào lại còn ồn ào hơn khi nghe cái tin trời đánh này. Mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán về vấn đề nóng còn hơn lửa này. Ai cũng biết tuy Zan đã quen rất nhiều cô gái nhưng đây là lần đầu tiên cậu thông báo với toàn trường biết về bạn gái của cậu 1 cách công khai như thế. Bọn con trai thì nhìn Sansan đây thương tiếc. Thế là 1 cô nàng xinh đẹp nữa lại trở thành bông hoa đã có chủ, đòi con trai bọn mình coi như là hết thật rồi. Bọn con gái thì ôm tim, khóc lóc thảm thiết như ai vừa chết. Trời ơi! Anh Zan của tui mình... Trời ơi! Tại sao lại làm khổ tui con thế này? Thế là 1 chàng trai đã ra đi rồi! (Ê...ê...ê...hơi quá rồi đó chị 2). Thế là tan vỡ trái tim bé nhỏ của tui rồi. Trái tim của tui đang rỉ máu đây. Huhu... Trời ơi! Chứa ơi! Phạt ơi! Thần thánh ơi! Tiên ơi! Bụt ơi! Làm ơn nói cho con đây không phải là sự thật đi (=.=”) Mấy chị này làm hơi quá)

.....

Bàn bọn nó

_ Hay thật! Không ngờ lại có chuyện vui để coi! – Kan cười nói

_ Thế là từ nay trong nhóm mình lại xuất hiện 1 couple rồi nhỉ! – Boo nói

Thấy Zan dẫn Sansan đi tới, bọn nó bắt đầu châm chọc

_ Ôi kia! Xem người ta tình cảm ghê chưa? – Sery nói

_ Ukm. Chứ sao! – Zan hất mặt nói

Sansan vẫn còn đang ngơ ngẩn với sự việc vừa rồi. Khi bừng tỉnh lại 1 lần nữa thì thấy mình đã ngồi trên ghế từ khi nào. Sansan tức giận quay qua Zan nói

_ Này. Tôi chấp nhận là bạn gái anh hồi nào mà anh la làng la xóm lên cho cả trường biết thế hả?

_ Em iu! Em làm gì mà dữ dằn thế? Chẳng phải tối hôm qua em đã đồng ý rồi sao?

Tối hôm qua? Sansan bắt đầu nhớ lại

***

_ Thì làm bạn gái Zan đó!

_ Không pik

_ Chuyện gì?

_ Nhưng ít ra Sansan cũng phải cho Zan 1 câu trả lời chứ.

_ Ukm

***

Sansan biến sắc

_ Nhớ ra chưa?

Sansan không nói gì. “Thôi chết rồi! Hôm qua mình mệt quá nên ừk đại. Không ngờ lại bị tên này lừa vào tròng. Sansan ơi là Sansan, mày ngốc quá đi. Giờ phải làm sao đây?” Sansan nói thầm trong bụng

_ Thôi được rồi 2 cô cậu. Hay chiều nay chúng mình đi đâu chơi đi. Chúc mừng cho couple mới này. – Gin cười khổ nói

_ Ukm nhưng đi đâu bây giờ?

_ Hay là qua bar của tụi này chơi đi. (Không biết có bạn nào nhớ quán bar của bọn hần tên gì không nhỉ?)

_ Ok – Cả bọn đồng thanh còn Sansan thì ngó cái mặt ra. Chuyện gì đang xảy ra với tụi tui này?????

_ Ủa mà tay mày bị sao đây, Ken? Còn có hình mặt cười nữa chứ! Há...há...há... – Kan ôm bụng cười sặc sụa

_ Bị thương hôm qua – Hần đáp cộc lốc

_ Ak ha. Tay của Yun cũng có nữa nèk! – Boo cầm tay băng bó của nó đưa lên như phát hiện 1 sinh vật lạ vậy

_ Ghê nha ghê nha. Hai người này không pik có gì không nữa? – Zan cười tà nói

_ Chả có gì cả! – Hần và nó đồng thanh

_ Hahahahahahahahaha.....

Bọn nó sau khi nghe xong thì cười sặc sụa riêng chỉ có anh chàng Gin nhà mình mặt buồn rười rượi (Vì Gin thích nó mà). Rõ ràng như vậy mà bảo là không có gì thì ai mà tính được chứ! Nó và hần hít mắt nhìn bọn nó làm cho bọn nó nín thin, cúi xuống ăn sáng không dám hó hé nửa lời.

.....

Tại 1 bàn khác

_ Trời ơi tức chết đi được! Tại sao con nhỏ đó lại được anh Zan công khai là bạn gái chứ??? – Vi Như bực tức nói

_ Ukm đúng đó. Trong khi đó... - Thụy An đồng tình

_ Thui. Tụi pây cứ bình tĩnh đi! Để đó tao tính. – Mai Vy nói

_ Nhưng...

_ Im đi! – Mai Vy quát Vi Như

Thụy An nhìn sang Vi Như, Vi Như thì cúi gằm mặt khó chịu nhăn nhó

.....

Bar KINGS, 8 P.M

Bọn nó bước vào tìm 1 bàn ngồi xuống. Gin ngoác tay gọi bartender, kêu rượu cho bọn nó (Uj a Gin ga lẳng we đi! >O<)

_ Chúc mừng hai người trở thành couple nhé! – hần giờ ly rượu lên cười nói

_ Ukm cảm ơn – Zan tươi tắn còn Sansan thì lại buồn rầu thều thào

_ Kia Sansan. Cậu đừng có mà mặt mày ủ rũ thế chứ? Hôm nay tổ chức tiệc này là vì cậu và Zan mà. Zui lên giùm cái đi – Nó nhìn Sansan trách

Vui seo được mà vui chứ? Sansan bị Zan lừa vào tròng mà! Ôi trời, cuộc đời của tui từ đây coi như kết thúc thật rồi. Sansan than trong lòng.

_ Thôi được rồi! Chúng ta lên nhảy đi. Đi nào, để anh dẫn em lên nhảy. – Zan nắm tay Sansan bước lên sàn nhảy. Bọn nó cũng lần lượt bước lên.

.....

Tại 1 bàn khác

_ Bực thật! – Vi Như nói trong giọng bực tức

_ Chuyện gì?

_ Thì chuyện hồi sáng chứ chuyện gì nữa.

_ Ukm Nhắc tới cũng cảm thấy bực thật. Aizzzz

_ Ak. Đó không phải là anh Zan sao? Còn có anh Ken, Gin với anh Kan nữa kia!

_ Ak Hay thật. Ủa mà mấy ảnh nhảy với ai mà trong quen quen thế nhỉ?

_ Hà? Hừ Lại là con nhỏ đó nữa.

_ Đâu? Còn 3 đứa kia nữa. Mày biết không?

_ Không. Tao không biết.

Bỗng Mai Vy bước lên

_ Ek. Mày đi đâu thế?

_ Chúng mày nghĩ là tao đi đâu? Thấy tình cảnh như vậy mà tụi bây định ngồi đó nhìn àk?

_ Ukm ha. Chúng ta cùng lên đi

Rồi 3 chị em tiểu thư có nguồn gốc từ rấn độc cùng nhau lên sân nhảy, mục đích là để giành lại hoàng tử (Thui mệt quá! Nói trắng ra là phá đám đó. ^^)

Trên sân nhảy, bọn nó nhảy rất sung à nha. Rồi từ từ (không biết tại sao) mà tách ra 4 hướng. Zan và Sansan đang nhảy zui zẻ zỏi nhau bỗng Vi Như chen vào. Cô ta uốn éo trước Zan như con rắn (nhìn muốn nổi da gà). Zan nhú mày, dẫn Sansan đến chỗ khác nhảy nhưng mà cô Vi Như này lại dính như đĩa. Zan và Sansan đi tới đâu, cô ta đi tới đó. Cuối cùng, Zan híp mắt bức tức kéo Sansan đi xuống, đẩy cô ta ra làm cô ta ngã nhào trên sân.

Bên cặp Kan-Sery, Thụy An bước lên, tiến tới chỗ Kan và Sery đang nhảy. Đẩy nhẹ Sery 1 cái, cô ta đứng trước mặt Kan mỉm cười nhảy như chưa có chuyện gì xảy ra. Kan lễ phép cười lại rồi tiến tới chỗ Sery ôm eo cô (Anh này lợi dụng quá ^^)

_ Xuống nha! Nhảy mệt quá

_ OK

.....

_ Sao xuống vậy? Đang nhảy vui màk! – Sansan nhăn mặt nói

Zan nhú mày không nói gì, chỉ ngồi đó nhâm nhi ly rượu. Sansan định mắng típ thì thấy Kan và Sery cũng đi về bàn và ngồi xuống.

_ Ủa sao hai người cũng xuống vậy?

_ Mệt thui còn 2 người?

_ Không pik – Sansan vừa nói vừa liếc mắt qua Zan đang ngồi thành thoi.

Kan và Sery nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

_ Ủa mà Ken, Yun, Gin với Boo chưa xuống nữa hả?

_ Ukm. 4 người đó nhảy sung ghê

.....

Phía bên Gin và Boo

Gin vừa nhảy với Boo vừa liếc mắt về phía của hắn và nó. Cảm thấy buồn buồn trong lòng. Bỗng nhiên Mai Vy xuất hiện, hất Boo ra làm cho Boo ngã. Gin nhanh chóng đỡ lấy eo Boo, ôm Boo đi xuống. Boo thì đỏ mặt không nói được gì. Khi đi ngang qua Mai Vy, Boo còn thân thiện hất lại Mai Vy 1 cái, cười tươi rồi đi xuống.

Mai Vy đứng đó giậm chân, định đi tới chỗ của hắn nhưng lại cảm nhận luồng khí lạnh như báo rằng cấm ai lại gần của hắn thì chảy mồ hôi lạnh, rùng mình 1 cái rồi đi xuống. Lại thấy hai chị em của mình cũng thua bại trận thảm hại thì giận tới đỏ mặt, bức tức đi về vừa đi vừa lăm bằm trong miệng

_ Đáng ghét! Nhớ đó. Đụng tới Mai Vy này là không có yên đâu.

Nó và hắn nhảy rất hăng say, còn rất hợp nhau nữa. Thấy Gin và Boo đi xuống, hắn cúi xuống ghé sát tai Yun nói

_ Đi xuống không?

Yun cũng bắt chước hắn, ghé tai hắn

_ Ukm

Hơi thở của Yun phả lên tai hắn làm cho hắn ngượng, đỏ tai (Uj anh Ken dễ thương quá ^^)

Hắn vất tay lên cổ nó, ôm nó đi xuống (Lại thêm 1 anh lợi dụng nữa ^^)

.....

_ Xuống rồi àk?

_ Ukm – hắn nói

_ Ủa Sao tai mày đỏ zậy Ken? – Zan xem xét tai hắn nói

_ Không có gì

_ Bình thường theo như tao biết thì mày đỏ tai 1 là do mày nóng, hai là do mày ngượng, mày thuộc trường hợp nào?

Kan vuốt cằm, tỏ vẻ ông cụ non. Hắn nghe nói zậy thì tai còn đỏ hơn, mặt tỉnh bơ cầm ly rượu lên nói

_ Đơn nhiên là trường hợp 1 rồi.

_ Tao thì thấy không đơn giản như zậy.

Mọi người nghe tới đó thì cười ồa lên. Nó ngồi đó nhếch môi, nhâm nhi ly rượu không nói gì.

Giới thiệu nhân vật mới đây:

T/g: Mấy thím ơi mấy thím! Tới màn của mấy thím rồi kia!

_ Zậy hả? Tới rồi tới rồi – Đồng thanh

_ Chào các bạn! Mình tên là Mai Vy. Mình là con gái cưng của công ty Huỳnh Vy, cũng là trưởng nhóm và cũng xinh đẹp nữa(Nhờ phấn son thôi), mình rất thích anh Ken với anh Gin! 2 ảnh nhất định sẽ thuộc về mình (=.=’’)....

_ Chào các bạn! Mình tên là Thụy An. Ba mẹ mình làm giám đốc 1 chi nhánh của công ty Huỳnh Vy. Chiều cao của mình hơi khiêm tốn chút xíu nhưng bù lại mình rất xinh đẹp đó nha (Chị chắc không?). Mình yêu anh Kan nhất. Ôi anh Kan của mình, mình nhất định sẽ làm cho anh quý xuống cầu hôn mình. Ôi thật lãng mạn quá....(Chị ơi! Xuống giùm em cái chị ơi!)

_ Chào các bạn thân iu! Mình là Vi Như. Ba mẹ mình cũng làm giám đốc 1 chi nhánh khác của công ty Huỳnh Vy. Mình hiền nhất và xinh đẹp nhất trong nhóm (Tự tin quá zậy bà?) nên các bạn đừng có ghét mình nha! Và anh Zan chắc chắn sẽ thích mình. Mình nhất định sẽ giành lại ảnh từ tay của con nhỏ Sansan đáng ghét! Mình hiền nên cũng chẳng làm gì nhiều cả, mình chỉ lột da xé xác nó thụ ắc...(Ukm. Chị hiền ghê...)

_ Ek cái con nhỏ kia. Sao mày dám giới thiệu mày xinh đẹp nhất zậy hả? – Thụy An

_ Tao đẹp tao có quyền

_ Mày...

BÙM...BÙM...CHÁT...CHÁT...

_ Haizz. Mấy thím này ai mà thik nổi cơ chứ? =o=’’

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cuộc Thi Văn Nghệ

6h30 A.M, học viện Kstar

Sansan lơ mơ bước vào lớp. Cô nàng này vẫn còn ngái ngủ đây mà!

_ Chào...buổi....sáng....

Sansan giờ tay chào, nói bằng 1 giọng điệu vô cùng, vô cùng ngái ngủ làm cho Sery, Boo, Kan, Gin phải bụm miệng cười. Nó thì ngủ quên mất trời trăng chả biết gì, có khi tận thế nó còn chẳng buồn chạy trốn còn hần thì dựa lưng vào ghế nghe headphone, chẳng quan tâm tới mấy chuyện vớ vẩn này. Nhắc tới nó với hần mới nhớ. Mấy ngày nay có lẽ nó và hần cũng nói chuyện nhiều hơn và thân thiết hơn nhỉ, kể từ cái buổi tối hôm nó đánh nhau với nhóm Mãnh Hồ. Suy cho cùng thì nó cũng thấy hần tuy lạnh lùng nhưng cũng rất dễ thương nhỉ. (Tức là thuộc típ người trong lạnh ngoài nóng đấy). Thôi, trở lại chuyện Sansan nào!

Sansan ngồi vào bàn định nằm xuống ngủ tiếp thì thấy trong học bàn có 1 tờ giấy. Đó là 1 bức thư do 1 người nào đó gởi cho cô. Zan ngồi kế bên quay qua thấy Sansan đang đọc lấy cái gì đó thì nhủ mảy mò:

_ Em đang đọc cái gì đấy?

_ Không có gì.

Sansan nhào tờ giấy giục vào học bàn rồi nằm xuống ngủ.

.....

Giờ ra chơi

Chuông vừa reo, Sansan bật dậy bước ra khỏi lớp đi về phía sân sau ở phía sau trường học. Nơi đây rất mát mẻ và yên tĩnh nhưng cây thì lại quá um tùm nên có rất ít học sinh tới đây. Sansan bước tới bỗng nó, Boo và Sery cũng bước tới từ 3 hướng khác nhau.

_ Ủa sao tụi bây lại ở đây? – Sansan ngạc nhiên hỏi

_ Tao nhận được 1 bức thư nặc danh kêu tao tới. Zậy sao mày lại ở đây? Mày cũng nhận được bức thư giống tao àk? – Boo hỏi

_ Ukm

_ Vậy là không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả chúng ta đều được nhận bức thư đó. Người nào ở trong đó thì ra đây đi, đừng có chơi trò úp úp mở mở như zậy. Mệt lắm! – Nó lạnh lùng quay về phía lùm cây nói

Bốp...bốp...bốp...

_ Thông minh lắm

Mai Vy vỗ tay đi ra nói. Đi đằng sau là Thụy An và Vi Như.

_ Lại chuyện gì nữa đây? – Boo ôm đầu, thờ dãi nói

_ Haha...Chuyện gì àk? Đoán thử xem! – Vi Như nói

_ Đừng có vòng vo tam quốc nữa. Nói nhanh lên! – Nó lạnh lùng nói

_ Được. Nếu mày muốn vậy thì...

Mai Vy nói rồi búng tay 1 cái. Một đám nữ sinh từ trong các bụi rậm đi ra.

.....

Trong lúc đó

_ Êk Thấy bọn của Yun ở đâu không? Từ khi ra chơi đã biến mất tằm. Tao xuống căn teen tìm hoài mà cũng không thấy. – Gin hỏi bọn nó

_ Ukm Phải rồi nhỉ. – Kan gật đầu, vuốt cằm suy nghĩ

Đúng vậy! Từ khi chuông giờ chơi reo, mới vừa quay qua đã không thấy Yun đâu nữa. Hần chau mày suy nghĩ.

_ Không biết có chuyện gì không nữa?

_ Mày nói cái gì thế? Chuyện gì là chuyện gì? – Kan phản bác ý kiến của Gin

_ Ak đúng rồi. Lúc sáng tao có thấy Sansan đọc cái gì đó rồi vò lại bỏ trong học bàn kia. – Zan vừa nói vừa chạy lại thò tay vào học bàn của Sansan

Nếu còn lòng tự trọng thì hãy ra sân sau của trường. Bọn tôi chờ ở đây có chuyện muốn nói.

.....

_ Tụi bây muốn gì? – Sery cảnh giác nhìn xung quanh

_ Muốn gì àk? Mày ngây thơ nhì! Muốn đánh mày chứ gì!

Thụy An nói rồi phất tay. Bọn nữ sinh cầm gậy xông lên định đánh tụi nó

_ Khoan đã! Đây, muốn đánh nhau cũng phải có lý do chứ!

Nó nhìn bọn Vi Như bằng một cặp mắt lạnh băng.

_ Hừ... Muốn lý do àk. Được. Lý do là tụi bây đã cướp hoàng tử của bọn tao. Nhất là cô! – Vi Như chỉ tay vào mặt Sansan

_ Hà? – Sansan mắt chữ A miệng chữ O chỉ vào mình

_ Đúng vậy. Chính cô đã cướp anh Zan của tôi. Giờ cô phải trả giá.

Vi Như phất tay 1 cái. Cả bọn nữ sinh nhào vào tụi nó giơ gậy định đánh.

_ DỪNG TAY LẠI!

Một tiếng hét vang lên. Bọn nó và bọn Mai Vy cùng quay đầu về phía phát ra tiếng hét đó.

_ Dừng tay lại cho tôi! – Zan chạy lại chỗ bọn nó trừng mắt nhìn bọn Mai Vy

_ Các người muốn gì? Tại sao lại tùy tiện đánh người như vậy chứ? – Gin nói

_ Anh Gin àk! Tụi em đang giúp bọn anh tránh khỏi bùa mê của mấy con hồ ly tinh này ! – Mai Vy vừa nói vừa trừng mắt nhìn bọn nó

_ Cô nói cái gì? Giúp bọn tôi? Vậy có cần bọn tôi quý xuống khấn đầu tạ lễ vì cô đã hạ giá ban ơn? – Kan khinh thường nhìn Mai Vy

_ Anh... - Mai Vy cứng miệng

_ Thôi! Coi như chuyện này tôi bỏ qua. Nếu còn 1 lần nữa thì đừng có trách bọn tôi. Với lại đừng xem bọn tôi là của bọn cô nữa, bọn tôi không phải món hàng! – Hấn lạnh lùng nói

_ Các anh...

_ Các cô đi ngay cho tôi. Đúng là bọn phiền phức. Nếu còn dám đụng đến Sansan của bọn tôi cho dù chỉ là 1 sợi tóc thì đừng trách tôi!

Zan hét lên. Từ lâu anh đã thấy phiền với đám Mai Vy rồi. Hôm nay sẵn dịp này, anh cảnh cáo bọn họ luôn.

_ Các anh đúng là bị bọn hồ ly tinh này bỏ bùa mê thuốc lú thật rồi!

Mai Vy ôm mặt chạy đi. Thụy An, Vi Như và bọn con gái cũng chạy theo.

_ Các bạn có sao không? Bọn họ không làm gì các bạn chứ? – Kan quay sang bọn nó cười tươi hỏi

_ Không sao. Cảm ơn. – Sery nói

_ Cảm ơn cái gì mà cảm ơn chứ? Vì ai mà tụi mình phải bị nguyên cả đám con gái trong học viện này ghét? Còn “ thân thiện” dán cho tụi mình cái danh hiệu là cướp hoàng tử của tụi nó nữa chứ? Ôi trời! Tưởng vào đây sẽ được yên thân, ai ngờ... Hừ. Bực quá! - Nói rồi Sansan giậm chân đi lên lớp.

Chiều hôm đó, tụi nó được xem miễn phí 1 màn kịch vui là Zan dỗ ngọt Sansan. Ai mà chẳng biết anh Zan ta đây trước giờ chưa hạ mình dưới bất kì ai (Trừ bố mẹ của Zan) , giờ đây phải quý xuống, dùng đủ mọi cách dỗ Sansan xin tha tội. (hahaha...Chị Sansan nhà mình sướng thiệt!). Bọn nó đứa nào đứa nấy cũng bùm miệng, mặt đứa nào đứa nấy đỏ cả lên, vai run run như đang khóc vậy. Tới nỗi mà thầy giáo vào còn ngạc nhiên hỏi bọn nó vì sao mà khóc nữa...=,=!!

.....

Tiết sinh hoạt lớp

Tiết sinh hoạt lớp cũng đã quá quen thuộc với các bạn học sinh chúng ta rồi nhì. Tiết này thường là tiết cuối cùng của ngày thứ 7, các tổ trưởng, lớp trưởng thì lên tổng kết trong tuần vừa qua. Sau đó là thầy cô sẽ mở lòng từ bi “ giảng đạo” cho chúng ta nghe 1 bài dài từ đầu giờ cho tới cuối giờ, có khi còn tới giờ về mà còn chưa xong. Nhắc tới mà nản! =o=” Nhưng trong học viện của chúng ta thì. ....HOÀN TOÀN NGƯỢC LẠI!

Lớp học ồn ào như cái chợ, những tiếng cười đùa không ngớt, bàn ghế thì bị xô đẩy tứ tung. Nó quay sang hẳn đưa 1 thanh socola nhỏ:

_ Nè anh ăn không?

Hắn không trả lời, liếc nhìn thanh socola trên tay rồi nhìn nó. Nó thấy vậy rồi thờ dài, dúi vào tay hắn thanh socola, nói:

_ Coi như tôi cảm ơn anh chuyện hồi nãy đã giúp bọn tôi

Nó lãnh đạm nói như vậy nhưng trong lòng hắn bỗng nhiên có 1 dòng suối ấm áp chảy qua. Nó liếc qua thấy hắn vừa ăn vừa cười thì trong lòng cũng vui vui.

_ Này, tụi mình chụp chung 1 tấm nha. – Kan quay sang Sery, Boo và Gin đang nói chuyện nói

_ Ok

_ Rồi...1...2...3...tách

_ Oa...Đẹp quá. Chụp thêm tấm nữa nhak – Sery đề nghị

_ Ukm

_ Vk yêu àk! Đừng có giận nữa mà. Cái đó anh đâu có muốn đâu. – Zan quay sang Sansan năn nỉ

Sansan quay mặt sang hướng khác, khoanh tay không nói gì. Cô nàng vẫn còn giận chuyện giờ ra chơi đây mà. Chỉ tội anh chàng Zan của chúng ta năn nỉ này giờ vẫn chưa xong. Haizz...=.=”

_ Thôi được rồi. Tén...ten...

Không biết Zan lôi từ đâu ra 2 hộp kem socola với dâu. Sansan liếc qua nhìn, ngạc nhiên lắm nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng. Không biết lại làm gì nữa đây? Sansan tự hỏi

_ Ăn kem đi. Ăn xong thì không giận anh nữa. Nào. Em ăn kem gì?

Sansan không nói gì. Hehe...Chỉ có 2 hộp kem mà muốn dụ dỗ Sansan này àk? Nằm mơ đi.

_ Thôi mà. Ăn đi. Socola...Dâu...Socola...Dâu...

Zan vừa nói vừa đưa 2 hộp kem nhảy nhót trước mặt Sansan, như muốn cổ vũ “Hãy ăn tôi đi vậy”. Sansan phì cười, giật lấy hộp kem dâu mở nắp ra ăn ngon lành. Zan ôm Sansan vào lòng

_ Zậy mới là em yêu của anh chứ! Ăn xong không giận nữa nhak.

_ Ukm – Sansan vui vẻ vừa ăn vừa nói

_ Ak! Cô vào kìa tụi bây. Vô chỗ ngồi. Nhanh lên. – Một thằng con trai trong lớp la lên

Cả lớp toáng loạn. Kéo bàn ghế lại, nhảy vô chỗ ngồi của mình. Bà cô chủ nhiệm mở cửa bước vào lớp.

_ Chúng em chào cô ạ!

_ Cô chào các em

Bà cô bước lên bàn giáo viên. Gõ gõ cây thước lên bàn nói

_ Sắp tới chúng ta sẽ tham gia cuộc thi văn nghệ Liên hiệp lớp. Nên bạn nào có năng khiếu thì tham gia đi!

Cả lớp ồn ào cả lên vì chủ đề mới này. Cô chủ nhiệm gõ gõ cây thước xuống bàn lần nữa.

_ Các em im lặng. Cái gì mà ồn ào zậy hả? Cô chưa nói xong mà. Sau cuộc thi này, chúng ta sẽ có cuộc tham quan ngoại khóa ở Nha Trang – Đà Lạt.

_ Ak. Chắc zui lắm đây. – HS1

_ Ukm mong quá. – HS2

Bàn tụi nó

_ Nghe hay thiệt đó. Hay tụi mình tham gia đi nha! – Gin nói

_ Ukm. Yun đàn hay nèk. Hay bà tham gia đi nhak! – Boo nhìn nó nói

_ Ủa Yun biết đàn hả?

_ Ukm. Đừng có xem thường Yun nhà tui tui nhak. Yun đàn hay lắm đó. Yun tham gia đi nhak! – Sansan nhìn Yun với ánh mắt long lanh

Nó định từ chối nhưng thấy ánh mắt long lanh của Sansan mới chán nản gật đầu 1 cái.

_ Ok giờ chúng ta quảng tù xì đi. Ai thua sẽ đi đăng ký. – Kan vui vẻ nói

_ Ok – Cả nhóm đồng thanh

_ Quảng tù xì...

.....

Phòng giáo viên

Nó bước lên, lạnh lùng đưa danh sách thi văn nghệ cho giáo viên âm nhạc. Thật là tức mà! Tự nhiên lại bày ra cái trò chơi quái dị đó chứ. Ai mà tin được là nó lại thua. Lúc đó nhìn mặt mấy đứa kia nham hiểm thật. Chắc chắn là có vấn đề gì đó. Nó nói trong lòng. Bỗng nó gặp 1 người, 1 người mà nó chẳng không bao giờ muốn gặp chút nào lại ngay tại đây đứng trước mặt nó, đó là Mai Vy.

Mai Vy đứng trước mặt nó, khinh thường nói

_ Cũng đi đăng ký àk? Không biết có làm nên trò trống gì không đây! Hahaha...

_ ...

Nó bước qua, không nói gì. Nó không muốn đôi co với loại người này.

_ Nè. Tôi hỏi sao không trả lời hả? – Mai Vy giựt vai nó lại tức giận nói

Nó quay người lại, nhìn Mai Vy 1 cách khinh miệt

_ Loại người như cô không xứng để tôi nói chuyện.

_ Cô...

Nó nói rồi quay người, thờ ơ bước đi.

_ Quyết đầu đi!

_ Gì? – Nó quay người nhìn Mai Vy 1 cách khó hiểu.

_ Tôi nói là hãy quyết đầu đi. Nếu bọn tôi thắng trong cuộc thi văn nghệ lần này. Mấy người phải tránh xa hoàng tử của bọn tôi ra đó. – Mai Vy trừng mắt nhìn nó

_ Thích thì chiều. – Nó nhếch môi nói. Xem ra sẽ có chuyện hay để làm rồi.

.....

Hắn bước đi trong vườn trường, 1 vai đeo balo, hai tay bỏ vào túi quần, bước đi lặng lẽ. Ánh mặt trời vàng buổi xế chiều in bóng hắn lẻ loi xuống mặt đất. Bỗng hắn nghe âm vang đâu đây có tiếng đàn êm dịu. Hiếu kỳ, hắn dựa vào thính giác của mình lại chỗ phát ra tiếng đàn đó. Tiếng đàn dẫn hắn đến cửa sổ thông qua phòng âm nhạc. Hắn liếc nhìn vào trong thì thấy nó đang ngồi bên cây đàn piano. Hình như nó đang đánh 1 bài nào đó của Bethoven thì phải! Mỗi tiếng đàn phát ra thật mê ly, êm dịu, làm cho hắn say mê từng giây từng phút một.

BENG...BENG...

Bàn tay của nó ghi chặt trên những phím đàn làm phát ra những tiếng đàn chua chát. Hắn giật mình nhìn vào trong. Nó đứng dậy, lạnh lùng đeo balo lên đi ra khỏi lớp. Sao tự nhiên đang đàn nó lại như thế? Hay là nó nhìn thấy hắn rồi? Không đúng! Nếu nó nhìn thấy chắc chắn sẽ hét lên với hắn cho coi. Hắn nhủ mảy mảy với 1 mớ hỗn độn trong lòng nhưng hắn đâu thấy được lúc mà nó đứng dậy quay đi, hai hàng nước mắt của nó lăn dài trên má.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sư Tử Phải Lòng Cừ Non

9h30 A.M, học viện Kstar, gốc cây sau trường

_ Haizz...Đăng ký tham gia văn nghệ. Nói vậy thôi chứ chúng mình tham gia bài gì bây giờ? – Sansan than thở

Bọn nó hiện nay đang gặp 1 vấn đề hết sức nan giải. Đó là chọn tiết mục cho cuộc thi văn nghệ sắp tới. Sau khi đăng ký tham gia ngày hôm qua, vì quá háo hức nên quên không nghĩ ra tiết mục. Thế là giờ đây tụi nó phải ngồi nặn óc ra mà suy nghĩ. Thật bó tay lun!

Từ đằng xa, Boo chạy tới, cầm theo Ipod trên tay, chạy tới chỗ bọn nó

_ Này tụi bây, tao có cái này hay lắm nè!

_ Gì vậy? – Sery hỏi

_ Nè nghe đi.

Boo bật nhạc trong Ipod của mình đưa cho bọn nó nghe.

_ Bài này nghe hay nhì - Gin vừa nghe vừa nói

_ Ukm Đúng zậy – Kan đồng tình với Gin

_ Ukm. Cảm ơn. Các bạn thấy sao nếu chúng ta tham gia bài này?

_ Ukm Được đó. Anh thấy sao? – Nó quay sang hỏi hân

_ Ukm. Cũng được – Hân gật đầu

_ Vậy chúng ta tham gia bài này đi nhak.

_ Ok – Cả nhóm đồng thanh tập 1

_ Lần này chúng ta quyết giành giải nhất nhak!

_ Ok – Cả Nhóm đồng thanh tập 2

.....

Mấy ngày sau, bọn nó ra sức chăm chỉ luyện tập.

_ Không phải như vậy, chỗ này phải hát cao lên 1 tí nữa – Sery chỉ vào tờ giấy nói với Kan

_ Nhưng mà tui có hết sức rồi. – Kan cười trù nói

_ Cố gắng lên. Chỉ cần 1 chút nữa thôi là được rồi. – Sery nhìn Kan năn nỉ nói

Kan cười trù, gật đầu 1 cái. Sery vui vẻ chỉ thêm lần nữa.

_ Ok. Yun làm ơn đánh lại cho mình đoạn đó nhak!

Sery quay lại nháy mắt nói với nó. Nó gật đầu rồi tiếng đàn piano trong trẻo lại vang lên hòa cùng tiếng hát. (Mem: Nè nè! Sao anh Ken không hát zậy?; T/g: Trời! Zậy mà không biết nữa! Bạn ngắm chị Yun nhà ta đó mà!; Mem: Ồ)

Không chỉ bọn nó mà bọn Mai Vy cũng ra sức luyện tập. Thấm thoát đã 1 tuần trôi qua! Ngày thi văn nghệ cuối cùng cũng tới.

.....

Hội trường học viện Kstar

_ Chào mừng các bạn đến với Hội thi văn nghệ Liên hiệp lớp của học viện Kstar của chúng ta! – Tên MC hét vào trong mồm

Khán giả ở dưới khán đài ra sức hò hét cổ vũ cho lớp của mình. Trên bàn giám khảo, thầy Hiệu trưởng ngồi chính giữa, xung quanh là , thầy hiệu phó, thầy giám thị, cô âm nhạc, và 1 số thầy cô khác.

_ Thưa các thầy cô và các bạn thân yêu! Chúng ta sẽ đến với tiết mục tiếp theo. Chính là đội của lớp 10B1

Nhạc bật lên, bọn Mai Vy mặt đỏ đen bó sát, nhảy điệu nhảy của những chú rắn. Lúc rắn bò rồi sẵn mồi. Những điệu nhảy uyển chuyển, sexy làm cho khán giả ở dưới thích thú

_ Oa...Nhảy giỏi ghê. – HS1

_ Ukm. Y như rắn thật zậy. Rất sinh động – HS2

Trên khán đài

_ Oa...Bọn nó coi zậy mà cũng nhảy giỏi thật nhì! – Sansan nói

_ Anh thấy có gì đâu. Chả đẹp đẽ gì! – Zan bủi mồm nói

_ Đúng vậy. Thôi chúng ta lo vào trong chuẩn bị thôi! – Nó nói rồi bước vào trong

_ Xin cảm ơn các bạn của lớp 10B1. Bây giờ chúng ta sẽ đến với tiết mục của lớp 10A1. Nào Xin mời! – MC đưa tay mời rồi bước vào trong.

Bọn nó bước ra diễn thì gặp bọn Mai Vy ở cánh gà đang bước vào trong. Mai Vy dừng lại, khinh thường nhìn nó

_ Chúc may mắn. Đừng quên lời giao đấu của chúng ta!

_ Hừ...Cám ơn vì đã nhắc! – Nó nhếch môi lạnh lùng nói rồi bước ra ngoài sân khấu.

Hôm nay nó mặc chiếc váy ren màu trắng không dây dài tới đầu gối, xõa mái tóc dài của nó xuống. Trông nó bây giờ như thiên thần vậy. Nó bước đến bên cây đàn, ngồi xuống, những ngón tay thon dài đặt trên phím đàn, bắt đầu tạo ra những âm thanh êm dịu

Hắn và Gin bước ra bắt đầu hát theo điệu nhạc, rồi Boo, Sery, Kan, Sansan, Zan cũng bước theo. Cả khán đài sôi động hẳn lên, hòa cùng tiếng hát của tụi nó.

Hắn: Sói ơi ! Cậu nhìn xem, có quen nàng cô kia ở phía xa đang tung tăng trên đồng ca lá lả. Mặc áo hoa màu mây trắng, thảo nguyên vàng thơm nắng, nhảy tung tăng theo muôn chim đang hòa ca.

Gin: Nhìn cừu ngây thơ, ôi nàng thật trông đáng yêu, cừu non xinh xinh đôi mắt lung linh giấc mơ. Nhìn anh xem lơ ngơ sư tử này đã vằn vương, ngồi bên cây tương tư ôm đàn hát vu vơ

Nó: Sư tử đã yêu yêu thầm sư tử đã yêu thầm cừu non.

Hắn: Anh đã yêu yêu thầm anh đã yêu thầm em

Boo: Ôi nắng mai xa trong lành chim hót vang ca giữa ngày xa

Gin: Khẽ hát lên câu yên bình anh ước mong em được gần anh

Hey ya! Hey ya! Hey ya! Hey ya!

Sery: Ôi kia cậu nhìn xem có anh chàng sư tử ở phía xa đang say mê với đàn ca lá lả. Mặc áo thun quần jeans trắng, tóc bay nhẹ trong nắng, hát vu vơ lên đôi câu lá lả lả.

Sansan: Nhìn sư tử xinh trai, ôi chàng thật trông dễ thương, làm cừu non xinh xinh đôi mắt lung linh giấc mơ. Nhìn anh xem lơ ngơ sư tử này đã vằn vương, ngồi bên cây tương tư ôm đàn hát vu vơ

Sery: Sư tử đã yêu yêu thầm sư tử đã yêu thầm cừu non.

Kan: Anh đã yêu yêu thầm anh đã yêu thầm em

Sansan: Ôi nắng mai xa trong lành chim hót vang ca giữa ngày xa

Zan: Khẽ hát lên câu yên bình anh ước mong em được gần anh

Hey ya! Hey ya! Hey ya! Hey ya!

Rap:

Zan: Anh là chúa tể trong khu rừng già, không 1 con sói nào dám đến em nha, nếu như em thích anh sẽ đến hát ca, nhảy cho em bài Gangnamstyle Oppa !

Kan : Yêu em muôn thú gọi anh là dờ hơi, sư tử điên cuồng anh chơi không sợ mưa roi. Anh sẵn sàng đón đưa chờ đợi. Nào nào nhận lời đi em !!!!!

Nó: Sư tử đã yêu yêu thầm sư tử đã thương thương thầm.

Hắn: Anh đã yêu yêu thầm anh đã thương thương ai?

Nó: Sư tử đã yêu yêu thầm sư tử đã thương thương thầm.

Hắn: Anh đã yêu yêu thầm anh đã thương thương ai?

Đồng thanh: Thương cừu non chứ ai !!!

(Sư tử phải lòng cừu non – Tiramisu Band)

.....

Các tiết mục khác cũng lần lượt biểu diễn, có hay cũng có dở. Bây giờ là giây phút bình chọn và không bỏ kết quả. Bọn nó ra đứng trên sân khấu cùng với các nhóm khác. Từng nhóm lần lượt bước lên nhận giải. Bây giờ chỉ còn lại nhóm của bọn nó, bọn Mai Vy và 1 nhóm 10B4 là chưa có giải.

_ Bây giờ còn 3 nhóm chưa có giải xin mời bước lên sân khấu. – Hiệu trưởng nói

Bọn nó cùng bọn Mai Vy và nhóm 10B4 bước đến giữa sân khấu.

_ Cả 3 tiết mục của các con đều rất hay và độc đáo. Bây giờ ta sẽ đại diện không bỏ kết quả. – Hiệu trưởng kính cẩn nói – Nhóm 10B4 bước lên 1 bước...Chúc mừng các con, các con đạt giải nhì.

Nhóm 10B4 vui mừng nhận giải rồi bước xuống khán đài. Hiệu trưởng nói tiếp:

_ Bây giờ chỉ còn lại 2 giải nhất và ba sẽ trao cho hai nhóm còn lại..... Nhóm 10B1 ta mời các con bước lên phía trước 2 bước.

Bọn Mai Vy hớn hờ, hất mặt bước lên trên. Nó đứng đó, hoang mang, bàn tay nó run rẩy không ngừng. Hắn quay sang nó, thấy tay nó run rẩy thì nắm chặt lấy. Nó ngược nhìn hắn thì thấy hắn đang nhìn nó, môi hình như còn mấp máy 2 chữ “Đừng lo” nữa. Nó gật đầu.

_ Ta rất tiếc nhưng cũng xin chúc mừng các con lớp 10A1, các con đạt giải nhất. – Hiệu trưởng mỉm cười nói – Còn lớp 10B1 các con đạt giải ba. Xin chúc mừng!

Nghe hiệu trưởng nói, bọn nó nhảy cẫng lên vui mừng, cứ tưởng là mình đạt giải ba rồi chứ! Nó vui mừng, nhảy cẫng lên ôm hắn.

_ Cảm ơn! – nó cười tươi nói

Bọn Mai Vy thì tức giận chân bực tức nhìn bọn nó chiến thắng.

_ Tôi phản đối! – Mai Vy bỗng hét lên

_ Hả? – Bọn nó nhìn Mai Vy

_ Tại sao con phản đối? – Hiệu trưởng hỏi

_ Hừ...Tại sao ư? Theo như tôi được biết thì thầy chính là ba nuôi của Yun. Zậy thì giải thưởng này có phải không công bằng không?

_ Hừ...Zậy thì cô muốn sao mới chấp nhận thua? – Nó bước ra lạnh lùng nói

_ Tôi muốn thi lại.

_ Được thôi. Thầy thấy sao ạ? – Nó quay sang thầy hiệu trưởng nói

_ Được rồi. Vậy thì 2 con hãy chọn ra 1 tiết mục để dự thi lại lần nữa. Lần này sẽ là do các học sinh và phụ huynh ở bên dưới bình chọn. Các con đồng ý chứ?

_ Dạ. Được ạ! – Nó và Mai Vy đồng thanh

Nhóm của bọn nó thi đầu tiên. Nó bước đến cây đàn, ngồi xuống bắt đầu đánh bản Sonat Dưới Ánh Trăng của Bethoven. Những ngón tay trắng nhảy nhót trên các phím đàn. Cả hội trường im lặng nghe từng âm thanh của cây đàn phát ra. Sau khi đánh xong, nó đứng dậy cúi chào. Những tiếng vỗ tay rào rào phát ra từ phía khán đài và cả trên sân khấu nữa.

_ Cô đánh hay lắm! – Hắn nhìn nó mỉm cười, khen

_ Cảm ơn!

Mai Vy liếc nó, bước ra nhảy 1 bài rất ư là sexy. Các bạn nam bên dưới thì hò hét lên, quý phụ huynh thì nhún mảy, đỏ mắt bên trái, đỏ mắt bên phải, tỏ

về không đồng ý. Sau khi Mai Vy diễn xong chính là thời khắc khán giả ở dưới bình chọn cho 2 nhóm

_ Thưa quý vị. Kết quả bình chọn đã có, xin mời quay mặt lên màn hình xem kết quả. – MC đưa tay lên màn hình trên sân khấu.

Trên bảng hiện ra 1 sơ đồ. Nhóm 10A1: 85% ; nhóm 10B1 : 15%. Sự khác nhau 1 trời 1 vực. Bọn Mai Vy giận dữ, giậm chân đi xuống sân khấu.

_ Nè...nè...Không ở lại nhận giải à? Hahahaha... – Zan vừa cười vừa gọi với theo

Bọn nó đứng đó vui mừng, cầm chiếc cúp chiến thắng trên tay, giơ cao lên.

Ngày hôm sau, lớp 10A1 học viện Kstar

_ Chúc mừng các em. Lớp chúng ta vừa qua đã đạt được giải nhất trong cuộc thi, làm lớp chúng ta nở mày nở mặt. Bây giờ chính là thời gian chúng ta vui chơi thôi!!! – Cô chủ nhiệm vui mừng nói

_ Yeahhhhhhhhhhhhh

_ Các em nhớ nhak. Vào sáng ngày kia, chúng ta sẽ khởi hành đi ngoại khóa. Các em nhớ có mặt lúc 5h30 và đem đồ đầy đủ tập hợp trước cổng trường nhak.

_ Dạ - Cả lớp vui mừng đồng thanh

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nha Trang - Đà Lạt, Tiến Lên!

5.30 P.M, Cổng trường học viện Kstar

_ Akk! Chúng ta lúc nào cũng đến sớm hết nhì! High 5! – Kan hôn hờ nói

_ Yeah! – Sery

Tuy bây giờ trời vẫn còn tối nhưng sân trường của học viện đã chật ních các học sinh đi dã ngoại. Sery và Zan đã đến sớm và đang đứng đợi bọn nó. Sery mặc rất giản dị, chiếc áo sơ mi sọc caro đỏ đen với chiếc quần jeans rách. Còn Kan thì mặc quần jeans với áo sơ mi đen.

_ Haizz! – Sery che miệng ngáp 1 cái – Tối giờ Sery háo hức quá không ngủ được lun? Giờ thấy buồn ngủ quá.

_ Zậy hả? Kan cũng có ngủ được đâu!

_ Êk! Zậy tại mình có chung 1 điểm nữa rồi. High 5!

_ Yeah!

Sery và Kan đang nói chuyện thì từ đằng xa, Zan đang kéo vali giùm Sansan cũng bước tới.

_ Nè! Sao em mặc váy ngắn quá zậy? – Zan khó chịu nói

_ Anh gờn àk? Như vậy mà ngắn gì? Bình thường em cũng mặc vậy màk.

_ Nhưng anh không muốn như vậy. (Thôi anh ơi! Nói trắng ra là anh không muốn bọn con trai nhìn Sansan chứ gì – o –)

Sansan và Zan bước tới thì Boo và Gin từ đằng kia cũng vừa tới.

_ Xin chào – Gin giơ tay chào

_ Ak! Chào. Các bạn tới sớm nhì - Sansan nói

_ Ukm

_ Akkk! Giờ chỉ còn đợi Ken với Yun thôi! Sao 2 người này tới trễ quá zậy?

_ Ak! Mới nhắc tào tháo tới rồi kìa!

Gin chỉ về hướng phía bên phải cổng trường. Hấn đang kéo vali đi tới. Rồi tui nó bỗng nhìn sang bên phải, chị Yun nhà ta tóc thì xõa xuống rũ rượi đang lê thê lê từng bước kéo vali của mình đến chỗ bọn nó rồi ngồi xuống gục mặt xuống vali của mình.

_ Trời! Yun hả? Bà bị gì vậy?

_ Bị gì đâu. Cái này tui biết nèk. Là do còn ngái ngủ đó – Sansan ra về hiểu biết (Chị đơn nhiên biết rồi! Lần nào vô lớp chị cũng bộ dạng như vậy đó – o –)

_ Trời!

Cả bọn đang ôm mặt than trời thì nghe loa thông báo tập hợp lên xe. Cả bọn hốt hoảng vì 1 vấn đề là làm sao để đưa Yun lên xe.

_ Chúng ta làm sao bây giờ?

_ Thì gọi Yun dậy là được. – Zan nói rồi lay lay Yun dậy

_ Ak. Không được đâu anh àk – Sansan hoảng hồn ngăn cản nhưng không kịp

Zan lay lay 1 hồi nó cũng từ từ có phản ứng ngược mặt lên. Zan hất mặt nhìn bọn nó.

_ Thấy chưa? Yun dậy rồi kìa!

_ Anh...anh oi... – Sansan và bọn hấn run cầm cập chỉ về phía đằng sau

_ Sao thế?

Zan ngạc nhiên quay lại thì...

_ Akkk... – Zan hét lên

Yun đang trừng mắt nhìn bọn hấn. Một ánh mắt đáng sợ, cả người tỏa ra sát khí.

_ Có chuyện gì? – Nó rít kẽ răng nói

_ Haha...Không...không...có...chuyện...gì...cả! Cậu...cậu...tiếp...tục...ngủ...đi...nhak! – Boo cười gượng vừa run vừa nói

Thế là nó gục xuống ngủ tiếp. Bọn hấn thở phào 1 hơi.

_ Gì thế? – Zan ngơ ngác hỏi

_ Àk. Quên nói cho các bạn biết. Lúc Yun ngủ thì chó có nên đánh thức, nó sẽ bày ra 1 bộ mặt đáng sợ như hồi này vậy đó. Hồi này còn đỡ, nghe nói hình như là lúc nhỏ, có 1 cô hầu gái đánh thức Yun lúc nó đang ngủ thì bị nó tra tấn tinh thần tới nỗi phải nhập viện vì cái bộ mặt và sát khí của nó. – Sery cười trừ

_ Há? Ghê tới vậy sao?

_ Ukm. Yun còn có 1 biệt danh là “Quái vật huyết áp thấp” đó! – Sansan nói

Loa thông báo lại phát ra 1 lần nữa.

_ Ak! Chết rồi. Làm sao đây?

Hấn từ nãy giờ đứng đó bỗng chạy lại, nhấc tay nó vác lên vai hấn, ôm eo nó kéo chiếc vali rồi bước đi không nói gì. Bọn nó ngơ ngác không hiểu gì nhưng cũng chạy theo. Trừ Gin thì sắc mặt thoáng buồn, anh định chạy lại bỗng nó lên nhưng không kịp, Ken đã chạy tới nhanh hơn.

Hấn đỡ Yun lên xe, rồi kiểm chỗ ngồi của mình và nó rồi ngồi xuống, để đầu của nó dựa vào vai hấn (>o<). Vì để tránh lúc lên xe sắp chỗ ngồi sẽ hỗn loạn, mất thời gian nên nhà trường sắp 2 bạn ngồi kế bên sẽ ngồi cùng nhau. Học sinh cũng bắt đầu lên xe. Chuyến xe từ từ khởi hành. Nha Trang – Đà Lạt, ta tới đây!

Suốt chặng đường dài tới Nha Trang, bọn nó làm đủ thứ chuyện.

Yun nhà ta thì cứ ngủ li bì, ăn rồi ngủ. Vì thế, vai của Ken nhà ta trở thành 1 chiếc gối đắc lực của Yun. Lâu lâu, Ken lại nhìn sang con mèo mê ngủ của mình, cười ngốc nghếch. Chắc sao này phải gọi Yun là mèo nh? Một chú mèo con mê ngủ. Hấn nói trong lòng. Boo và Gin thì ngồi nói chuyện phiếm với nhau, tám đủ thứ trên trời dưới đất để giết thời gian. Sansan và Zan thì ngồi đó ăn vặt, không biết Sansan bỏ những gì trong balo mà luôn luôn có đồ ăn vặt, ăn hoài không hết luôn. Kan với Sery ngồi ở trên, lâu lâu lại quay xuống lấy đồ ăn của Sansan bị Zan mắng quá trời.

Sáng sớm ngày hôm sau, xe của bọn nó dừng trước 1 khách sạn 5 sao nằm trên đường Trần Phú – Con đường sầm uất nhất ở Nha Trang. Bọn nó bước

xuống. Boo vươn vai, chán nản nói:

_ Akkk! Cuối cùng cũng tới nơi!

_ Ukm. Chúng ta vào thôi. - Kan cười nói

Chúng nó đang tập trung ở đại sảnh của khách sạn thì bà cô chủ nhiệm bước tới.

_ Cô rất tiếc khi phải nói với các em điều này. Khách sạn của chúng ta ở Nha Trang và Đà Lạt do lượng khách mùa này quá đông nên không có đủ phòng cho các em. Vì thế, 2 người sẽ ở chung 1 phòng.

_ Há? 2 người 1 phòng? Chật chội lắm – HS1

_ Đúng thế! Hay là chúng ta đi khách sạn khác đi! – HS2

_ Các em nên từ bỏ ý định đó đi – Cô chủ nhiệm nhanh chóng chặn lời – Khách sạn nào cũng hết phòng rồi. Chỉ còn mỗi khách sạn này thôi. Thôi được rồi! Bây giờ chúng ta bốc thăm đi. Xem ai sẽ cùng phòng với mình nào.

Cô chủ nhiệm giờ 1 lọ thủy tinh lên. Trong đó là các miếng giấy nhỏ ghi số phòng. Bọn nó lần lượt bốc thăm.

_ Ak. Mình muốn chung phòng với hoàng tử - HS1

_ Đúng thế. Hy vọng sẽ may mắn. – HS2

_ Rồi bây giờ hãy mở ra và đọc số phòng của mình cho cô nghe nào.

Nó mở ra, số phòng của nó là 102. Trời đất! Nó ở chung phòng với hân. Nó chớp chớp mắt không thể nào tin được, mở to mắt nhìn vào tờ giấy của mình, hy vọng đây chỉ là giấc mơ nhưng thật buồn vì nó là sự thật. Hân cũng ngạc nhiên không kém gì nó. Số phận của mấy đứa bạn thân của nó cũng không khác gì nó và hân. Sansan ở chung với Zan là lẽ đương nhiên rồi vì 2 người là couple mà. Nhưng còn Boo và Sery cũng phải ở chung với Gin và Kan là sao chứ? Nó tự hỏi không biết hôm nay là ngày gì mà xui như vậy. Nó nhớ là tháng này quân gia đã cúng cô hồn rồi mà!

_ Thôi được rồi. Các em nhận chìa khóa rồi về phòng nghỉ đi. Bây giờ là 4h45 sáng, các em về phòng đúng 6h30 chúng ta sẽ lên xe đi ăn sáng nhak. Ok, Let's go!

Hân chạy lại bàn tiếp tân nhận chìa khóa rồi đi đến chỗ của nó

_ Nè – Hân đưa chìa khóa ra – Nếu cô không muốn cùng phòng với tôi, tôi có thể đổi sang phòng khác.

_ Không cần đâu. Như vậy phiền phức lắm, cứ vậy đi! – Nó nói

Thế là nó bực dọc “ giận cá chém thớt” sai hân như là 1 tên hầu, còn mình thì hiền ngang như 1 bà chủ không cần phải xách đồ gì vì đã có 1 tên hầu như hân đây. Hân nhăn mặt khó chịu nhưng cũng ga lăng kéo 2 cái vali 1 của nó, 1 của hân vào trong thang máy. Nó thanh thản đi vào trong thang máy, liếc nhìn hân khổ sở với 2 cái vali to thì mở lòng thương người, “ giúp” hân xách giùm cái. ...chìa khóa phòng. Haizzz=o=!!

Phòng của nó và hân nằm ở trên tầng 10. Hân cảm thấy chắc phải cảm ơn chủ khách sạn này vì đã xây cái thang máy này đây. Nếu không có nó, trước khi vào phòng thì chắc hân đã “ ngùm” từ đời nào.

Chào tạm biệt 3 đứa bạn thân tội nghiệp ở thang máy, nó đi tới phòng 102 lấy chìa khóa tra vào mở cửa và nhường cho anh chàng đã khổ sở xách vali giúp nó kia đi vào trước. Nó và hân đi vào phòng, đóng cửa lại. Căn phòng khá rộng, đi vào là 1 chiếc giường khá to đã ập vào mắt. Kế bên là một cái bàn nhỏ có một cái điện thoại dùng để gọi cho tiếp tân và 1 cái đèn ngủ. Phía trên cái bàn là ổ cắm điện, công tắc bật đèn ngủ và các đèn trong phòng và một cái máy lạnh. Đối diện cái bàn là tivi và tủ lạnh. Bên phải cái giường là tủ quần áo bằng gỗ, còn bên phải là 1 cái ghế sofa, trên bàn vài cái ly được úp xuống. Đối diện tủ quần áo là phòng tắm. Phòng của nó và hân hướng ra biển. Từ ban công tầng 10, cô có thể nhìn thấy đảo Hòn Tre- nơi có điểm du lịch nổi tiếng với khu vui chơi Vinpearl Land. Vì trời còn tối nên mặt biển chỉ có 1 màu đen thăm thẳm. Tiếng sóng vỗ rì rào văng vẳng bên tai nó làm nó cảm thấy rất thoải mái.

Hân thì tội nghiệp hết chỗ nói. Sau khi bước vào phòng nhìn thấy chiếc giường thì ngã ầm xuống, điều hân mong muốn nhất bây giờ là ngủ, ngủ và chỉ ngủ mà thôi. Nó bước lại nhìn hân đang ngủ trên giường, nó không muốn làm như vậy chút nào để rồi hối hận như lúc này. Nó thờ dãi, bước lại 2 chiếc vali lấy đồ của mình ra treo lên tủ rồi giúp hân lấy đồ của ra treo lên.

.....

5.30 A.M

Nó từ phòng tắm bước ra, bước lại gần chiếc giường – nơi hân đang ngủ, lay lay hân

_ Ken...

_ .... – Hân ngủ khá say nên vẫn bất động như tượng

_ Ken này...

_ ... - Hấn cựa người, he hé mắt nhìn, rồi lại chìm vào giấc ngủ

_ Ken – Lần này nó gọi to hơn lần trước

Hấn bừng tỉnh, ngoi lên khỏi mặt nước từ dưới đáy sâu giấc ngủ. Cậu nhòm người dậy, neho mắt nhìn nó

_ Sao thế?

_ Anh dậy đi. Sắp tới giờ đi ăn sáng rồi.

Hấn xuống giường, vò vò mái tóc hơi rối của mình. Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, hấn bước lại tủ đồ, ngạc nhiên khi thấy đồ của hấn đã được treo lên ngay ngắn. Hấn quay lại nhìn nó. Cảm thấy có 1 ánh mắt đang nhìn mình, nó thờ ơ nói

_ Sẵn tiện làm luôn thôi!

_ Ukm - Hấn mỉm cười rồi bước vào phòng tắm thay đồ.

Kính...kong...Kính...kong...Kính...kong...

_ Yun ơi! Chuông cửa kia! – Hấn trong phòng tắm nói vọng ra

_ Ukm

Nó bước lại cửa mở ra thì thấy bọn Gin, Boo, Sery, Kan, Sansan, Zan đang đứng ngoài cửa.

_ Hi. Không mời tụi tui vào àk? – Gin vui vẻ nói

_ Trời ơi! Xin phép gì bạn bè cả mà! – Zan nói rồi đẩy nhẹ nó ra bước vào trong

_ Xin thất lễ - Gin, Boo, Kan, Sery, Zan đồng thanh rồi hớn hờ bước vào

Nó thờ dãi, đóng cửa lại. Bước vào theo bọn kia. Vừa bước vào Sansan đã xuyết xoa khen

_ Oa...Phòng đẹp thật đấy. Lại rộng nữa.

_ Ukm. Đúng thế.

Đúng lúc đó, hấn từ phòng tắm bước ra. Ngạc nhiên khi thấy tụi kia, 1s sau, hấn trở lại khuôn mặt lạnh lùng.

_ Máy người vào đây làm gì?

_ Ờ...thì qua đây chơi chút thôi mà. – Gin cười xòa nói

Thật ra hồi nãy do lo cho nó ở chung phòng với hấn không biết có bị hấn ăn hiếp hay không nên Gin nhà ta mới định qua bên phòng nó xem tình hình. Nhưng mà đi 1 mình thì thấy kì quá nên mới rủ Boo và tụi kia sang đây chơi. Kết quả là như thế này đây.

Hấn sầm mặt xuống, cả người toát ra hàn khí xung quanh làm lạnh cả căn phòng.

_ Ở đây không có gì để chơi cả. Sắp tới giờ ăn sáng rồi, mọi người về phòng chuẩn bị đi.

_ Nhưng mà Ken àk... - Sery cười gượng

_ Đi! Nhanh lên – Hấn chặn lời Sery

Tụi kia chảy mồ hôi lạnh, từng bước 1 lết ra khỏi cửa phòng đi về phòng mình

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: First Kiss

6.30 A.M, Đại sảnh khách sạn

Nó và hấn bước ra từ thang máy của khách sạn. Mọi người đã tập hợp đông đủ. Nó mặc một chiếc đầm xòe ren trắng chiết eo, làm toát lên vẻ kiều diễm, trong sáng và đáng người của nó. Hấn mặc áo sơ mi và quần jean, tuy đơn giản nhưng cũng toát lên dáng người cao ráo của hấn. Bọn nó lên xe và bắt đầu ngày đầu tiên ở Nha Trang. Cả ngày hôm đó, tụi nó đi tham quan rất nhiều nơi: Viện Hải Dương Học, Tháp Chàm, ... và chụp rất nhiều hình. Đặc biệt, tụi nó còn đi tắm bùn nữa chứ. Nhớ lúc đó bọn nó chơi ném bùn vào nhau, tới lúc lên thì 8 đứa bọn nó không khác gì người đất cả.

.....

7.30 P.M, phòng 102

Nó và hấn vừa ăn tối trở về, mở cửa bước vào phòng

_ Ak. Một quá. Tôi đi tắm trước đây. – Nó nói rồi lại mở cửa tủ lấy đồ định bước vào phòng tắm

_ Này. Tại sao cô lại tắm trước chứ?

_ Vì tôi là con gái, anh là con trai

Nó quay lại cười nói rồi bước vào phòng tắm. Hấn ngồi đó nhăn nhó lăm lăm

_ Thật bất công!

30' sau

Nó mở cửa phòng tắm bước ra, cầm khăn lau lau mái tóc ướt sũng của mình. Thấy hấn ngồi đó cầm cái Ipad Air của mình chơi game Zombie Tsunami.

_ Tắm gì mà lâu chết được! Tôi này giờ ngồi đây chơi nhiều bàn lắm rồi đó! – Hấn cằn nhằn

_ Kệ tôi. – Nó bủi môi nói

Hấn ngược nhìn nó, định phản bác lại thì bị đờ lại vì vẻ đẹp của nó. Nó mặc 1 bộ santanh mềm màu trắng, mái tóc dài còn ướt, hàng lông mi dài còn đọng lại vài giọt nước. Nhìn nó bây giờ giống như 1 thiên thần bị ướt xuống nước mới lên vậy. Thấy hấn nhìn nó không chớp mắt, nó khó chịu nói

_ Nhìn gì? Sao còn chưa đi tắm đi?

_ Ukm

Hấn đồ tui chạy lại tủ đồ lấy quần áo rồi chạy nhanh vào phòng tắm đóng cửa cái RẦM

_ Kì lạ

Nó lăm lăm rồi bước lại lấy Laptop ra lướt web. Nhưng nó không biết rằng lúc này, hấn chính là đang bối rối vì nó.

Hấn bước ra, tâm trạng giờ đã bình tĩnh hơn. Bỗng chuông cửa reo, quay lại nhìn nó thì thấy nó ngồi im, không có ý định ra mở cửa. Chuông cửa lại reo thêm 1 lần nữa, hấn thờ dãi đi mở cửa.

_ Xin chào – Boo cười nói

_ Mấy người tới đây chi nữa?

_ Hihi Tụi tui tới đây để thông báo 1 tin rất hot đây.

_ Chuyện gì?

_ Vào rồi nói.

Rồi tụi kia đẩy hấn tự nhiên vào như phòng mình. Nó bỏ laptop xuống nhìn tụi kia tự nhiên vào phòng rồi mở tủ lấy đồ ăn trong tủ ra. Nó ngạc nhiên nhìn hấn thì thấy hấn nhún vai, tỏ vẻ bất lực

_ Rồi. Chuyện gì nói đi.

_ Từ từ...Đừng có hối. – Zan cười cười rồi quay sang Gin – Nói đi Gin!

_ Ukm thì là...Boo có nghe Kan nói là tối nay sẽ “tinh tở” zoi Sery nên mới qua đây rủ mọi người đi xem phim tình cảm thụ mà

_ Tụi này không rảnh – Nó nói

_ Thui mà! Bà đi đi coi xem thế nào! – Sansan lắc tay nó khăn cầu

_ Đúng đó. Đúng đó. Bà đi đi. Dù sao Sery cũng là bạn của mình mà. Tụi mình đâu thể bỏ mặc nó được. Đúng không? – Boo gật gật đầu nói

Lỗ tay của nó bị hai đứa bạn này tra tấn. Cuối cùng nó cũng gượng mặc áo khoác vào đi ra khỏi khách sạn cùng cái bọn lạnh chanh nhiều chuyện kia.

.....

Phòng Sery và Kan

Không biết Kan đi đâu rồi, Sery ngồi đó vừa coi tivi vừa nghĩ. Từ chiều tới giờ, sau khi ăn tối xong là Kan nói đi công chuyện rồi biến mất tăm. Tụi kia thì không biết đã đi đâu nữa, cũng chả thấy đâu. Đang nghĩ thì bỗng chuông cửa reo. Sery bước ra, thì thấy 1 nhân viên khách sạn đứng ngoài cửa.

_ Thưa tiểu thư. Tiểu thư có 1 bức thư ạ! – Nhân viên đưa cho Sery 1 bức thư rồi đi.

Sery khó hiểu mở bức thư ra. Trong đó là 1 bản đồ, cuối bản đồ có ghi dòng chữ “Hãy đi theo hướng dẫn của bản đồ này. Bạn sẽ tìm được kho báu của mình.”

Sery mỉm cười, bước vào phòng thay đồ rồi đi theo chỉ dẫn của bản đồ. Sery bước ra khỏi khách sạn, nhìn theo chỉ dẫn của bản đồ đi được 1 đoạn thì có 1 cô bé rất dễ thương cầm 1 bông hoa hồng và 1 bức thư chạy tới chỗ Sery kéo gấu váy cô. Sery nhìn xuống thì cô bé cười tươi nhìn Sery rồi đưa hoa hồng và thư cho cô, nói là có 1 anh kia rất đẹp trai bảo đưa cho cô rồi chỉ vào con đường đi ra biển nói chị hãy đi ra đó. Sery mỉm cười nựng cái má phúng phính của cô bé, cảm ơn rồi đi theo hướng đó.

Sery bước từng bước chân lên bãi biển Nha Trang. Cô ngó xung quanh thì thấy Kan đứng ở đằng xa. Kan mỉm cười bước về phía Sery.

_ Mở lá thư ra đi!

Sery cười mở lá thư ra. Bên trong có 1 mảnh giấy nhỏ ghi “Mình yêu nhau đi”. Từ đằng sau, Kan lấy ra 1 bó hồng đỏ...

_ Sery! Làm bạn gái anh nha! – Kan mỉm cười nói

Sery nhìn vào trong mắt Kan thật lâu, rồi ôm lấy bó hồng, ngượng ngùng gật đầu. Kan vui mừng ôm chầm lấy Sery.

_ Ôi. Lãng mạn quá – Sansan nói

_ Đây đây đừng có đẩy anh chứ! Ngã bây giờ - Zan nói - Akkkk

Bọn nó từ trong các cây dù của các quán ven biển ngã xuống. Hấn và nó thì đứng yên, khoanh tay nhìn tụi nó ngã xuống. Sery và Kan đang thắm thiết ôm nhau thì bị bọn này làm cho hoảng hồn.

_ Ủa? Máy người làm gì ở đây?

_ Àk...àk...tụi tui...tụi tui đi hóng gió. Hóng gió ấy mà. – Zan nói

_ Thôi trời lạnh rồi. Về khách sạn thui anh em ơi. – Boo nói rồi kéo cả đám chạy về khách sạn.

.....

Phòng 102

Nó và hấn mở cửa bước vào. Bọn kia đúng là...Rình xem mà còn để cho người ta phát hiện đúng là mất mặt mà. Nó uể oải cởi áo khoác, lết lên giường mở máy lạnh trùm mền chuẩn bị đi ngủ. Hấn bước lại gần giường

_ Đây! Cô định ngủ ở đâu?

_ Anh này hỏi lạ? Đồn nhiên là trên giường chứ đâu.

_ Zậy còn tôi?

_ Đồn nhiên là trên ghế sofa rồi.

_ Há? Tại sao chứ?

_ Vì tôi là con gái, anh là con trai.

_ Đây xã hội bây giờ bình đẳng rồi nhé.

_ Tôi không thích.

_ Có cho hay không?

_ Không.

Nó chu môi, lắc đầu. Bỗng...

Một bờ môi lạnh ngắt bất chợt ập xuống, hơi thở bị cướp mất! Cảm giác hoảng hốt tột cùng khiến nó nhất thời quên phản kháng. Nó đỏ bừng mặt. Nó thực sự không biết nó và hắn đã kết thúc nụ hôn đó như thế nào. Thực sự là 5 phút sau, sau khi kết thúc nụ hôn này, nó vẫn còn trong trạng thái hoảng loạn, thực sự rất hoảng loạn!

_ Thôi được rồi. Ngủ thôi nào. – Hắn nằm xuống giường ôm nó vào lòng

Hơi thở và ý thức dần dần ổn định trở lại nhưng tim còn đập rất nhanh. Nụ hôn của nó? Nụ hôn đầu đời của nó? First kiss của nó đã bị cướp đi. Nó tức giận vùng nắm đấm, đâm vào lòng ngực của hắn

_ Tại anh? Tại anh cả? Tất cả là tại anh! Nụ hôn của tôi... First kiss của tôi bị anh cướp đi rồi!

Hắn ôm chặt eo nó, nhận những cú đâm của nó

_ Được... được... được... đều tại tôi cả. Bây giờ thì em ngoan ngoãn ngủ đi nào. Ngoan nha mèo con! – Hắn dỗ dành vuốt tóc nó nói

_ Ai là mèo con của anh chứ? – Nó tức giận đấm hắn tiếp

_ Được... được... được... Mèo con ngoan ngoãn ngủ đi nào!

Nó giận đấm hắn 1 hồi cũng thấm mệt, thế là ngủ luôn trong vòng tay của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sự Cố

Ngày hôm sau là ngày cuối cùng bọn nó ở lại Nha Trang, bọn nó đi tham quan các nơi còn lại và tắm biển. Cả bọn chơi đùa rất vui vẻ ở biển. Bọn nó xây lâu đài cát rồi bị cuốn trôi đi, nắm tay nhảy qua từng đợt sóng dâng trào. Thấm thoát đã đến chiều, bọn nó lên xe trở về khách sạn chuẩn bị đồ để đi lên Thành phố hoa Đà Lạt.

5.30, chuyến xe bắt đầu khởi hành. Vì hồi chiều chơi quá trời nên lên xe được 1 chút là tụi nó ngủ mê man, nhưng tụi nó đâu biết rằng chuyến xe đang đi vào 1 vùng vắng vẻ. Và bằng 1 cách nào đó, chiếc xe dường như đang đi vào 1 địa điểm cô lập...

.....

6.30 P.M

_ Tôi nơi rồi! – Cô giáo bật loa nói to

_ Tôi nơi rồi sao?

Nó dụi mắt, đứng dậy nhanh chóng bước xuống xe.

_ Nơi đây là nơi quái quỷ gì đây? – HS1

_ Đúng đó – HS2 đồng tình

Hiện tại, xe của tụi nó đang dừng trước 1 ngôi trường. Xung quanh cây cối um tùm, rêu mọc đầy trên nóc nhà và tường. Bọn nó và các học sinh đều ngoác không hiểu chuyện gì, trong đầu của tụi nó bây giờ là mấy dấu ? to đùng “ TẠI SAO CHÚNG TA LẠI Ở NƠI NÀY???????”

_ Các em ơi! Cô rất tiếc nhưng xe của chúng ta bị hỏng rồi! Tôi nay chắc chúng ta sẽ ở lại đây và chơi trò chơi trong lúc bác tài đem xe đi kiểm chỗ sửa.

_ Há? – Cả xe đồng thanh

Cả xe bắt đầu náo loạn của lên. Vài người khó chịu, vài người thì bàn tán về các câu truyện ma ở trường học.

_ Trời ơi! Ở lại đây thấy ghê lắm! – HS1

_ Đúng rồi! Ở lại đây mình lại nhớ tới mấy câu truyện ma trong trường học ấy. Mình còn nghe nói mấy câu truyện ma đều xuất phát từ trường học không đó.– HS2

_ Trời ơi đừng có nói nữa nghe ghê quá àk! – HS3

Bọn nó đứng đó, nghe mọi người bàn tán.

_ Sery, sao anh có linh cảm xấu về nơi này quá! – Kan cười cười nói

_ Có vẻ không có học sinh ở đây! Là 1 ngôi trường bị bỏ hoang sao? – Sery nói

_ Ở đây lạnh thật! – Boo khoanh tay lại, xoa xoa nói

_ Wow...Ở đây thật là...

_ Nhìn rất đáng sợ! – Zan tiếp lời Gin

_ Tớ cá là buổi tối ở đây sẽ rất đáng sợ đó! – Sansan cười trù nói

_ Thôi chúng ta vào thôi! – Hấn nói rồi kéo vali bước vào

.....

Trời bắt đầu xẩm tối, trăng đã lên. Cả lớp nó di chuyển vào trong trường, thay đồ rồi tập trung ở sân cỏ phía trước chơi trò chơi. Nó mặc quần thể thao dài tới đầu gối, áo dài tay có nón được nó kéo tới khuỷu tay. Hấn mặc quần thể thao lửng, áo thể thao cộc tay có nón.

Tụi nó ngồi thành 1 vòng lớn chơi trò chơi như đấu vật, gấp bụng, chạy tiếp sức,...

Giờ ăn tối kết thúc

Bọn nó đang ở trong phòng thể dục, ngồi nghỉ ngơi.

_ Các em, bây giờ chúng ta sẽ chơi 1 trò chơi nữa.

Cô giáo chỉ tay vào 1 góc vuông được mấy tấm bạt che lại tạo thành 1 căn phòng nhỏ

_ Bắt đầu từ Gin. Em sẽ bước vào trong đó, làm theo chỉ dẫn ở bên trong.

Zan đi vào, nhìn chỉ dẫn bên trên, rồi nhìn xuống, chọn 1 tấm card, đọc rồi bỏ xuống, cười trù đi ra ngoài. Zan bước vào trong, lấy 1 tấm card đọc rồi hét lên 1 tiếng. Bọn nó ở bên ngoài không hiểu chuyện gì xảy ra cả. Zan bước ra lau vội mồ hôi. Sansan, Kan, Sery, Boo, nó, hấn và các học sinh khác lần lượt đi vào trong đó. Hấn mở ra coi, sốc toàn tập. Nó bước vào, vừa đọc xong thì hét lên 1 tiếng, mặt mày xanh lét bước ra. Các học sinh khác cũng không khác gì bọn nó. Một vài người thì giật mình, 1 vài người thì hào hứng, còn 1 vài người thì hét lên, ôm mặt chạy lại chỗ ngồi. Nhưng không ai nói gì vì trong đó có nói: Những người đã xem rồi thì không được nói gì về nó cả. Cô chủ nhiệm và anh hướng dẫn viên ngồi đó cười nham hiểm. Trò chơi thật sự của lần dã ngoại này đã bắt đầu!

Khi cả lớp đều vào xong, cô giáo mới nói tiếp:

_ Chắc các em cũng biết tiếp theo chúng ta sẽ làm gì rồi chứ? – Cô giáo làm ra bộ mặt ròn rợn – Đúng vậy! Chúng ta sẽ làm cuộc kiểm tra THỬ THÁCH LÒNG CAN ĐẢM. Hehehe...

Bỗng đèn bỗng đèn tối đi, bọn nó sợ hãi.

_ A...Đừng làm vậy mà! – Nó ôm mặt nói (Quên nói với các bạn là chị Yun nhà ta nhìn thấy lạnh lùng vậy thôi chứ rất là sợ ma đấy nhá! ^^)

_ Huhu... Phải làm sao đây? – Sery sợ hãi nhìn xung quanh.

Anh hướng dẫn viên nhìn mọi người, không biết từ đâu lấy 1 tấm giấy sơ đồ ra, giơ lên.

_ Các bạn thân mến, chúng ta sẽ bắt đầu cuộc kiểm tra thử thách độ gan dạ. Tất cả những gì các bạn làm này giờ chỉ là khởi động mà thôi. Chúng ta đã biết thứ tự thi của mình rồi phải không? Đây là bảng đồ chỉ dẫn đường. Đây là lối vào tầng 1. Các bạn sẽ theo hành lang trên tầng 1 và thực hiện nhiệm vụ ở mỗi phòng. Và rồi đi lên tầng hai, ngay khi bạn đến đó thì bài kiểm tra sẽ được hoàn thành. Điều các bạn cần lưu ý là các bạn phải vào từng phòng bằng bất cứ giá nào. Không thì các bạn sẽ không hoàn thành bài kiểm tra.

Bỗng 1 giọng nói man rợn vang lên...

_ Chào mừng đến với sự sợ hãi. Bài kiểm tra kinh dị của các bạn sẽ được bắt đầu ngay bây giờ! Đội thứ 1, bắt đầu!

Bọn nó hoảng loạn. Vài bạn gái đầu khóc thút thít, ôm nhau run cầm cập. Gin và Boo đứng dậy, bắt đầu bước ra khỏi phòng thể dục, bắt đầu bài kiểm tra của mình.

_ Sợ quá – Boo nói

_ Không có gì đâu! – Gin nắm chặt tay tay Boo bước đi

Tụi nó ngồi trong phòng cháy mờ hôi lạnh, ai cũng cười gượng, tỏ vẻ không sao. Không bao lâu sau, 1 tiếng hét vang lên, đó là tiếng của Boo. Cả lớp ngồi trong phòng nghe thấy tiếng hét của Boo thì hoảng loạn cả lên. Nó ôm mặt hét lên, run cầm cập. Hấn bật dậy, ôm nó vào lòng, dỗ dành nó

_ Không sao đâu... không sao... Mèo con ngoan nào. Không được khóc!

_ Nhanh thế sao? – Kan nói

_ Ah... Em thật sự ghét điều này quá đi! – Sery nói

Một lúc sau

_ Sao họ chưa về nữa nhỉ? – Sansan nhìn ra ngoài phía cửa

_ Ak... Họ về rồi! Uj, còn nắm tay nữa kia!

Gin nắm tay Boo lết thết bước lại chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống, Zan đã nhanh nhẩu hỏi

_ Sao sao? Có sợ lắm không? Bao nhiêu trên 10?

_ 12 – Gin thở hồng hộc nói

_ 12? Ôi, làm sao đây?

_ Zậy còn chất lượng mấy con ma đó ra sao? – Kan hỏi

_ Um... 18

_ Này Boo! Cậu có đập mấy con ma đó không? Bọn nó riêng lẻ hết hả?

Sansan đang hỏi thì bỗng nhiên đèn cúp cái phụt. Bọn nó hét lên toáng loạn. Đèn mở lên, giọng nói rùng rợn ấy lại phát ra lần nữa

_ Đội thứ 2, xin mời!

Nghe tới đây, mặt nó nảy giờ đã xanh bây giờ lại còn tái xanh hơn, dần dần cứng đờ!

_ Ôi! Đau đầu quá! – Nó ôm đầu nói

_ Thôi mà! Ken đi chung với cậu mà. Đừng lo! – Sery ngồi kế bên an ủi

_ Đi thôi. – Hấn nắm tay nó kéo đi

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cuộc Kiểm Tra Bắt Đầu

Đêm ấy...Tại ngôi trường bỏ hoang...nơi cuộc thi gan dạ sẽ diễn ra. Đã đến lúc xuất phát rồi. Đi thôi. (Ồ khoan! Chúng ta có nên mong đợi 1 chút shinsip không nhỉ? >o<)

Nó đội nón lên, bàn tay nắm lấy tay hấn đã rịn mồ hôi. Đi đến lối vào, họ thấy 1 thẻ nhiệm vụ.

***

Nhiệm vụ :

Hãy mở cửa và đi vào phòng thứ nhất. Nhiệm vụ kế tiếp của bạn sẽ được nói tiếp theo. Chúc may mắn!

***

Hấn kéo cánh cửa sắt, dẫn nó bước lên lầu. Cả 2 đã dần dần quen với bóng tối. Hấn cẩn trọng nhìn xung quanh, kéo nó đi trên hành lang. Hành lang tối đen như mực, chỉ có ánh sáng của trăng nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng. Đứng xa, ở cuối dãy hành lang, một ma nữ mặc áo trắng dài, đầu tóc rũ rượi, chậm rãi đi tới. Những tiếng la hét, kêu ròn rền liên tục phát ra

_ Ah...Tôi thật sự phát điên rồi – Nó nói

_ Không sao đâu. – Hấn vừa vuốt tóc nó vừa nói rồi dẫn nó đi tiếp.

Nó núp sau lưng hấn. Vừa đi vừa nói to

_ Các người đừng có ra đây nha! Yun này sẽ đánh người đó. Thật đó!

Trời! Cô ấy nói là cô ấy sẽ đánh người kia! Hấn suýt bật cười với mấy lý lẽ không đỡ được này của nó. Thật ra mỗi người đều có cách thể hiện nỗi sợ hãi riêng của mình nhưng với cái cách này của nó thì...Hấn lắc đầu, hấn không muốn nghĩ tiếp nữa. Bây giờ là chủ tâm hoàn thành thật nhanh cái bài kiểm tra này rồi đi ra khỏi cái nơi quái quỷ này mới được

.....

Phòng thứ 1, căn teen

_ Đứng sau tôi này. Không sao chứ?

_ Không...Không sao...

Hấn mở cửa, bước vào. Hai tay nó ôm chặt lấy hấn từ đằng sau, đầu rúc vào tấm lưng to của hấn. Hai tay hấn nắm chặt tay nó, phòng hờ nó bị ngã.

Rینگ...ring...ring...

_ Tiếng gì thế?

Nó từ sau hấn đã nghe thấy tiếng gì đó. Hấn nhìn xung quanh căn phòng tìm kiếm, có 1 ánh sáng nhỏ hắt ra từ phía cửa sổ

_ Bám chặt tôi nhé!

Hấn nói rồi bước vòng qua đi về phía cửa sổ. Nó thì bám chặt hấn, lon ton bước theo, đi mà không cần nhìn phía trước.

Hấn bước tới. Thì ra là 1 cái điện thoại. Hấn bấm nút nhận cuộc gọi. Từ trong điện thoại phát ra 1 tiếng nói ròn rền.

_ Hãy kéo 1 trong 4 sợi dây và kiểm tra lại nhiệm vụ cần phải hoàn thành.

_ Cô muốn tôi mở...mở cái này hả? (Trời đất ơi! Mở gì anh? Là kéo sợi dây! =o=)

Không biết có phải là do quá sợ hãi hay không mà khả năng nghe của hấn sụt giảm nghiêm trọng. Cô gái trong điện thoại giải thích lại 1 cách cẩn thận.

_ Chọn 1 trong 4 dây...kéo 1 sợi...kiểm tra nhiệm vụ cần phải hoàn thành.

_ Dây? Dây nào? Ah...Thấy rồi!

Cô gái trong điện thoại thở dài 1 hơi. Tới ma mà cũng bó tay với 2 anh chị này luôn. ^^

Hấn đi tới giữa phòng. Tìm thấy đúng 4 sợi dây được treo lòng thòng xuống. Hấn giật 1 sợi xuống.

Bộp...

_ Ahhhh...Cái gì thế?

_ Không có gì – Hấn nhìn cái ruột heo dưới sàn, lắc đầu nói

Hấn giật sợi dây tiếp theo. Là 1 thẻ nhiệm vụ.

***

Nhiệm vụ:

(Trong mỗi phòng) Bạn cần phải tìm 1 buru kiện...hay là hoàn thành bài test...(Cần thận nơi có đèn)

***

_ Buru kiện là thứ gì thế?

_ Thứ chúng ta cần. Đi thôi... - Hấn trả lời nó

Hấn kéo nó đi ra khỏi phòng. Nó thì vẫn ôm chặt hấn, đi lích nhích phía sau.

_ Tôi nói cho anh biết nhé. Trong các nơi thì cái trường học này là ghê nhất đó!

Kể tiếp, nó và hấn phải đến nhà vệ sinh. Trong nhà vệ sinh, ma bà bà đang đợi nó và hấn.

.....

Phòng thứ 2, nhà vệ sinh

_ Tôi kéo tấm rèm này ra nhá!

Hấn quay xuống hỏi nó, rồi từ từ bước lại. Kéo tấm màn ra...Khói trắng từ đâu bay ra.

_ Ahh...Ghê quá đi!

Nó hét lên, chạy đến ôm cánh tay hấn. Ma bà bà từ phía sau tấm màn bước ra. Hấn và nó nhìn thấy, lễ phép chào.

_ Ah...Chào bà ạ!

_ Ah chào bà. Bà đi cẩn thận ạ!

Đợi cho khói tan bớt, nó và hấn bước vào trong. Theo như chỉ dẫn trên tấm card hồi nãy, bọn nó dễ dàng tìm thấy buru kiện phía dưới 1 cái đèn màu nhỏ kê bên vòi nước. Buru kiện là 1 lá 1 lá cờ và 1 thẻ nhiệm vụ.

***

Nhiệm vụ:

Chúc mừng bạn đã tìm được lá cờ đầu tiên. Hãy tìm 2 lá cờ khác trong các phòng tiếp theo để hoàn thành thử thách 1.

***

Hấn đưa lá cờ cho Yun cầm rồi nắm tay dẫn nó đi ra ngoài. Hành lang vẫn tối như vậy. Bỗng 1 con mèo từ cửa sổ nhảy vào chạy qua. Hấn giật mình, cứng người. Nó nghe thấy tiếng động thì cũng hoảng loạn, ôm chặt hấn hơn. Đầu vùi vào lưng hấn, hét lên.

_ Ahhh.....Cái gì nữa zậy? Cái gì zậy?

_ À...Không. Không có gì! Chỉ là con mèo thôi mà. Đừng sợ!

.....

Phòng thứ 3, phòng hiệu trưởng.

Khi bước tới cửa phòng, nó bỗng có cảm giác xấu, níu tay hấn lại. Hấn thấy có ai đó níu níu mình, nhìn xuống thì thấy vẻ mặt lưỡng lự của nó.

_ Sao thế?

_ Àk...Không. Vào thôi!

Hắn mở cửa, giật mình. Bên trong, các ma nữ sinh mặt áo trắng, tóc rũ xuống đang ngồi ngay ngắn học bài. Ánh trắng từ bên ngoài hắt lên gương mặt của họ trông rất đáng sợ. Hắn nhìn mấy con ma đang nhìn chăm chăm mình như muốn ăn tươi nuốt sống, hỏi nó

_ Em muốn ở lại đây hay đi cùng...

_ Ah...Đi. Đi cùng đi! – Nó cắt ngang lời hắn

Hắn gật đầu. Như cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra, hắn thà đi phía bên trong còn hơn là đi bên ngoài. Đúng như hắn nghĩ. Ở phía đi chính giữa, có hai bóng đen đang núp ở đó. Các ma nữ sinh thì vẫn dõi theo từng hành động của nó và hắn

_ Họ đáng sợ quá. Cứ nhìn chăm chăm chúng ta mãi! – Nó từ phía sau, sợ sệt nhìn mấy con ma nữ sinh.

_ Đừng để ý đến họ.

Đi tới phía cuối lớp thì bọn nó phát hiện ra 1 lá cờ khác ở trên cái ghế. Hai cái bóng đen vỗ tới thì nó 1 tay ôm chặt hằm, 1 tay lấy 1 cái ghế khác chặn lại. Trong lúc đó thì hắn nhanh tay lấy lá cờ. Hai người phối hợp rất ăn ý đó nhak.

_ Kekeke...Hay lắm. Lấy được lá cờ thứ hai rồi.

Hắn cười đắc ý nhìn lũ ma. Bây giờ những gì nó và hắn cần là đi nhanh ra khỏi chỗ này! Khi hắn và nó đi ra ngoài thì mấy con ma bắt đầu động thủ. Vỗ lấy những lá cờ trên tay nó. Nó sợ hãi hét toáng lên, nép vào hắn. Hắn nhanh tay cản lại những cánh tay của không yên mấy con ma.

_ Ngoan ngoan học đi. – Hắn lạnh lùng nói(Không biết tại sao mà mấy chị ma nữ sinh lại đồ mặt nữa ta? Ma cũng thích hắn nữa àk? ^o^)

Hắn và nó đứng trong phòng hiệu trưởng lấp ló nhìn ra phía bên ngoài.

_ Có ai ở đó không? (Ý hỏi phía bên ngoài hành lang) – Nó nhìn hắn hỏi

_ Không. Cô gái (Bóng ma ở hành lang) đi rồi!

Hắn nắm tay nó bước ra ngoài, đi đến phòng tiếp theo.

.....

Phòng thứ 4, phòng học I

Trong phòng không có gì cả ngoài giữa phòng có 1 cái bếp ga nhỏ, 1 cái chảo, 1 đĩa khoai tây sắc lát, các dụng cụ và các gia vị khác. Không cần nghĩ cũng biết nhiệm vụ lần này là nấu ăn. Nó và hắn nhanh tay bước vào công việc (Chị Yun làm bếp trưởng đó nhak! ^^). Nó đổ dầu ăn vào chảo, trán đều. Rồi bắt tay vào chiên khoai tây (Nói nhỏ cho các bạn biết nha. Chị Yun nhìn lạnh lùng zậy chứ nữ công gia chánh là vô đối nhak). Nhưng khổ nỗi là mỗi lần đưa 1 miếng khoai tây vào chảo là nó lại nhìn về phía sau nó.

_ Em làm đi. Để tôi canh cho! – Hắn thờ dãi nói rồi đứng dậy đi lòng vòng quan sát xung quanh.

Cuối cùng nó cũng làm xong. Nó vớt các miếng khoai tây chiên thơm phức lên đĩa. Theo như tấm thẻ nhiệm vụ để bên bếp ga thì nó và hắn phải đem cái đĩa khoai tây này đến căn phòng cuối cùng và không được làm rớt miếng khoai tây nào.

Hắn được nó “chu đáo” cho phụ trách cầm đĩa khoai tây. Nhưng hắn vừa bước ra khỏi phòng, đi chưa được mấy bước thì...

_ Ah...

Hắn bước nhầm vào cái chỗ đất bị lún xuống. Là cái bẫy mà hồi này Gin cũng bị mắc phải. Nó hoảng hồn nắm tay hắn kéo lại. Rất may mắn là không rớt miếng khoai tây nào. Hắn và nó thở phào nhẹ nhõm

.....

Phòng thứ 5, phòng học II

Hắn và nó bước vào. Trong lớp, bàn học được xếp ngay ngắn. Hắn và nó bước đến, đọc tấm card nhiệm vụ trên bàn giáo viên. Bỗng...

RẦM...

Cánh cửa bỗng nhiên đóng mạnh lại. Hắn và nó nín thở nhìn cánh cửa. Bây giờ, cả hai đã bị kẹt trong phòng. (Rắc rối to rồi! >o<)

_ Ah...Chắc là có con ma ở ngoài đó. – Nó nhìn hắn sợ sệt nói

_ Không sao đâu. Bình tĩnh đi

Hắn trấn tĩnh nó rồi quay xuống xác nhận lại tấm card nhiệm vụ. Hắn bước về phía tấm bảng, kéo tờ giấy trắng dán trên bảng xuống.

_ Oh...shit

Hắn lờ miệng chữ tục. Hiện giờ ở trên bảng là 50 bài toán nâng cao được liên kết với nhau.

_ Lại đây! Đứng đây...đứng đây...Không sao chứ? Em giỏi làm toán mà phải không?

Hắn quay lại phía đằng sau, 1 tay kéo nó lại, 1 tay cầm phấn đưa cho nó. Nó cầm lấy phấn, bắt đầu giải. Nhưng nó vẫn không bình tĩnh được. Hắn thấy nó cứ nhìn ngó xung quanh, hoặc là quay xuống đằng sau cảnh giác thì pò tay. Để nó đứng trong lòng mình, 1 tay ôm eo nó, 1 tay cầm phấn giải toán. (Ahhhhh...Romantic we đi >o< Ghen tỵ quá àk!) Nó đứng trong lòng hắn, cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Có lẽ là do sợ nên tốc độ làm toán của nó giảm hẳn! Bỗng nhiên tiếng la hét ngừng lại, im lặng đến đáng sợ. Nó cảnh giác nhìn xung quanh. Bàn tay ôm ngang eo nó siết chặt lại, ý cảnh cáo nó lo làm bài đừng chú ý đến những thứ khác.

BÈNG...

Thôi chết! Hết giờ rồi. Tình huống gì sẽ xảy ra với nó và hắn khi không giải được bài toán?

Màn hình tivi gần đó tự nhiên bật lên. Hắn và nó giật mình nhìn vào màn hình tivi. Là 1 cảnh phim ma trường học.

_ Ah...Tôi sợ quá à! Huhuhuhu...

_ Tiếp tục giải đi – Hắn nói

BÙM...

Hắn và nó quay đầu về hướng phát ra tiếng động. Khói trắng bốc lên từ phía cuối lớp, những con ma đi ra từ mọi phía, chậm chậm tiến về phía nó và hắn. Nó hoảng loạn thật sự, níu lấy áo hắn, hét lên

_ Ahhh....Đừng có tới đây. Huhuhu...@#\$\$%^&*()!/ * -> /, @ \$ % < { } [ ]] ' ~ ` ...Huhuhu...

Trời! Cô ấy đang nói cái gì vậy trời? Đọc kinh sao? Hắn tự hỏi trong lòng. Hắn giờ phút này khổ thật sự, 1 tay thì phải làm toán, 1 tay thì phải dỗ dành cô bé sợ ma này, đầu óc thì bị chi phối bởi 2 công việc. Thử hỏi có khổ hay không chứ? o

_ Như thế này phải không?

Hắn nhìn xuống hỏi nó. Nó vừa ngược đầu lên nhìn bài toán thì từ phía trên, 1 tấm giấy rớt xuống.

_ Ah...ah...ah...ah

Nó và hắn giật mình, đổ mồ hôi lạnh. Là bảng gợi ý đáp án. Kết quả là 1 hoặc 10. Nhưng hắn không màng đến nó. Cố chấp kéo tấm giấy lên, viết lên trên bảng số 4 rồi kéo nó đi. Nhưng cửa không chịu mở. Nó và hắn phải có đáp án đúng mới được. Hắn quay trở lại, suy nghĩ 1 chút, kéo gợi ý xuống đọc (Giờ mới chịu đọc àk?????)

_ Ah...Tội mình ngốc quá! – Hắn than thở

_ Gì thế? – nó nép chặt trong lòng hắn sợ hãi hỏi

Hắn không trả lời nó, viết lên bảng số 1. Đáp án là 1 chẳng???

BÙM...

Một lần khói trắng nữa lại bốc lên. Lần này, khói càng ngày càng dày đặc hơn. Những con ma khác đi ra. Một xác ướp Ai Cập cho sự trả lời sai của hắn. Sự sợ hãi trong nó càng tăng lên.

_ 10 10 10 10...

Thấy nó gần như khóc thì hắn cũng hoảng loạn, nói to đáp án còn lại. Cánh cửa bật mở. Hắn kéo tay nó chạy ra ngoài. Cuộc đào tẩu nhanh của nó và hắn.

.....

Trong lúc này, tại phòng thể dục

_ Sao Ken và Yun đi lâu thế nhỉ? – Sery lo lắng hỏi

_ Ukm. Nãy giờ chắc cũng hơn 1 tiếng rồi nhỉ! – Sansan đồng tình

_ Các bạn đừng lo. Chắc không có chuyện gì đâu – Gin an ủi mọi người. Tuy đã nói là từ bỏ nhưng cậu vẫn rất lo cho Yun. Không biết giờ này Yun ra sao rồi ta?

.....

_ Cần thận. Bậc thang đó! – Hân nói

Hiện giờ, hân và nó đang đi lên lầu hai để tới căn phòng cuối cùng. Hân kéo cánh cửa sắt ra, bước trên hành lang lầu hai. Hành lang này cũng giống như hành lang lầu 1, hoàn toàn tối đen. Vừa bước qua cánh cửa sắt, bóng ma ở hành lang lầu 1 hân đã giựt mình 1 phen, tay cầm cái đĩa khoai tây cũng xém rớt

Phòng thứ 6, Phòng học III

Bên trong phòng học bệ bộn tất cả các thứ. Hân đặt cái đĩa khoai tây trên bàn và đọc tám card nhiệm vụ. Bây giờ hân phải tìm ra lá cò cuối cùng. Hân đi xung quanh phòng học tìm lá cò. Nó thì vẫn cứ sợ hãi nhìn xung quanh, chạy theo hân. Một bàn tay thò ra, chạm vào nó. Nó hét toáng lên. Hân chạy lại về phía nó, vịn cánh tay đó

RẮC...

Cánh tay rớt xuống đất.(Đạo diễn: Trời ơi! Đạo cụ của tôi! Nó mắc lắm đây! TToTT) Nó sợ hãi nhìn cánh tay dưới đất, mồ hôi chảy ra ngày càng nhiều hơn. Hân nắm tay nó, kéo đi sát bên cạnh hân.

_ Ah...Tim thấy rồi! – Nó vui mừng nói

_ Thật sao? Đi thôi! – Hân cười tươi

_ Ukm!

Hân cầm lấy 2 lá cò còn lại rồi dẫn nó ra ngoài. Nhưng...vừa bước xuống cầu thang thì các con ma trong các phòng khác ủa ra đuổi theo nó và hân. Hân và nó chạy nhanh hướng về phía phòng thể dục

RẦM..

Mọi người trong phòng đều hướng về phía cánh cửa. Tụi kia thì vui mừng nhìn nó và hân bước vào. Hân thở hồng hộc, dẫn nó vào. Nó thì gần như sắp khóc tới nơi.

Sery, Kan, Sansan, Zan và các bạn khác trong lớp cũng hoàn thành phần kiểm tra của mình rất tốt.

_ Các em đều làm rất tốt bài kiểm tra của mình. – Cô giáo tươi cười nói – Các em nghỉ ngơi chút đi. 2h00 xe sẽ trở lại đây đón chúng ta!

_ Cô ơi! Tụi em làm bài kiểm tra thì cô và anh hướng dẫn viên cũng phải làm chứ ạ! – Gin giơ tay lên nói

_ Đúng đó! Đúng đó cô! – Các học sinh khác đồng tình

_ Hơ...hơ...Các em giỡn chơi với cô đấy à? – Bà cô giáo giơ hai tay tỏ ý đầu hàng cười gượng

_ Không đâu. Cô đi đi! Tìm các bưu kiện và hoàn thành bài test giống tụi em đi! Nếu cô không đi thì tụi em đẩy cô ra ngoài thật đó! – Kan hùa theo Gin, vừa nói vừa đẩy cô chủ nhiệm và anh hướng dẫn viên đi

_ Các em đừng mạnh động! Cô đi là được chứ gì! – Bà cô và anh hướng dẫn viên nhìn nhau thờ dài rồi đi ra ngoài.

Cô vừa đi thì Zan bước lại, đóng cánh cửa.

RẦM....

AHHHH...(Tiếng hét của bà cô và anh hướng dẫn viên)

Bọn nó ngồi trong phòng cười ngây ngất, hả được con giận vì trả thù được hai người kia. Một giờ sau, cô chủ nhiệm và anh hướng dẫn viên lê thê lết thết bước vào phòng thể dục. Tụi nó ngồi trong phòng cười thêm 1 trận đến đau cả bụng

_ Khụ...Khụ...Cô ơi! Cô giỏi lắm! Xứng đáng là cô của tụi em quá đi! – Boo cố nhịn cười, giơ ngón trỏ lên

Bà cô và anh hướng dẫn viên đứng đó nhìn nhau, cười không nổi mà khóc cũng không xong ToT. Đúng là con nít quỷ mà! ToT

Chắc chắn buổi kiểm tra này sẽ là 1 trải nghiệm khó quên cho bọn nó nhỉ! ^^

2h00 sáng, chúng nó lên xe tiếp tục đến thành phố hoa Đà Lạt ỉu dẫu!!!!!!

Chương 15: Ác Mộng

8h00 A.M

Chúng nó đặt chân đến Thành phố hoa – Đà Lạt. Dừng chân tại 1 khách sạn nằm trên dốc, đối diện với chợ đêm Đà Lạt. Nó đi nhận chìa khóa rồi bước lên phòng. Đơn nhiên, việc xách quần áo do chàng trai Ken tội nghiệp đây đảm nhận. Một tiếng sau, bọn nó lên xe bắt đầu ngày tham quan đầu tiên ở Đà Lạt. Một nơi mà khi nhắc đến Đà Lạt là người ta nhớ đến ngay là Vườn Hoa Đà Lạt. Bọn nó đi giáp hết cả 1 vườn hoa rộng lớn, chụp được rất nhiều hình. Nó mặt một chiếc váy hoa cộng thêm nước da trắng ngần của nó bước vào trong vườn hoa như 1 công chúa hoa vậy. Vừa vào vườn hoa, Sansan đã chú ý đến mấy cái xích đu trắng trên đồi, kéo Zan, Zan kéo Kan, Kan kéo Sery, Sery thì lại kéo Boo, Boo thì lại kéo Gin, rồi cả đám kéo nhau lên đồi. Nó cười đi đến các quầy hàng bán xương rồng xem. Hắn định đi kiếm 1 chỗ nào đó nằm xuống nghỉ, thì thấy nó đang quây quần bên mấy chậu xương rồng nhỏ, hình như đang muốn mua 1 chậu thì phải. Cuối cùng, nó cũng chọn được 1 chậu xương rồng nhỏ rất đẹp. Nó mua ngồi xuống băng ghế, cười đắc ý ngắm nghía chậu xương rồng mới mua. Không biết bao lâu, đột nhiên xuất hiện một chiếc bóng dài che mất hút ánh nắng hiếm hoi của ngày đông ở Đà Lạt mà nó đang tận hưởng. Nó ngược lên, bất ngờ bắt gặp ánh mắt của hắn. Nó bỗng nhớ lại cái bài kiểm tra quái quỷ ngày hôm qua, gì mà lòng can đảm chứ, thật là nhảm nhí! Nhưng nó cũng không tránh khỏi xấu hổ khi nhớ về những cảnh shinsip của nó và hắn ngày hôm qua. Ôi trời! Chết mất thôi.

_ Gì thế? – Nó gạt đi tất cả mọi cảm xúc cố làm ra vẻ tự nhiên nhất hỏi hắn

_ Tặng... – Hắn lờ từ đằng sau ra 1 chậu xương rồng nhỏ, lơ đãng đưa đến trước mặt nó

Nó nhìn chậu xương rồng rồi nhìn hắn

_ Lý do?

_ Không có lý do. Nhận đi. – Hắn dúi chậu xương rồng vào tay nó

_ Cảm ơn – Nó nhìn chậu xương rồng, mỉm cười – Đứng đó làm gì? Không ngồi àk?

_ Ukm – Hắn gạt đầu rồi ngồi xuống cạnh nó

Hai người nói chuyện rất vui. Có khi nó hỏi hắn, có khi hắn hỏi nó. Câu chuyện giữa hắn và nó rất thú vị cho đến khi bọn kia chạy lại phá đám

_ Oa... Yun, cậu có mấy chậu xương rồng đẹp ghê! Đẹp nhất là chậu này nè! – Sansan xuyết xoa khen, chỉ vào chậu xương rồng của hắn đang nằm trong tay nó

_ Ukm – Nó cười vuốt ve chậu xương rồng trong tay

_ Khụ... khụ... Thôi sắp tới giờ ra xe rồi. Tụi mình ra thôi! – Hắn xấu hổ nói

_ Ok – Cả nhóm đồng thanh

.....

Chợ đêm Đà Lạt

_ Oa... Chợ đêm đông ghê! – Boo nhìn xuống chợ đêm bên dưới

_ Ukm Xuống chơi thôi! – Gin hào hứng

_ Ok – Cả nhóm đồng thanh

Nó chán nản nói theo bọn kia. Trời lạnh như thế này mà bắt ra đây chơi là sao? Nó thật sự không hiểu nổi cái bọn này. Mà nó bị lôi ra đây khi nào nhỉ? Nó bắt đầu suy nghĩ.

.....

6.45 P.M, Tại khách sạn

Kính...kong...kính...kong

_ Hi! - 6 gương mặt tươi cười xuất hiện sau cánh cửa đồng thanh chào nó

_ Chuyện gì? – Nó nhăn mặt nhìn tụi anh chanh kia

_ Đi chợ Đà Lạt chơi không? Ủa mà Ken đâu rồi?

Nó hất mặt. Tụi kia nhìn vào trong. Ken nhà ta đang sung sướng nằm kênh trên giường, đắp chăn ấm áp nghịch laptop của nó.

_ Ken đi chợ không?

_ Ờ...Ukm... - Hấn liếc nhìn tụi kia ngoài cửa, ậm ừ cho qua

_ Yun thì sao? – Kan nhìn sang nó

_ Không. Mệt lắm! – Nó dài giọng

Bước tới phía giường ngồi xuống, giựt lấy laptop trong tay hấn. Hình như không có ý định đi thi phải.

_ Thôi mà. Đi đi! – Sery năn nỉ

_ Không. Lạnh lắm!

_ Đi

_ Không

_ Đi

_ Không

_ Đi

_ Không

_ Ukm...Không. Ý quên. Thôi đi đi mà.

30' sau, cái tụi cứng đầu kia đã lòi được nó ra tới ngoài này.

.....

Nó nhớ lại, xoa xoa đầu đau nhứt của nó than thở.

_ Yun ơi! Xuống đây mau lên. Đứng đó làm gì nữa? – Sansan lạnh chanh từ phía dưới nói vọng lên

_ Vâng... - Nó chán nản gật đầu, chậm chạp bước xuống phía dưới

Vì bây giờ gần tới Christmas nên trời đã bắt đầu se se lạnh, trời mưa lất phất. Nó đội nón tai thò của chiếc áo khoác lên, tránh để nước mưa thấm vào đầu. Khoanh hai tay lại cho đỡ lạnh, đi theo tụi kia. Một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay mìn mẫn giá lạnh của nó. Nó ngạc nhiên nhìn lên

_ Lạnh không? – Hấn hỏi

Nó không nói gì, định rút bàn tay lại nhưng không được, đành để cho hấn nắm chặt. Hấn nắm gọn hai bàn tay của nó, hà hơi vào cho bàn tay nó ấm hơn 1 chút rồi nắm chặt lấy bàn tay nó kéo vào túi áo hấn. Bọn nó quẹo vào 1 quán bán đồ len, tùy thích chọn lựa. Hai couple Zan – Sansan, Kan – Sery thì thôi khỏi nói rồi, dù trời có sập xuống, tối đen thì 2 couple này vẫn thấy trời 1 mảng màu hồng thôi. Đúng là khi yêu có khác nhỉ! ^^ Đó là phía bên kia, còn bên này, Boo đang giúp Gin lựa áo khoác làm quà cho mọi người ở trên thành phố. Nó cũng kéo hấn vào. Hấn nhìn nó bằng 1 cặp mắt khó hiểu, nó chọn lấy 1 cái nón len đội lên cho hấn, quần 1 cái khăn quàng cổ vào. Xong xuôi, nó nhìn hấn bằng 1 cặp mắt ưng ý. Hấn đứng đó như ma – nơ – canh tùy ý để nó muốn làm gì thì làm. Nó quay qua chọn 1 chiếc áo khoác len cho bác quán gia. Tới lúc nó tính tiền thì bà lão bán hàng lại nó 1 câu làm cho nó và hấn té ngửa, còn bọn kia thì được 1 trận cười đau bụng.

_ Cháu quan tâm tới bạn trai quá! Hai người rất đẹp đôi đấy! – Bà lão cười hiền nói

_ Vâng ạ. Hai người rất đẹp đôi. Hahahaha.... – Tụi anh chanh kia hùa theo

Nó trừng mắt nhìn bọn kia giận dữ rồi quay sang bà lão mỉm cười

_ Không phải đâu ạ. Tụi cháu chỉ là bạn thôi.

_ Bà già rồi không biết mình nói gì đâu. Mong cháu đừng giận – Người con gái của bà lão bế con đi ra cười nhìn nó

_ Vâng. Cháu không có giận đâu.

Thật ra, nó thấy hần đi mà chỉ mặc 1 chiếc áo khoác thôi mà trời lại mưa nữa, sợ hần sẽ bị cảm với lại sẵn tiện nó cũng mua quà cho bác quản gia luôn. (Cái đó có được gọi là lo lắng cho nhau không nhỉ?)Nó đưa tiền cho cô con gái bà lão rồi bước ra khỏi quán. Hần vẫn nắm chặt bàn tay nó, bước đi song song. Bọn kia thì đi đằng trước, bụm miệng cười khúc khích.

Nói đến Đà Lạt, chúng ta phải nói đến 1 món ăn mà các bạn teen rất thích. Đó chính là...BÁNH TRÁNG NƯỚNG. Những cái bánh tráng nướng thơm ngon, thơm phức được bàn tay của các cô bán hàng thuần phục đưa đi, đưa lại trên lò nướng. Bọn nó đứng 1 bên nhìn cái bánh tráng nướng nóng hổi vừa thổi vừa ăn trên lò than hồng. Sau khi dạo 1 vòng quanh chợ Đà Lạt, bọn nó mới chịu mệt mỏi trở về khách sạn.

.....

Phòng nó và hần

Nó vừa bước vào đã ngã lăn xuống giường, trùm chăn kín mít khò khò. Hần thở dài, tắt đèn rồi trèo lên giường.

.....

RẦM...

Một tiếng va chạm thật lớn vang lên. Đỏ...màu đỏ của máu... Máu...máu loang ra, lênh láng...nổi bật trên mặt đường. Nhiều tạp âm vang lên xung quanh. Tiếng người cố...tiếng con nít khóc có...Một bé trai mặc chiếc áo sơ mi sọc caro, quần jean ngồi bên người phụ nữ, nắm chặt tay của bà. Bé gái khoảng chừng 5 – 6 tuổi, lồm cồm bò dậy, đi đến chỗ của người phụ nữ. Chiếc váy trắng xinh xinh của cô bé bị màu máu thấm vào, đỏ rực. Những giọt nước mắt từ từ chảy xuống trên gương mặt xinh ấy, làm cho ai nhìn thấy cũng phải đau lòng. Xe cứu thương chạy tới, mọi người xung quanh giúp bác sĩ và y tá đưa người phụ nữ này lên xe. Bé gái hốt hoảng hét to lên, định chạy theo nhưng lại bị bé trai kéo lại.

_ Không...Mấy người định đưa mẹ của tôi đi đâu? Không...Mẹ ơi...Không...Không...

.....

Nó hét lên, bật dậy. Đôi mắt của nó mờ to, hình như trong đó còn có sự hoang mang, hận thù và nỗi sợ hãi vô tận. Tiếng hét của cô bé đó như vẫn còn quanh quẩn đâu đây. Nó thờ hồn hên nhìn đồng hồ, mới có 2h sáng, nó ôm đầu gục xuống gối. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu giấc mơ này xuất hiện trong mỗi giấc ngủ của nó. Mười lần...Năm mươi lần...Hay một trăm lần? Nó cũng không nhớ rõ nữa. Hần mở mắt, ngồi dậy vì bị tiếng hét của nó làm cho tỉnh giấc

_ Em sao vậy? – Hần lo lắng hỏi

Bỗng...nó vươn tay, ôm chầm lấy hần! Hần sững người

_ Em sao vậy? – Hần lặp lại câu hỏi

_ Đừng nói gì cả! Để thế này đi...một lát thôi.

Vào lúc này, nó cần lắm 1 người an ủi nó và mang lại cho nó cảm giác bình yên. Nó víu chặt lấy áo hần, như đứa trẻ giữ khư khư thanh kẹo mình thích, không muốn ai chạm vào, sợ sẽ bị cướp mất. Hần chưa hiểu chuyện gì nhưng hần cảm nhận được nhịp đập rất nhanh nơi lồng ngực nó, vòng tay nó đang ôm hần rất chặt. Trong phút chốc, tay hần cũng đưa lên vuốt nhẹ những lọn tóc dài của nó.

_ Chuyện gì vậy? Mơ thấy ác mộng sao?

Nó gật đầu nhẹ

_ Quên hết đi...những điều kinh khủng ấy...

Nó lắc đầu

_ Tại sao?

_ Đáng sợ lắm. Rất đáng sợ!

_ Vậy thì càng phải quên chứ!

Quên sao? Nghe rất dễ phải không? Nhưng lại vô cùng khó đối với nó. Nó cũng đã từng thử nhiều lần. Nhưng cái ký ức kinh khủng ấy vẫn chưa chịu rời khỏi. Sắp tới ngày giỗ của mẹ nó rồi. Nó lại phải đau buồn và ngồi đó gặm nhấm những ký ức kia. Nó mê man với những dòng suy nghĩ trong đầu mà không biết đã nằm xuống gối khi nào.

_ Quên hết đi và ngủ ngon nhé!

Hắn mỉm cười, hôn nhẹ lên trán của nó. Một cảm giác an toàn xâm chiếm lấy nó. Lúc này, nó mới chịu nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ trong phút chốc, có lẽ vì do mệt và cảm giác bình yên khi ở bên hắn. Hắn nằm xuống, ôm nó vào trong lòng, vuốt mái tóc mềm như tơ của nó. Hắn không hiểu vì sao mình lại rảnh rỗi mà đi an ủi nó như thế này. Đối với trước kia thì không bao giờ và cũng đừng mong chờ (Đồ máu lạnh...hix...hix... ToT) Mà điều gì lại khiến nó sợ hãi đến như thế? Hắn mãi mê theo những dòng suy nghĩ khác nhau rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chè Hè

Từ sau cái giấc mơ hôm qua, nó như người khác vậy. Buổi sáng đánh răng thì nhấm bàn chải của hắn, lúc ăn thì quên gấp thức ăn, còn lơ đãng cầm nhầm ly nước của Boo nữa chứ,...Tóm lại, những hành động của nó đã khiến mọi người trong vòng bán kính mười tám dặm xung quanh đức kết lại rằng: Yun hôm nay khá bất thường!

Cái tâm trạng như người mất hồn của nó kéo dài từ sáng, trưa, đến lúc ăn cơm chiều vẫn chưa có chuyển biến nào. Hắn nhìn nó khó hiểu. Hắn biết có thể là vì cơn ác mộng hôm qua nhưng cái ác mộng đó là gì mà có thể làm cho nó trở ra như vậy? Hắn ngồi trên ghế sofa suy nghĩ, mắt thì vẫn nhìn nó đang ngồi thiền thờ trên giường, bất động nhìn xoáy ra ngoài cửa sổ, như nhìn xuyên qua khung cửa, bay đến 1 không gian bất tận vô hình...

Kính kong...kính kong...kính kong...

Chuông cửa vang lên. Thấy nó vẫn ngồi thiền thờ, hắn thở dài đi ra mở cửa. Cửa vừa mở, bọn kia ủa vào làm hắn trở tay không kịp.

_ Yun! Đi chơi thôi! – Sansan hào hứng nói

_ Hà? – Nó giật mình nhìn Sansan

_ Đi chơi thôi. Ở trong phòng chán lắm. Đi thôi nào! – Sansan vừa nói vừa kéo nó ra ngoài, Sery nhanh tay lấy áo cho nó, Boo thì nhận trách nhiệm mở cửa phòng. Còn hắn cũng bị Zan, Kan và Gin lôi ra ngoài theo.

.....

Xe taxi đã đợi trước cửa khách sạn, bọn nó kéo nó và hắn lên xe. Xe từ từ lên dốc, chạy về phía hồ Xuân Hương.

_ Ở đây mát quá àk! Mà tại mình tới đây chỉ vậy?

_ Suyt – Kan đưa tay lên miệng Sery ý bảo im lặng rồi chỉ tay về phía bên kia đường.

Sery nhúm mày nhìn theo phía ngón tay Kan

_ Ak! Xe đạp đôi!

_ Muốn chạy thử không? – Kan tinh nghịch hỏi

Sery hớn hơ. Như 1 đứa con nít, Sery gật gật cái đầu. Kan cười nắm tay Sery đi qua bên kia. Zan và Sansan cũng không kém gì, lằng mằng đi dạo quanh hồ. Gin và Boo thì lại sấp vào mấy xe bán đồ chiên bên phía công viên đối diện. Hai người này trong đầu chỉ biết có ăn và ăn thôi. Nó đứng, tay vịn lan can thành hồ ngắm nhìn hồ Xuân Hương rộng lớn. Chiều tà, những ánh nắng nhuộm đỏ cả 1 vùng mặt nước hồ phẳng lặng, đôi khi có những cơn gió nhẹ thổi qua làm mặt hồ dao động. Mái tóc dài của nó tung bay vui đùa với những cơn gió mùa đông se se lạnh kia. Một đôi chân bước tới.

_ Thật buồn. Phải vậy không? – Nó vẫn nhìn mặt hồ phẳng lặng

_ Cái gì buồn? – Hắn nhúm mày nhìn nó khó hiểu.

_ Mặt hồ ấy. Màu đỏ đỏ...thật khiến người ta có cảm giác đau lòng. Không biết chừng nào ta mới không thể nhìn thấy màu đỏ của những chiều trời lãng nữa nhỉ?

_ Chắc là chúng ta sẽ phải nhìn nó...mãi mãi đấy! – Hắn trầm tư nhìn mặt hồ đỏ rực

_ Mãi mãi sao?... – Nó mỉm cười. Hàng mi dài cụp xuống, miệng vẫn mấp máy nhưng không thành tiếng. – Không đâu. ... Chết chính là cách giải thoát tốt nhất...

Bỗng nó thấy gấu áo mình bị kéo nhẹ. Nó nhìn xuống. Là 1 cậu bé mũm mĩm khoảng 2-3 tuổi, tóc hơi xoăn đứng kế bên nó, bàn tay nhỏ kéo nhẹ gấu áo nó. Đôi mắt tròn xoe nhìn nó. Nó ngồi xuống, mỉm cười, véo nhẹ cái má ửng hồng của cậu bé

_ Xin chào cậu bé. Ăn kẹo không? Chị cho em nhé!

Không biết từ đâu, nó lấy ra 2 cây kẹo chupa chup. Cậu bé nhìn thấy kẹo thì hớn hờ, mở to mắt cười tươi

_ Kẹo...kẹo...

Cậu bé vừa bập bẹ nói, vừa quơ bàn tay nhỏ xíu lấy 2 cây kẹo trên tay nó. Nó mỉm cười đưa kẹo cho cậu.

_ Mẹ em đâu?

Nghe tới mẹ, cậu bé nhìn xung quanh. Đôi mắt to tròn bắt đầu ươn ướt.

_ Chắc em bị lạc mẹ rồi. Chúng ta sẽ đi tìm mẹ cho cậu bé chứ? – Hấn từ đằng sau bước tới xoa xoa đầu cậu bé nói

Nó gạt đầu rồi dắt tay cậu bé đi tìm mẹ. Đi được 1 hồi thì bỗng cậu bé hét lên

_ Mẹ...mẹ...

Một người phụ nữ chạy đến

_ Trời ơi! Con ở đây àk? Nãy giờ mẹ kiếm con quá trời

Người phụ nữ ôm chầm lấy con, chợt nhận ra còn có hai người khác nữa thì ngượng ngùng đứng dậy

_ Cảm ơn. Chị tìm thằng bé nghịch này nãy giờ. Cứ tưởng là mất nó luôn rồi.

_ Không có gì đâu chị. Thằng bé dễ thương quá! – Nó mỉm cười nói

Cậu bé cười tươi

_ Chạy lại thơm anh chị đi rồi chúng ta đi nào.

Cậu bé lon ton chạy lại chỗ của nó và hấn. Nó ngồi xuống cho cậu bé thơm vào má nó, mỉm cười véo véo chóp mũi nho nhỏ của cậu bé. Hấn cũng ngồi xuống xoa đầu cậu. Rồi cậu bé nắm tay mẹ đi về nhà. Nó đứng lên nhìn hai mẹ con nắm tay nhau vui vẻ đi trên vỉa hè.

_ Đi thôi! Đứng đó làm gì nữa?

_ Ukm

Nó nói rồi quay người đi theo hấn.

Sery và Kan đạp xe 1 vòng quanh hồ, cười đùa hớn hờ. Đã thấm mệt, Sery bảo Kan dừng xe rồi bước vào băng ghế đá nghỉ.

_ Mệt không? – Kan thở hồng hộc cười hỏi

_ Ukm. Nhưng zui lắm! – Sery cười tươi uống hết 1 ngụm nước suối rồi đưa cho Kan

Kan cười nhận chai nước từ tay Sery, tu gần hết 1 nửa chai, rồi lấy khăn lau mồ hôi cho cô.

_ Cảm ơn anh! – Sery hạnh phúc nhìn Zan Hai người ngồi đó nhìn xe cộ qua lại, nói chuyện phiếm với nhau. Sau khi hết mệt, hai người đứng dậy, dự định là sẽ chạy xe tiếp thì...

_ Coi chừng... – Kan hét lên

KẾT...

Chiếc xe thẳng gấp lại. Một cô gái ngồi trước chiếc xe đạp của Kan và Sery. Sery xuống xe đỡ cô gái ấy lên.

_ Bạn có sao không? – Sery lo lắng hỏi

_ Àk Không sao. Không sao đâu. – Cô gái mỉm cười xua tay nói

Sery đỡ cô gái vào băng đá bên thành hồ. Kan dẫn xe vào, bước đến bên cô gái

_ Xin lỗi. Tụi này bắt cấn quá!

_ Àk. Không sao đâu. Mà nhìn các bạn thấy quen quen! Các bạn học lớp 10A1 của trường Kstar phải không? – Cô gái hớn hờ nói

_ Ukm – Sery cười dịu dàng

_ Hay quá. Tui học lớp 10B6. Rất vui được làm quen. Tổ tên là Mai Linh.

_ Rất vui lòng được làm quen với bạn. Tôi là Kan, còn đây là my wife – Sery. – Kan vui vẻ khoác tay lên vai Sery

_ Cái anh này thật là... - Sery huyết vào bụng Kan 1 cái rồi ngượng ngùng nhìn Mai Linh

_ Àk. Hai bạn rất đẹp đôi. – Mai Linh cười cười

_ Cảm ơn. Mà bạn chắc là mình vẫn ổn chứ? Tụi này cảm thấy có lỗi quá! – Sery nhìn Mai Linh nói

_ Không sao đâu. Bạn nhìn đi? Tui không có sao hết. – Mai Linh đứng dậy xoay 1 vòng trước Sery và Kan rồi tỉnh nghịch nói – Nếu bạn cảm thấy có lỗi vậy chúng mình làm bạn của nhau có được không?

_ Ukm Được chứ. Phải không anh? – Sery vui vẻ nhận lời rồi ngược lên nhìn Kan

_ Ukm – Kan vui vẻ gật đầu

_ Hihi. Cảm ơn các bạn – Mai Linh vui mừng ôm chầm lấy Kan và Sery – Thôi mình đi đây. Cảm ơn nhé. Gặp lại sau.

Mai Linh nói rồi chạy đi làm Kan và Sery đứng đó ngơ ngẩn nhìn theo Mai Linh.

Tụi nó tung tăng cùng nhau đi trên vỉa hè. Tụi kia hào hứng cười nói luyên thuyên, cố gắng làm cho nó vui vẻ lên nhưng đời nào như là mơ, nó vẫn không vui lên nổi.

_ Ahhh! Chúng ta đi đâu bây giờ? – Sery hỏi

_ Ukm. Đi ăn chè hé đi!

_ Cái tiệm mà hồi chiều anh hướng dẫn viên nói đó hả?

_ Ukm

Rồi Kan bắt đầu nói về lịch sử của cái tiệm chè hé đó. Tiệm đó nấu chè rất ngon, được các du khách thi nhau đến thưởng thức. Nghe nói tiệm chè này đã bán được 3 đời rồi đấy. Vì tiệm chè này lúc nào cũng chỉ mở cửa he hé, có thể là do lạnh hoặc là 1 lý do nào đó, người dân xung quanh gọi chè hé là như vậy. Bọn nó đứng trước 1 cái tiệm nhỏ, không xa hoa, lộng lẫy như nhà hàng lớn, tuy nhiên cũng không xập xệ, đơn sơ. Nói tóm lại, chỉ comment được 2 từ “bình dân”. Trong tiệm, nhiều người chen nhau mua chè, cửa tiệm lúc nào cũng tấp nập người ra vào. Bước vào, bọn nó nhanh chân tìm 1 chỗ ngồi, kêu 8 chén chè thập cẩm.

_ Oa! Ngon gê! – Sansan nhìn chén chè nóng hổi, thơm phức người ta mới đem lên

_ Wao! Thơm quá. Thơm quá.

_ Ăn thôi...

_ Khoan! – Kan cắt ngang lời Gin – Làm gì gấp vậy. Trước khi ăn... là phải check-in trước! Mọi người cười lên nhak! 1...2...3...Tách...

Tụi nó chụp 1 tấm bên chén chè thập cẩm nóng hổi. Nó ngồi 1 bên, lặng lẽ húp từng muỗng chè, không buồn nói chuyện.

.....

Trong lúc đó, tại bar King

_ Hừ! Chắc giờ này cái bọn kia đang vui vẻ bên hoàng tử đấy.

_ Ukm. Nghĩ tới là thấy tức rồi. Trời ơi! Tức quá đi! – Thụy An đồng tình với Vi Như

Do cái kết quả của Cuộc Thi Âm Nhạc mà mấy chị rần đây không dám đi gặp mặt mấy hoàng tử nhà ta. Giờ chỉ còn biết ngồi đây than trời kêu đất

_ Tụi bây ồn ào cái gì chứ? – Mai Vy chau mày nhấp một ít rượu

_ Ôn ào gì chứ? Mày nghĩ tới chuyện đó coi. Thử coi có tức hay không chứ?

_ Dĩ nhiên. Tao cũng như tụi bây thôi. Tụi bây tưởng tao để mấy anh đó tuột khỏi tay tao như vậy àk?

_ Gì? Mày có cách gì hay hả? Nói tụi tao nghe với!

_ Suyt! Bí mật... - Mai Vy đưa tay lên miệng, nhếch môi cười gian xảo

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Word Cup

Vài ngày sau chuyến đi ngoại khóa. Học viện Kstar

Nó vẫn lạnh lùng như mỗi ngày nhưng trông nó có vẻ buồn. Nó ít nói hơn trước, có khi chẳng nói chuyện với ai cả, bọn kia hỏi thì chỉ ậm ừ cho qua. Bọn kia cũng nhìn nhau chịu trận chứ chẳng biết làm sao

Reng...Reng...Reng...

Tiếng chuông báo hiệu giờ học buổi sáng đã kết thúc. Nó uể oải vươn vai sau giấc ngủ dài trong giờ học.

_ Ah. Sery...

Nghe có ai kêu mình, Sery quay lại về phía phát ra tiếng kêu. Là Mai Linh. Mai Linh đứng ngoài cửa lớp vẫy vẫy tay. Sery vui vẻ bước lại.

_ Xin chào. Lâu quá không gặp.

_ Ukm. Mà bạn qua đây có gì không? – Sery cười cười hỏi

_ Àk Chi là định rủ bạn đi ăn trưa cùng thôi. – Mai Linh cười ngượng ngùng nói – Không biết bạn có thể đi ăn cùng mình?

Sery đang định trả lời thì bọn nó bước lại

_ Ai thế? – Sansan hỏi

_ Àk. Xin giới thiệu với mọi người. Đây là Mai Linh. Còn đây là các bạn thân thân nhất của tui và anh Kan.

_ Thì ra là Mai Linh. Tụi này đã nghe Sery nhắc về bạn rất nhiều! – Gin thân thiện nói

_ Xin chào. Rất vui được gặp các bạn. Minh và Sery định đi ăn trưa cùng nhau, không biết các bạn có thể dành chút thời gian đi cùng bọn mình?

_ Ok – Cả nhóm đồng thanh

Nó bước qua, liếc nhìn Mai Linh 1 cái đầy cảnh giác rồi bước đi. Hắn thì chẳng buồn nhìn, lạnh lùng bước qua. Mai Linh bỗng nhiên cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt khi hai con người kia đi ngang qua, vô thức rùng mình. Boo thấy thế thì cười trừ nhìn Mai Linh

_ Hai người đó tuy khó gần nhưng lại rất tốt đấy. Bạn đừng để ý nhak!

_ Ukm. Không sao. Không sao. Chúng ta đi thôi!

Sân sau học viện

Bọn nó cùng cô bạn mới quen – Mai Linh ngồi dưới gốc cây cùng nhau nạp năng lượng cho bữa trưa. Nó cảm thấy không thoải mái vì bữa ăn này có thêm 1 người nữa mà nó chẳng hiểu rõ lai lịch thế nào (Chi biết tên rồi mà! =o=). Hôm nay toàn là những món hấp dẫn nhưng đồ uống chỉ có nước cam và duy nhất 1 hộp sữa nằm giữa. Ngay trước mặt nó và hắn. Ngay khi hắn vừa giơ tay ra với lấy thì... 1 bàn tay khác cũng nhắm ngay hộp sữa mà hướng tới. Ngón tay mềm khê chạm vào tay hắn khiến hắn có cảm giác như chạm phải điện... Hắn nhìn sang phía bên kia. Là nó! Bọn kia lập tức nhìn ra tình huống khó xử. Hắn quyết định nhường, không tranh giành với nó nhưng hắn chưa kịp rút tay về thì nó đã giật mạnh chiếc hộp về phía mình rồi ngồi dựa vào gốc cây uống ngon lành.

_ Haha...Tụi này không biết là 2 người thích uống sữa đó nhak – Zan gian tà nói nhìn hắn và nó đầy ẩn ý

_ Sao bạn không dùng thử nước cam đi. Ngon lắm đấy! – Mai Linh cười vui vẻ nói

_ Không – Hắn lạnh lùng nói rồi lấy đại 1 miếng sandwich cắn 1 miếng dựa vào gốc cây nhìn lên trời

Hôm nay trời xanh ghê nhỉ! Những đám mây mềm như bông trôi bồng bềnh trên biển trời xanh biếc. Nếu được là những đám mây kia, thanh thản không lo âu, tự do trong khoảng trời riêng của mình thì thật là may mắn biết bao.

_ Ê. Hôm nay có trận chung kết Word cup phải không? – Gin bỗng lên tiếng

_ Ô ha. Xem tí nữa là quên rồi! – Kan nói

_ A! Hay quá! Hay là tối nay chúng mình coi chung đi! – Boo búng tay 1 cái

_ Ghê nhak! Mấy bạn cũng xem bóng đá nữa hả?

_ Này Đừng có xem thường bọn này nhá! Tụi này cũng hâm mộ bóng đá cuồng nhiệt lắm đấy nhá. Phải không Yun? Yun?...

Boo kêu nó nhưng không có tiếng trả lời, quay qua thì thấy nó dựa vào gốc cây ngủ từ lúc nào

_ Trời ơi. Yun! Sao lúc nào cậu cũng ngủ hết zậy? Haizzz...Pó tay! – Boo thở dài thường thượt

_ Thôi kệ đi! Chút nữa tụi mình nói với Yun sau cũng được mà! – Sery cười khổ, an ủi Boo rồi quay sang Mai Linh đang ngồi ăn hỏi – Cậu đi không Mai Linh?

_ Để xem...Úm...Không được rồi! Tối nay mình có hẹn rồi. Mình rất tiếc. Xin lỗi cậu nhak. – Mai cười gượng nói

_ Àk. Không sao đâu! Để khi khác vậy!

_ Ukm. Thôi mình bận rồi. Mình vào lớp trước nhak. – Mai Linh đứng dậy phủi bụi trên váy

_ Ukm. Tạm biệt nhak.

_ Ukm. Bye! – Mai Linh cười rồi vọt chạy đi mất

Sery chào Mai Linh xong rồi quay lại chủ đề Word Cup và chuyến đi tối nay của tụi nó

_ Xin mấy cô chú cho tôi biết thời gian và địa điểm được không? – Zan vuốt cằm ra dáng ông cụ non làm cho tụi nó cười ngất ngưỡng

_ 1h. Nhà tui nhak!

_ Ok – Bọn nó đồng thanh

_ Nhưng mà – Gin dừng lại, mặt gian xảo – Chúng ta phải cá cược đi.

_ Cược gì?

Người nào thua phải bao 1 này 1 châu nhập được chứ! Tôi chọn Đức. Còn các cậu?

_ Ukm để xem...Tôi chọn Đức - Kan nói

_ Hihi Em giống anh! Yeah

Sery và Kan hớn hờ high 5, bày tỏ tình cảm trước mặt tụi nó mà không biết ngượng là gì.(Bó tay hai ông bà này!)

...

Sau 1 hồi tuyển chọn, tỉ số là 3:3 chỉ còn 2 người lạnh lùng kia là chưa bình chọn thôi.

_ Này! Các cậu chọn đội nào? – Gin hỏi

_ Đức

_ Đức

Nó và hấn đồng loạt nói ra.

_ Ủa cậu dậy rồi hả Yun? – Sansan ngạc nhiên nhìn nó

_ Các cậu ồn như vậy thử hỏi làm sao tớ ngủ yên bình được chứ? – Yun bình thản đứng dậy, phủi bụi rồi bước đi. Chỉ bỏ lại 1 câu lạnh lùng – Tớ vào lớp trước đây!

.....

Reng...reng...reng...

_ Alo

_ Sau rồi?

_ Cá đã cắn câu!

_ Thái độ?

_ Có vẻ còn nghi ngờ. Cần thêm thời gian!

_ Tốt lắm. Cứ tiếp tục.

.....

1 A.M, biệt thự của Gin

_ Chào mừng đến với nhà tớ nhak. Các cậu vào đi! – Kan mở cửa, đứng nép sang 1 bên để cho bọn nó vào.

_ Oa! Nhà bạn đẹp quá! – Sansan đi quanh trong căn nhà rộng, tíu tít khen

_ km. Cảm ơn. – Gin mỉm cười đáp lại – Thôi chúng ta vào phòng đi. Cũng sắp tới giờ đá rồi!

Bọn nó theo Gin lên lầu, bước vào 1 căn phòng lớn có đầy đủ đồ nghề như là 1 rap chiếu phim thu nhỏ. Gin mở tủ lạnh, lấy ra vài lon coca vào vài bịch bánh snack đưa cho bọn nó.

Tối hôm đó... Tại nhà Gin... Bọn nó đã được quây 1 trận tung bừng cùng với Wordcup. Trận đấu diễn ra rất ác liệt, Argentina đã có nhiều giây phút ghi bàn nhưng có vẻ như may mắn lại không đến với Argentina. Cho tới phút thứ 113, Đức ghi được 1 bàn thắng duy nhất và cũng là cuối cùng trong trận Wordcup này. Nó đứng dậy, định bước đi thì tiếng nói của Boo giựt nó lại.

_ Này! Cậu đi đâu thế?

_ Về. Mệt! – Nó lơ đãng trả lời.

_ Ukm. Vậy cậu về cẩn thận nhé!

_ Ukm!

Hắn nhìn theo nó cho tới khi bóng dáng của nó khuất dần sau cánh cửa. Gin đã tinh ý nắm bắt được ánh mắt của hắn, trong đó cậu nhìn thấy có sự quan tâm thì phải. Cậu cảm thấy hơi buồn nhưng cảm giác ấy lại nhanh chóng tan đi. Gin cười ghe qua hắn nói nhỏ chỉ đủ để hắn và cậu nghe thấy

_ Cậu lo lắng cho Yun. Đúng chứ?

Hắn giật mình chuyển ánh mắt về phía gin, nhìn khó hiểu

_ Đúng không?

_ Cậu đang nói linh tinh cái gì thế? – Hắn chau mày, liếc mắt sang chỗ khác

_ Cậu yêu Yun rồi!

_ Mệt quá. Tớ về đây! – Hắn đứng dậy, bỏ về. Gin nhìn hắn cười cười. Không biết việc này có làm cho cậu hối hận không nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Trở Về Với Mẹ

Hắn mở bước vào phòng, nằm kên xuống giường!

Tình cảm ấy... bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Khi nó băng bó vết thương cho hần?

Khi nó bước ra với chiếc áo sơ mi trắng, mái tóc mượt xoắn nhẹ xoắn xuống... như 1 thiên thần từ trên trời lạc xuống trần gian, làm cho trái tim hần lạc nhịp?

Khi những ngón tay dịu dàng ấy khẽ vấu lấy áo hần trong cuộc kiểm tra lòng can đảm của trường?

Khi bàn tay ấy ôm lấy hần... hay những giọt nước mắt ấy lăn dài trên má... làm ướt chiếc áo sơ mi của hần?

Hần không rõ... Nhưng giờ đây con tim hần đã rõ ràng 1 điều: Hần muốn người con gái ấy được vui vẻ!

Là tình yêu sao?... Có lẽ!

Haizz! Hần khẽ thở dài! Thật là rồi quá đi! Hần đặt tay lên trán. Xem ra đêm nay sẽ dài đây.

.....

6.30 A.M, biệt thự FAMILY

Nó đã thức dậy từ sớm. Thật sự thì nó chẳng ngủ được chút nào. Vì ngày hôm nay! Cái ngày định mệnh đã thay đổi toàn bộ cuộc đời của nó. Mặc vào một chiếc váy chiếc eo màu thiên thanh, buộc cao mái tóc dài lên. Nhìn khung ảnh trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, nó mỉm cười bước ra khỏi phòng. Bác quản gia đã đứng chờ sẵn cùng các cô hầu gái, trên tay là 1 giỏ hoa quả.

_ Cô chủ đi cẩn thận!

_ Vâng.

Nó mỉm cười nhận lấy giỏ hoa quả rồi bước lên xe, lái đi. Đến ngã tư, nó dừng lại tại một tiệm hoa, mua một bó hoa ly rất đẹp. Chiếc xe nhanh chóng vun vút trên đường, chạy theo hướng ra ngoại ô. Không bao lâu sau, một hoa viên dần dần hiện ra trước mắt nó. Hoa viên rất đẹp được bao bọc bởi hàng rào màu trắng, những con đường mòn lát sỏi trắng tinh. Ở đây trồng đủ các loại hoa, thi nhau khoe sắc. Những bụi hoa hồng đỏ nổi bật hay những bông ly tinh khiết, tỏa hương thơm ngát. Nó mở cửa dần theo lối mòn đi vào trong. Đằng xa xa kia, bên cạnh cái cây to, tàn lá che rợp bóng mát kia là 1 ngôi mộ có một cây thánh giá bên trên – MARIA TRỊNH KHẢ HẦN.

Đặt bó hoa và giỏ trái cây lên mộ, nó quỳ xuống, khoanh hai tay lại, cúi đầu:

_ Mẹ! – Nó tha thiết gọi – Con gái bất hiếu, không đến thăm mẹ. Xin mẹ đừng giận con!

Đúng vậy! Đây chính là mộ của mẹ nó – Người yêu thương nó nhất trên đời! Vào ngày này, mẹ nó đã ra đi mãi mãi, bỏ nó ở tại nơi này cô đơn 1 mình! Nó ngẩng đầu lên, mở mắt ra thì thấy trên mộ đã có thêm 3 bó hoa khác nữa. Nó đứng đây, quay người lại thì thấy 3 đứa bạn của nó đã đứng đằng sau, trầm lặng nhìn mẹ nó.

_ Các cậu tới rồi à? Tớ không ngờ là các cậu nhớ ngày này đấy nhé! – Nó mỉm cười

_ Ukm. Lúc còn sống, mẹ cậu đối xử rất tốt với bọn tớ! Ngày hôm nay quan trọng như vậy, sao bọn tớ có thể quên được chứ! – Boo nói – Huống hồ gì bọn mình cũng lâu rồi không đến thăm mẹ cậu.

Đúng là đã lâu thật rồi nhỉ! Thực ra, từ khi mẹ mất, số lần nó đến thăm mẹ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đa phần đều là bác quản gia đến. Một phần là vì việc học, một phần là Daddy của nó không cho đi vì sợ sẽ chạm vào những ký ức đau buồn đó. Daddy nó cũng vậy, cũng rất ít khi đến đây. Nhiều khi, nó thấy Daddy của nó ngồi trong thư phòng cầm tấm ảnh của mẹ nó trên tay, ngón tay ông đau buồn vuốt ve tấm ảnh. Lúc đó, nó không biết làm gì, chỉ có thể trốn trong phòng lặng lẽ khóc. Nó đang miên man theo những dòng suy nghĩ thì giọng nói tíu tít của 3 đứa kia làm cho nó bừng tỉnh. Nó nhìn 3 đứa kia, mỉm cười. Thật may vì còn có ba đứa nhí nhỏ kia làm cho cuộc sống của nó bớt cô độc hơn. Vừa nghĩ, nó vừa cùng mấy đứa kia dọn sạch mộ cho mẹ nó, miệng nó bất giác nở một nụ cười thật tươi. Hí hoái một hồi, cuối cùng bọn nó cũng dọn xong.

_ Cảm ơn tụi bây nhak!

_ Ukm. Có gì đâu. – Sery nói

_ Thôi được rồi. Tụi bây về đi. Tớ ở đây thêm một chút nữa.

_ Ukm. Nhớ về sớm nha Yun. Nghe nói hôm nay trời mưa đó!

Nó cười gật đầu nhìn bọn kia xoay người, đi ra. Lần nào về đây thăm mẹ, nó cũng ngồi đi nói chuyện với mẹ thật lâu. Nó cười gượng, ngồi xuống tựa mình vào phần mộ.

.....

Học viện Kstar, nhà ăn

Không khí nhà ăn hôm nay bỗng dưng nhộn nhạo cả lên vì các cô nữ sinh. Tại sao ư? Một lý do đơn giản thôi! Vì hôm nay bọn hấn ăn trưa ở nhà ăn. Và còn 1 lý do khác là hôm nay bọn nó không đi học ٭ Mấy cô nàng nữ sinh kia có thể nhõn nhõn vui vẻ với mấy hoàng tử của mình mà không sợ bị cho là kẻ phá đám. Đối với nữ sinh toàn trường nói chung và nữ sinh 10A1 nói riêng thì hôm nay là một ngày đẹp trời dù cho trời nắng gắt 36° nhưng còn đối với bọn hấn thì hôm nay là một ngày..... vô cùng u ám.

_ Hừ! Rõ bức! Hôm nay không biết mấy cô nàng kia đi đâu mất tiêu! Chẳng có thấy đi học gì hết! – Zan cáu gắt

_ Thôi... Chắc là bọn họ có lý do nên mới nghỉ học. Cậu đừng có cáu gắt nữa, Zan àk! – Gin cười cười vỗ vai Zan – Mà cậu có biết gì không Kan?

_ Không. Sery không nói gì hết! – Kan lắc đầu. Nãy giờ cậu đang lo lắng đây. Không biết có chuyện gì không nữa.

_ Lạ nhỉ! – Gin nói rồi nhìn hấn. Người nãy giờ vẫn đang im lặng – Ken! Sao cậu không gọi cho Yun đi, biết đâu biết được gì.

_ Gọi rồi. Không bắt máy. – Hấn lạnh lùng đáp gọn lơ. Tuy vậy, có trời mới biết, giờ đây trong lòng hấn đang nóng như lửa đốt đây.

Bỗng nhiên, có một giọng nữ vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn hấn

_ Mọi người đang nói chuyện gì vậy? Cho bọn này tham gia với...

Bọn hấn nhìn về nơi đang phát ra giọng nói thì thấy Boo, Sery và Sansan. Bọn hấn ngạc nhiên nhưng trong 1 phút sau thì sự ngạc nhiên biến thành giận dữ. Sansan nãy giờ đã nhanh chân chạy nhanh đến chỗ Zan ăn ké thức ăn của cậu. Zan lại yêu chiều đứt cho Sansan ăn như chưa từng có chuyện Zan cáu nãy giờ. (Anh này đúng là sợ vợ màk!)

_ Sáng giờ bọn em đi đâu thế? Có biết bọn anh lo lắng lắm không hả? – Kan giận dỗi nhìn Sery

_ À thì... - Sery bối rối nhìn Kan

_ Bọn tui đi công việc. - Sery chưa kịp trả lời thì bị Boo cắt ngang

_ Thật không? – Kan nghi ngờ hỏi lại Sery

_ À thật! Thật mà! Thôi anh đừng giận nữa mà, em hứa từ nay về sau đi đâu cũng sẽ nói cho anh biết nhak!

_ Ukm. Nói là phải nhớ đó nhak!

_ Vâng! – Sery cười tươi

_ Ủa mà sao không thấy Yun đâu vậy? - Hấn hỏi

_ Àk! Yun bị bệnh rồi hôm nay không đi học được! – Boo vừa nháy mắt vừa ra hiệu với Sery và Sansan

_ Đúng đó! Sáng giờ bọn tui đi chăm....

Sansan chưa nói xong thì hấn đã đứng phắt dậy, chạy về hướng nhà xe của học viện mà không phát hiện ra mình bị Boo, Sery và Sansan lừa. (Thật uống công anh có chỉ số IQ cao nhất đám. =0=).

.....

_ Mẹ ơi! Mẹ khỏe không ạ? Mẹ ở đây có buồn không? Con vẫn khỏe. Daddy cũng vậy. Lần này về VN vui lắm mẹ ạ! Bọn con gặp được rất nhiều chuyện vui. Sansan và Sery đã có bạn trai rồi đấy ạ. Còn con thì chưa. Chắc cũng không có ai thích con đâu. Hihi...(Có đấy chị à!).....Con nhớ mẹ quá! Và cũng thèm những món ăn mà mẹ nấu nữa. Ngon lắm mẹ ơi nhưng giờ không còn được ăn nữa rồi...

Nó ngồi bên mộ luyện thuyên mãi mà không để ý mây đen đã bao phủ đen kịt cả bầu trời. Từng hạt mưa tí tách rơi xuống, nó vẫn ngồi đó, từng giọt nước mắt hòa cùng với những giọt mưa buồn giá.

Rào...rào...rào...

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, hạt mưa to đúng bằng hạt đậu táp xuống người nó. Bỗng nó cảm thấy mưa đã ngớt đi phần nào, một giọng nói vang lên

_ Thừa cô chủ...Mưa to lắm. Cô nên về nhà đi ạ nếu không để bị cảm lạnh thì bác quản gia lại trách tội nữa đấy ạ! – Bác lái xe cầm dù che cho nó, kính cẩn nói

_ Cảm ơn! – Nó gạt đầu đứng dậy – Tạm biệt mẹ! Con đi đây khi nào có thời gian con sẽ đến thăm mẹ nhé!

Nói rồi nó cầm lấy cây dù đi ra xe. Bác lái xe quay lại cúi đầu chào mẹ nó rồi cũng đi theo sau. Nó không biết cho đến khi nào mới có thời gian để quay trở lại đây một lần nữa. Có thể là vài tuần, vài tháng hoặc là rất lâu sau nữa... Nhưng nó tin chắc rằng mẹ nó vẫn ở đây, chờ nó một lần nữa quay trở lại. Nó luyện tiếc nhìn hoa viên một lần nữa rồi bước lên xe. Chiếc xe nhanh chóng chạy vào trong cơn mưa trắng xóa

Chương 19: Tổ Tình

Biệt thự FAMILY

Hắn ngồi trên sofa, một tay vác lên thành ghế, một tay nghịch nghịch ly rượu. Nhìn là bình thân thể đầy nhưng cả người đều phát ra ám khí làm cho mấy cô người hầu đang làm việc xung quanh đổ mồ hôi lạnh, trên đầu là một dấu chấm hỏi to đùng.

***

1 tiếng trước

RẦM...

Cánh cửa bị mở toang, một người con trai bước vào. Mấy cô người hầu lúc trước với ánh mắt ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì 2 giây sau, ánh mắt ấy lại biến thành 2 hình trái tim to đùng. Ôi mẹ ơi! Đẹp trai qu... quá... (Mấy chị này mê trai ghê! ^^)

_ Xin chào! Tôi là quản gia ở đây. Xin hỏi... Cậu có chuyện gì không ạ? – Bác quản gia từ trong bếp bước ra, cúi đầu hỏi

_ À! Cũng không có gì ạ. Chỉ là cháu nghe Yun bị bệnh nên muốn đến thăm. Cháu là bạn của Yun. Không biết Yun đâu rồi ạ? – Hắn lễ phép nói, ánh mắt liếc nhìn lên lầu.

Phía sau, một cô người hầu bỗng nhiên bị mũi lại. Cô ấy bị... chảy máu mũi!

_ Mày có sao không? – Cô bạn đứng kế bên hỏi

_ Anh ấy cool quá mày ơi! – Cô lác đầu nói rồi chạy vụt vào nhà vệ sinh

Bác quản gia nhíu mày nhìn đám người hầu phía sau, gương mặt đầy cảnh cáo như muốn nói: Chút nữa mấy cô sẽ chết chắc với tôi.

_ Thưa chắc cậu nhầm lẫn gì rồi! Cô chủ nhà chúng tôi không có bị bệnh.

_ Sao ạ? – Hắn thoáng ngạc nhiên – Vậy cho cháu gặp cô ấy 1 chút được không ạ?

_ Thật xin lỗi! Cô chủ hôm nay có công chuyện nên đi ra ngoài rồi. Cậu ngồi ở đây đợi hay là...

_ Cháu sẽ đợi! – Hắn cắt ngang lời của bác quản gia

_ Vâng – Bác quản gia cười nói – À mà cậu có thể giúp tôi 1 chuyện được không? Cậu có thể giúp tôi trông nhà 1 chút được không? Tôi có việc ra ngoài cùng mấy cô người hầu bây giờ.

_ Được ạ! – Hắn gật đầu

_ A Cám ơn cậu. – Bác quản gia vui mừng nói - Cậu ngồi chơi đi. Có cần gì thì cậu cứ nói với người hầu đi nhé. Họ sẽ giúp cậu!

Hắn cười gật đầu. Bác quản gia quay lại dặn dò các cô người hầu đôi điều rồi cùng một cô người hầu khác đi ra ngoài.

***

Đó... Chuyện là như vậy đó! Hắn giờ đây giống như một quả bom nổ chậm, không biết đi nào mới nổ khiến cho bọn cô lo sợ vô cùng. Mấy cô người hầu thờ dãi nhìn hắn đầy thương tiếc rồi cầm đồ dọn dẹp về khu nhà ở của mình. Hắn ngồi đó, không để ý đến những gì xung quanh, trong đầu hắn giờ đây chỉ là 1 nỗi hận thù sâu đậm đối với bọn kia. Hừ! Cái bọn con nít ranh kia... Dám lừa tôi à... Các người chết chắc rồi. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi thăm nghĩ. (Ôi... Rõ ràng là thích thấy nổ mà còn làm bộ!)

Cạch...

Có tiếng mở cửa, chắc là nó về. Hắn nhìn về phía cửa. Quả nhiên .... Nó lê từng bước bước vào nhà, cả người ướt sũng. Bỗng giác quan thứ 6 bảo nó rằng có 1 ánh mắt đang nhìn nó, nó quay đầu lại. Hắn đang ngồi trên sofa, nhíu mày nhìn nó. Hai ánh mắt chạm nhau. ... Một đôi mắt màu cà phê đặc... Một đôi mắt màu nâu khói trong veo... nhìn nhau thật lâu.

_ Anh...Sao anh lại ở đây? – Nó thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy hấn ở đây. Vì sao hấn vào đây được? Là bác quản gia đã cho hấn vào sao? Nó ôm một bụng đầy nghi vấn

Hấn không trả lời, cởi cái áo khoác ra choàng vào người nó, mỉm cười

_ Ngạc nhiên lắm sao? Tại vì tôi nghe Boo nói là em bị bệnh nên mới sang đây xem thế nào, ai ngờ lại bị lừa. Nhưng xem ra bây giờ bệnh thật rồi đấy.

Hấn nhìn đôi vai gầy lạnh buốt đang run lên từng đợt của nó, nhủ mảy ôm nó vào lòng.

_ Cả ngày nay em đã đi đâu thế? Không có ở nhà mà cũng chả đến trường nữa. – Hấn tựa đầu lên vai nó nói

Tìm nó bỗng nhiên đập lệch một nhịp. Hấn đang quan tâm đến nó sao? Sao giọng nói của hấn hôm nay lại nghe dịu dàng đến thế? Không...Không được...Nó không cho phép mình suy nghĩ như vậy! Nó lắc đầu ngầy ngậy, đẩy hấn ra. Nó lạnh lùng nhìn hấn rồi bước về phía cầu thang. Nhưng vừa đi được vài bước thì nó...khựng lại. Không phải vì nó muốn dừng...mà là đã có một bàn tay rắn chắc đã nắm lấy cổ tay nó.

_ Em chưa trả lời câu hỏi của tôi! – Hấn nói, giọng nói cổ dần xuống đầy khó chịu của hấn.

Nó không nói gì, lạnh lùng giật mạnh tay ra khỏi tay hấn, bước tiếp. Nhưng...bàn tay ấy lại không chịu buông tha cho nó. Hấn kéo mạnh nó lại đối mặt với mình.

_ Đau quá! – Nó hét lên, đôi mày thanh liễu nhíu lại – Diên à? Buông ra!

Vừa nó, nó vừa cố giật mạnh tay mình ra nhưng không được. Hấn thực sự nắm rất chặt.

_ Đúng vậy! Tôi diên đó...Tôi đang diên lên đây vì đã lo lắng cho em cả ngày hôm nay. – Hấn to tiếng nói

Hấn bực...Thật sự rất bực! Sau này, khi nghĩ lại, hấn thấy thật lạ. Từ trước đến nay, hấn luôn giỏi kiềm chế bản thân mình. Chưa khi nào hấn mà mọi người thấy hấn bực tức cả. Nó chính là người đầu tiên làm cho hấn bực đến như vậy. Nó sưng sò, ngược mặt lên nhìn hấn. Bỗng một bờ môi áp đến. Hấn hung hăng hôn nó, như muốn ôm trọn mọi bực tức dồn lên đôi môi này vậy. Nó giẫy giụa cố tìm cách thoát ra nhưng bàn tay của hấn giữ chặt lấy gáy nó. Không biết thời gian qua bao lâu, hấn dừng lại.

_ Yun à...Anh yêu em! – Hấn dịu dàng nhìn nó

Bùm...

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu nó. Nó vừa nghe thấy cái gì thế? Hấn nói là hấn yêu cô ư? Nó lại ngược lên, đôi đồng tử giãn rộng nhìn hấn. Chưa kịp nói gì thì bờ môi(của ai đó) chặn lại. Hấn một lần nữa hôn cô nhưng lần này nhẹ nhàng và ôn nhu hơn. Cho đến khi...

_ Cậu...Cậu Ken...Cô chủ...Hai người...

Hấn buông nó ra. Kho khan vài tiếng. Bàn tay của hấn vẫn ôm chặt lấy eo nó, kéo sát vào lòng. Nó mơ màng nghe thấy giọng nói trầm thấp, chậm rãi đã hồi phục lại như cũ, chỉ hơi khàn một chút.

_ Yun đã về nhưng người cô ấy lạnh quá. Chắc có lẽ đã bị cảm rồi. Phiên cô nấu giúp tôi một bát cháo cho cô ấy nhé! – Hấn lãnh đạm nhìn cô người hầu nói

_ A! Vâng! - Cô người hầu gật đầu một cách máy móc, chạy đi vào trong bếp.

Cảm giác như có ai đó đang vuốt má mình, nó giật mình. Đôi mắt ấy như dán chặt vào nó – mạnh mẽ, dữ dội

Hơi thở đã dần ổn định nhưng tim vẫn còn đập nhanh, nó vung tay thoát khỏi hấn, chạy nhanh lên lầu

Rầm...

Nó dựa vào cửa phòng, từ từ trượt xuống. Những ngón tay thon dài bắt giắc đưa lên môi – Nơi vẫn còn lưu giữ lại một chút hơi ấm của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chính Thức Theo Đuổi

Nó bước vào trường với 1 tâm trạng vô cùng vô cùng tồi tệ. Những lời nói của hắn tối hôm qua cứ như mọc rễ sâu trong lòng nó.

“... Anh yêu em”

Ôi trời!!! Nó đang suy nghĩ cái gì thế này? Nó vỗ nhẹ vào đầu.

_ Cậu sao thế Yun? – Boo nhìn nó bằng 1 cặp mắt khó hiểu

_ Có...sao đâu! Bình thường mà!!! Hờ hờ...- Nó cười khan hai tiếng, bối rối nhìn Boo

_ Ế... Chắc chắn là có chuyện gì rồi nè! – Boo dài giọng nói

_ A! Ken! – Gin hét lên, vẫy tay gọi hắn vừa bước vào lớp

Hắn bước về phía tụi nó. Vẫn vẻ kiêu ngạo như mọi khi, nhưng dường như hôm nay không còn là vẻ lạnh đảm như mọi khi nữa mà thay vào đó là một vẻ ấm áp như mùa xuân, nóng rực còn hơn cả mùa hè nữa! (E hèm! Nói quá tác giả uj! =.=”)

_ Chào mọi người! Buổi sáng tốt lành!

_ Chà chà! Hôm nay tươi dữ ta!

_ Bình thường thôi! – Hắn cười cười, ngồi xuống cạnh nó. Theo phản xạ, nó nhích ra một chút. Trong đầu nó hiện giờ là một dãy các cảnh báo: Tránh xa! Tránh xa hắn! Càng xa càng tốt!

_ Bình thường? Bình thường quá ha! Sẵn đây thông báo cho mọi người biết luôn... Ken nhà ta đang yêu đấy! – Gin bí hiểm, thì thầm nói

_ Hà? Yêu? Yêu ai? – Bọn kia đồng thanh hét toáng lên

_ Còn ai vào xóm này nữa? – Gin lén lút chỉ tay về phía Yun

Bọn kia nhìn theo ngón tay Gin. Đứa nào đứa nấy cũng đứng hình, mắt chữ A, miệng chữ O, cơ hồ có thể nhét luôn cả 1 quả trứng vào ấy chứ!

_ Ấy da! Lại sắp có nhiều bạn nữ sinh tội nghiệp thất cổ tự tử nữa cho coi! – Kan cười nói

_ Này! Anh đang nói cái gì thế hả? – Sery nhéo Kan 1 cái rõ đau! Cho chữa cái tật... (Có thể chứ! Sery mà lì...)

_ Thật hả Ken? – Sansan ngạc nhiên nhìn hắn hỏi

_ À thì... - Hắn nhìn sang nó

Dường như cảm nhận được cái nhìn nóng bỏng của hắn, nó bỗng có cảm giác bối rối, cố gắng dẩu đi vào trong đôi mắt lạnh lùng của mình, đi về chỗ ngồi, không thèm đếm xỉa đến tụi nó. Hắn nhìn bọn kia cười khò, nhún vai rồi trở về chỗ của mình. Suốt buổi học, nó cứ ho khan suốt. Hắn xót xa nhìn nó, có lẽ nó đã bị cảm rồi! Không biết đã uống thuốc chưa nhỉ? Có nhiều lần hắn hỏi nhưng nó lờ hắn đi, nằm gục xuống bàn, che miệng ho từng tiếng đến mức khan cổ họng. Hắn đau khổ nhìn nó. Sự quan tâm của hắn làm cho nó chán ghét đến thế sao?

Giờ nghỉ trưa cũng đến. Như thường lệ, bọn nó tập trung ngồi ăn trưa chung với Mai Linh dưới gốc cây. Bọn kia không bỏ lỡ, lại lôi cái chuyện hồi sáng ra kể cho Mai Linh nghe. Chợt chung với bọn kia đến tận giờ này, phút này, giây này, chúng ta mới biết được bọn này có thật nhiều chuyện. Mai Linh nghe xong tin tức động trời này thì cảm muốn rớt xuống đất luôn! May mà Sery đỡ kịp chứ không thôi là tiêu luôn rồi. Hắn và nó ngồi đó, đứng hình nghe tụi kia quạu đưa bán lè, thật sự không nói được tiếng nào luôn. Sau một hồi đưa cái lẩn lộn, bọn nó quyết định tối nay đi bar vì cái event mới mẻ này.

Tại bar

_ Dzo... - Bọn nó hét lên

_ Tuy Yun không chấp nhận nhưng mà cũng chúc mừng Ken đã dũng cảm tỉnh tò với Yun nhak! – Mai Linh cười nói

_ Đúng đó! – Sansan phụ họa theo – Yun à! Mình nghĩ là Ken cũng là 1 người tốt, hay là cậu chấp nhận đi Yun!

Nó nghe xong lập tức trừng mắt nhìn Sansan gằn giọng

_ Cậu thử nói tiếng nữa xem!

_ Ok. Cậu bình tĩnh đi. Mình chỉ nói vậy thôi mà. Quyết định tùy ở cậu cả! – Sansan giờ tay đầu hàng, vội vàng núp trong lòng Zan nói

Nó cầm ly rượu trước mặt lên, xoay xoay nghịch nghịch trong lòng bàn tay, những giọt rượu sáng sánh lẫn lẫn trong ly. Bỗng nhiên ly rượu của nó bị một bàn tay đoạt lấy, một giọng trầm thấp vang lên

_ Bị cảm thì đừng uống rượu!

Nó nhìn sang thì hần đưa ly rượu cho 1 người phục vụ

_ Đòi cho tôi 1 ly rượu không còn!

Người phục vụ cúi đầu rồi đi về phía bartender. Nó quay mặt sang chỗ khác, hiện giờ trong lòng nó dường như cảm nhận được có chút gì đó ấm áp. Người phục vụ đó quay trở lại, cẩn thận đưa cho nó ly rượu. Nó gật đầu cảm lấy, nhưng bỗng nhớ ra một chuyện rất quan trọng, gọi giật người phục vụ lại.

_ Phiên anh kêu quản lý ra đây gấp tôi 1 lát!

Người phục vụ nhìn nó một cách khó hiểu nhưng cũng đồng ý. 5 phút sau, người phục vụ nói gì đó vào tai nó. Nó gật đầu đứng dậy, bước đi. Hần này giờ đã chứng kiến toàn bộ sự việc, đi theo sau nó. Nó đi xuống 1 tầng hầm, tiếng nhạc dần dần khuát xa phía sau. Đường đi dưới đây rất nhỏ và hẹp, những ánh đèn màu hắt xuống tạo nên 1 không gian mờ ảo. Hần đi theo nó loanh quanh một hồi rồi đến một căn phòng có rất nhiều cánh vệ uy nghiêm đứng canh. Thấy nó bước tới, cánh vệ cúi đầu nhường đường cho nó bước vào. Hần toan định bước theo nhưng bị các cánh vệ ấy ngăn lại, dù sao cũng không muốn nó biết hần theo dõi nó, hần chú ý nhìn vào cánh cửa ấy 1 lát rồi theo con đường ấy trở về.

Bên trong căn phòng

_ Chị Yun! Chị gọi em có việc gì thế ạ? – Bảo đứng dậy lễ phép đưa tay mời nó ngồi

_ Cũng không có gì nhiều! – Nó nói rồi đưa tay ra. Trong lòng bàn tay trắng mịn ấy là 1 con chip. Bảo ngạc nhiên nhìn nó

_ Chị Yun! Đây là...

Nó cười lạnh lùng nhìn đứa em trai.

Vài ngày sau đó cũng chẳng có gì mới ngoài việc cả trường đang rộn ràng vụ việc hần tỏ tình với nó. Trái chiều có, đồng tình có, thông cảm có. Hần và nó bỗng dưng nổi tiếng nhất trường, đi tới đâu cũng có tiếng xì xầm theo sau. Hần bỏ qua tất cả, cố gắng quan tâm, chăm sóc nó nhiều hơn nhưng... Haizz nó vẫn làm lơ với hần! Tuy vậy, hần vẫn không bỏ cuộc. (Đúng thế! Phải cố lên... Ken oppa Fighting! Y ^o^ Y)

Học viện Kstar, một ngày sau vài ngày sau đó

Hôm nay nóng hơn mọi ngày, dù đã mở điều hòa hết cỡ nhưng vẫn nóng như thường. Bọn nó cố gắng chiến đấu với mấy tiết học tẻ nhạt.

“Reng... reng... reng...”

Chuông báo kết thúc tiết học. Bọn nó đang uể oải cất tập sách vào học bàn thì nghe thấy có tiếng kêu quen thuộc ở ngoài cửa

_ Mấy bạn ơi...! – Mai Linh đứng ngoài cửa sung sức vẫy tay gọi bọn nó – Đi ăn trưa cùng với mình đi. Mình có sushi nèk!

Đang uể oải, bỗng nghe đến sushi, mắc bọn kia bỗng nhiên sáng quắc lên, đơn nhiên là trừ hần vào nó (Tại sao ư? Bởi vì hai người này đâu có ham ăn như mấy bác mây thím kia! =o=).

Bọn nó tập trung tại chỗ cũ, nhìn Mai Linh vẻ mong đợi.

_ Mình có cơm nắm, sushi cá hồi,... - Mai Linh vừa nói vừa mở hộp cơm ra. Những miếng sushi nóng hôi ngon lành dần hiện ra trước mặt bọn nó

_ Cảm ơn nhiều. – Bọn nó nói

_ Ukm. Không có gì đâu! Ăn thôi!

_ Mà sao hôm nay bạn đem dudhi cho bọn này zậy? – Zan vừa nhai miếng sushi vừa hỏi

_ Àk! Tại hôm qua mình học được cách làm sushi nên hôm nay định làm cho các bạn ăn thử đó mà! Ăn xong nhớ cho mình comment là được! Hihi... - Mai Linh vui vẻ cười nói

_ Ok – Sansan hùng hồn nói – Lời comment thứ nhất từ mình: Nó thực sự rất rất ngon!

_ Cảm ơn!

_ Cậu thì cái gì mà chả ngon? – Boo biu môi nói

_ Cậu...

_ Đây...Đây...Đây... Đừng có ăn hiếp zk của tui đấy nhá! – Zan thấy Sansan vào thế bí, vội ôm vào lòng, liếc nhìn Boo, ra giọng cảnh cáo

_ Ok.Ok. Tui biết rồi! – Boo giờ tay đầu hàng, thật hết chịu nổi hai ông bà này rồi.

Sery quay qua thì thấy nó chỉ cầm hộp sữa uống mà không đụng đến miếng sushi nào, khó hiểu hỏi:

_ Ủa cậu không ăn hả Yun? Cậu thích sushi lắm mà!

_ Không. Cảm ơn. Mình no rồi! – Nó bỏ hộp sữa xuống nói

Đúng vậy! Nó rất thích sushi nhưng không hiểu sao nhìn mấy miếng sushi này thì nó lại cảm thấy có vấn đề gì đó. Mai Linh cúi gầm mặt xuống

_ Thôi mà! Chỉ ăn một miếng thôi mà! – Sery giờ giọng năn nỉ rồi dúi vào tay nó 1 miếng sushi

Nó thờ dài, chắc có lẽ nó suy nghĩ nhiều quá rồi, dứt miếng sushi vào miệng. Thế là Sery lại tiếp tục dúi vào tay nó miếng thứ hai, rồi miếng thứ ba,...

Cuối cùng, bọn nó cũng xử lí xong hộp sushi

_ Cảm ơn nhiều nha! – Sery cười nói

_ Có gì đâu! Thấy mấy bạn ăn hết mình vui lắm!

Sery cười, định đứng dậy bỗng nhiên ngã khụy xuống. Kan ngồi bên cạnh nhanh chóng đưa tay đỡ lấy cô.

_ Này em sao thế? – Kan lo lắng hỏi

_ Kan, sao tự nhiên em thấy chóng mặt quá! – Sery nhủ mày nói rồi ngất đi

_ Em... - Kan chưa nói hết câu bỗng một con choáng đầu ập tới, cậu lắc đầu một cái, mong sao cho con choáng qua đi nhưng nó lại càng ập tới dữ dội hơn. Thế là cậu cũng ngất theo Sery

Bọn kia thấy Sery và Kan ngất đi thì vội vã chạy lại, nhưng chưa kịp làm gì thì bị con choáng hạ gục làm ngã quỵ xuống, ngất đi. Nó và hấn cũng không khác gì bọn kia nhưng còn giữ lại một chút tỉnh táo. Thấy nó sắp gục đi, hấn chịu đựng cơn đau đầu mỗi lúc 1 nhiều, chạy lại lấy tay đỡ nó. Nó thờ hồn hên, gục vào vai hấn. Hấn cũng gục theo. Sự việc diễn ra quá nhanh, duy chỉ có 1 người này giờ im lặng chứng kiến toàn bộ sự việc.

.....

Khu nhà kho bỏ hoang

Ánh nắng rắng chiều chui qua khe cửa sổ hắt lên từng khuôn mặt của bọn hấn. hấn nhủ mày, ôm đầu đau nhức. Sực nhớ ra chuyện gì đó, hấn mở mắt ra, nhòm dậy cánh giác nhìn xung quanh thì thấy ba đứa bạn của mình nằm la liệt dưới đất.

_ Gin, Kan, Zan. Dậy đi! – Hấn một tay ôm đầu, một tay lay lay mấy thằng bạn của mình

_ Có chuyện gì vậy? – Gin ôm cái đầu nhức như búa đập của mình, hỏi

_ Chúng ta bị bỏ thuốc mê rồi bị bắt vào đây.

_ Há? Bỏ thuốc mê sao? – Zan hét lên

_ Ukm – Hấn gật đầu

_ Yun, Boo, Sery và Sansan chắc là bị nhốt ở 1 nơi nào khác rồi! – Kan nói vì này giờ bọn hấn nhìn quanh phòng nhưng không thấy bọn nó ở đâu cả.

_ Có lẽ vậy! Nhưng ai đã gây ra chuyện này vậy chứ? – Gin hỏi

Mọi người im lặng suy nghĩ. Bỗng khóe môi của hấn hơi nhếch lên, lạnh lùng.

Trong lúc đó

_ Haizz... Làm sao để ra ngoài đây?

Bọn nó thờ dài nhìn xung quanh căn phòng. Nơi này hình như là nhà kho thì phải nhưng không rộng lắm và hơi tối tăm, có lẽ là bị bỏ hoang. Bên trong chất đầy các thùng gỗ, khoảng 5-6 cái thùng gỗ rất lớn, xếp chồng lên nhau. Bên ngoài không có tiếng xe, chắc hiện giờ bọn nó đang ở một ngôi nhà kho hoang ở vùng ngoại ô vắng vẻ. Thật đen đui! Bọn nó hiện giờ chân tay bị trói chặt, mềm nhũn, như không còn sức lực nữa vậy. Song bọn nó đành cam chịu số phận. Chỉ còn biết trách ông trời thôi! Nó nhắm mắt lại, ôm ngòì dựa vào thành gỗ. Làm thế nào đây? Nó phải làm gì bây giờ? Hiện giờ bọn hấn đang ở đâu? Ai có thể nói cho nó biết nó phải làm gì bây giờ? Trong đầu nó bỗng nhiên xuất hiện hình bóng của hấn. Miệng vô thức gọi tên hấn nhưng dường như sực nhớ gì đó, nó lắc đầu. Không được nghĩ! Không được nghĩ! Nó lăm bắm trong miệng

Kết...

Tiếng mở ổ khóa kèn kệt làm cho bọn nó giật mình. Cánh cửa được mở ra, Ánh sáng bên ngoài chiếu vào làm nó chói mắt, lấy tay che bớt đi ánh sáng

trước mắt mình. Chợt xuất hiện một nhóm người mặc toàn đồ đen, đứng nghiêm trang hai bên cửa, nhường đường chính giữa cho bốn cái bóng đen xuất hiện. Mắt nó dần dần quen với ánh sáng, nó từ từ để tay xuống để nhìn rõ hơn. Bốn con người kia dần dần hiện rõ hơn trước mặt bọn nó. Ba con người mà bọn nó không muốn gặp nhất vào lúc này và một con người mà bọn nó không thể nào ngờ tới. Không sai! Đó chính là Mai Vy, Thụy An, Vi Như và người còn lại là... Mai Linh.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sáng Tỏ

Chương 21 : *Sáng tỏ*

Tiếng mở cửa kho làm bọn nó giật mình, vội vàng nhắm mắt lại.

Cộp...cộp...cộp...

Nhiều tiếng giày vang lên, ngày càng gần hơn. Tim bọn nó còn đập mạnh

_ Đã bảo dùng ít thuốc thôi mà em không nghe, đến giờ nó vẫn chưa tỉnh lại là sao? – Một giọng nữ cộc cằn mang lên, hình như là của Mai Vy

Mai Linh lí nhí nói:

_ Em xin lỗi.

_ Bỏ đi! – Mai Vy đáp lại cộc lốc

Bọn Mai Vy quan sát bọn nó nằm dưới sàn nhà một lúc. Khóe môi nhếch lên đầy thích thú rồi hát đầu về phía bọn áo đen

Ào...

Một dòng nước lạnh đổ lên người tội nó. Nó bật dậy, trừng mắt nhìn bọn Mai Vy đang ngồi thích thú nhìn cảnh tượng trước mặt, từng giọt nước vương trên mái tóc mềm nhỏ xuống. Thấy bọn nó tỉnh, Mai Linh đứng dậy cười nham nhở:

_ Các cô công chúa của tôi, tỉnh rồi sao?

Nó khinh bỉ nhìn bọn Mai Vy. Boo, Sansan thì ngạc nhiên nhìn Mai Linh đang đứng kế bên Mai Vy, trông có vẻ rất thân thiết. Tuy vậy, ngạc nhiên hơn cả vẫn chính là Sery.

_ Cảm thấy sao... khi bị bạn bè phản bội? Đau đớn không? Thất vọng không? Hụt hẫng không? – Mai Linh giễu cợt nhìn Sery

Sery im lặng

_ Bọn cô... - Boo hướng mắt về phía Mai Linh, lấp bắp – là đồng bọn!

_ Haha... đúng vậy! Oi nhìn ve mặt của cô làm tôi mặc cười qua! Xin giới thiệu, đây chính là... Em gái của tôi! – Mai Vy cười thích thú nói

Mặt bọn nó tái nhợt. Chết tiệt! Boo nghĩ rằng, Đáng lẽ từ khi nghe cái tên “Mai Linh” này, cô đã phải nghĩ ngay đến chuyện này mới phải. Cô thật là quá lơ là rồi. Nó vẫn giữ nguyên vẻ mặt, không lộ ra bất cứ cảm xúc nào.

_ Không ngờ tới phải không? Đúng là không ngờ tới. Hu... Tôi không ngờ lừa bọn cô lại dễ như vậy đấy. Lúc đầu tôi còn tưởng khó lắm cơ! – Mai Linh bước đến, khinh khi nhìn bọn nó

_ Tại sao? Tất cả cái gì của các cô đều hơn bọn tôi. Tại sao lúc nào bọn cô cũng là tâm điểm chú ý còn bọn tôi thì không? Tại sao lúc nào bọn cô cũng hơn bọn tôi, lúc nào cũng muốn tranh giành tất cả mọi thứ của bọn tôi, từ tiền tài, địa vị cho đến người con trai bọn tôi yêu?

_ Hình như cô suy nghĩ hơi nhiều rồi, bọn tôi không có ý tranh giành với ai cả.

_ Thôi đi Boo, với bọn này không cần phải giải thích làm gì? Trong mắt bọn hồ cũng như nhau cả thôi.

_ Bắt bọn tôi .....đến đây..... làm gì? – Một giọng noi trong veo cất lên

_ Một câu hỏi hay đấy, cô bạn của tôi! Tôi sẽ bắt các cô trả giá vì những gì các cô đã gây ra cho bọn tôi! – Mai Vy đứng dậy rít qua kẽ răng, bóp chặt cằm của nó – người moi vua lên tiếng.

Nó lắc đầu, cố thoát khỏi bàn tay được sơn vẽ rất đẹp của Mai Linh.

_ Chị Linh, phải xử lý mấy cô ả thế nào đây? – Thụy An đứng kế bên, hỏi

Mai Linh cười, vỗ tay hai cái. Bọn áo đen nhanh chóng đem lên bốn chiếc ghế. Theo sau là một xe đẩy với đầy đủ dụng cụ dùng để hành hạ con người: dao, kéo, lưỡi lam... và còn mấy cái thùng nước ở phía dưới nữa. Mai Vy bước đến gần xe, lấy ra một con dao Thái Lan sắc bén.

_ Sao? Các cô nhìn chăm chăm gì chứ? Thả lỏng người đi nào!

Mai Vy nhìn một lượt bọn nó rồi dừng lại tại một khuôn mặt đang cười giễu cợt. Cô ta từng bước từng bước tiến lại phía Boo, bàn tay ghê tởm vuốt lên làn da mịn màng.

_ Mịn thật! Nhưng càng mịn, tôi càng muốn phá hủy nó. – Mai Vy nắm chặt cằm của Boo. Trong một khoảnh khắc, mũi dao vừa chạm vào da thịt mịn màng kia thì một tiếng hét vang lên

_ Dừng lại!

Là tiếng của Mai Linh. Cô ta quay đầu, nhìn chăm chăm Mai Linh như muốn một lời giải thích. Mai Linh cười giả lả:

_ Chẳng phải chúng ta muốn cô ta mất hết tất cả sao? Nếu như cứ hành hạ như vậy thì quá dễ cho mấy cô ả rồi! Em nghĩ trước tiên phải hành hạ cô ta về mặt tinh thần trước đã. Thử nghĩ đi, bọn nó sẽ nhục nhã ra sao nếu như bị mấy hoàng tử của chúng ta nhìn thấy mấy hình ảnh này? Và các anh ấy sẽ nhanh chóng loại bỏ chúng nó như những đứa con gái khác thôi. Cái này gọi là 1 mũi tên trúng hai mục đích đấy!

Mai Vy nhìn Mai Linh dò xét. Mai Linh nói cũng đúng. Thật ra hành hạ về tinh thần còn hơn cả về thể xác nữa. Điều này, cô cũng được chứng thực qua. Ngẫm nghĩ một hồi, cô hướng về phía bọn vệ sĩ ra lệnh

_ Vào phòng kia, đem mấy người đó ra đây! Nhớ... nhẹ tay một chút, không được làm mấy anh ấy bị thương.

Tên vệ sĩ cuối đầu rồi cùng mấy người khác đi vào một nhà kho gần đó.

Rầm...rầm...rầm...

_ Ấy... Sao phá hoại không ra thế này? – Gin bực bội nói rồi húc mạnh vai vào cánh cửa lần nữa thì giọng nói của hắn vang lên

_ Khoan đã Gin... Hình như có người tới! – Hắc thận trọng nói rồi ra hiệu im lặng

Mọi người im lặng, cố gắng nghe qua cánh cửa.

_ Đây, mấy con nhỏ hồi nãy ngon ra phết nhì! Ước gì mấy cô thường cho bọn mình thì hay biết mấy. – Một tên cười nham nhở, ngón tay cái vuốt cằm

_ Xì... Đồ của mấy cô mà mày cũng dám đụng vào à? Mày điên rồi!

_ Mà mày công nhận với tao không?

_ Uhm... thì cũng hấp dẫn đấy! Mà thôi... lo làm việc đi mắc công tiền lương tháng này lại bị trừ nữa đấy!

_ Biết rồi. Nói hoài! – Tên vệ sĩ bực dọc, bước này về phía nhà kho

Bên trong

Ba ngọn lửa bùng cháy, như muốn thiêu đốt cả nhà kho và mấy tên vệ sĩ này.

_ Đây... Các cậu làm gì mà như muốn giết người thế? – Gin cười khở nhìn ba ngọn lửa đang phừng phừng cháy kia

_ Chết tiệt... Tở sẽ giết chết mấy thằng khốn nạn đó! – Zan tức giận nói, chân cậu đã toan bước đi nhưng bị Gin chặn lại.

_ Cậu điên à? Cậu không muốn cứu bọn Yun... Không muốn cứu Sansan sao? Theo mình nghĩ trước tiên hãy cứ ngoan ngoãn chờ xem bọn họ muốn gì đã! Giờ mình đi chỉ khác nào bứt dây động rừng mà thôi!

_ Uhm. Mình thấy Gin nói cũng đúng đó. Zan cậu bình tĩnh đi!

Zan hất văng cánh tay của Gin ra, hừ lạnh một tiếng rồi bước lại một góc ngồi xuống.

Cạch...

Tiếng ổ khóa được mở. bọn hắn nhanh chóng bị mấy tên vệ sĩ đem đi.

Vừa bước vào nhà kho, bọn hắn nhanh chóng thấy được bọn nó tóc tai rũ rượi bị trói chặt ở một chỗ.

_ Sery!

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Sery ngước lên. Kan của cô đang đứng ngay cửa, vùng vằng định chạy về phía cô nhưng đã bị mấy tên vệ sĩ kẹp chặt lại, trói chặt vào một chiếc ghế.

_ Kan! – Nước mắt từ đâu ứa ra, Sery thẫn thiết gọi

Bóp...bóp...bóp...

_ Cuộc hội ngộ thật cảm động quá. – Vi Như vỗ tay, bước về phía Sery

_ Cô...cô muốn làm gì cô ấy?

_ Anh yêu à, em không làm gì cả! Tại sao anh lại nghĩ xấu về em như vậy chứ? Em chỉ là...muốn cho cô ấy một chút gì đó gọi là vui vẻ thôi! – Vừa nói, Vi Như vừa nắm chặt lấy tóc Sery, giật mạnh

_ A... - Sery nhú mày nhìn Vi Như

_ Nhìn gì chứ bạn yêu? Tốt nhất là bạn nên ngoan ngoãn nếu không muốn tui mình tức điên lên! Và tui mình cũng không dám chắc sẽ không làm điều gì không có lỗi với các bạn đâu. – Mai Linh đứng phía sau cười mím nói

Bỗng một tiếng cười vang lên... Là của Sansan. Cô đang cười sặc sụa như mới vừa nghe cái gì vui lắm vậy

_ Muốn bọn tôi ngoan ngoãn nghe lời mấy cô hay sao? Hình như...mấy cô nghĩ hơi nhiều rồi đó – Sansan cười khinh bỉ nhìn về phía Mai Linh

_ Oh... Không nghĩ nhiều đâu! Cứ chờ xem...

Bước chân Thụy An từ đằng sau tiến nhanh về phía Sansan

_ Mà hình như cô làm bọn tôi bức mình rồi đó. – Thụy An ghé sát tai Sansan thì thầm rồi mím cười đứng dậy – Đem lên đây!

Tên vệ sĩ cúi đầu nhận lệnh.

3 phút sau, tên vệ sĩ đem lên cho Thụy An hai chiếc cốc nhựa. An vui vẻ nhận lấy

Từ đằng sau, Zan tái mặt nhìn theo mọi động tác của Thụy An

_ Cô...cô muốn làm gì Sansan? Cô tốt nhất là đừng làm gì... Nếu không tôi sẽ giết chết cô.

_ Sao nói nghe ghê thế? Em không làm gì người yêu của anh đâu anh Zan ạ! Chỉ là em muốn cô người yêu nhỏ này của anh giải khát một chút thôi!

Sansan liếc nhìn hai cái cốc trên tay Thụy An. Một thứ hơi đặc, trắng đục. Một thứ loãng loãng, đen sì còn có bọt nổi ở trên nữa. Sansan đã biết chúng là gì.

_ Haizz nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn muốn cho cô lựa chọn! Giải khát thôi... cô muốn uống gì nào? – Thụy An cười nham hiểm, lắc nhẹ hai cái cốc trên tay.

_ Thứ gì chứ? Trông buồn nôn quá! – Vi Như nhăn nhó nhìn hai cái cốc

Thụy An đứng thẳng dậy

_ Còn nếu cô không lựa chọn thì tôi sẽ chọn hộ vậy.....Im đi Vi Như! Là chất tẩy bồn cầu với nước ống cống chứ gì!

Vi Như nhìn Thụy An rồi che miệng cười

Thụy An đưa tay

_ Cô muốn thứ gì hơn nhỉ? Chắc phải thưởng thể này thì lần sau cô mới hết ăn nói xất xược nhỉ. Ồ... thứ này tôi chưa thử lần nào. Dùng rồi nói lại cảm giác.... Ok?

Sansan nhìn tay Thụy An. Cô ta đang cầm chiếc cốc đựng thứ dung dịch trắng đục và bước lại gần Sansan. Cô đứng lên, định thoát dù biết là không thể. Một tên vệ sĩ nhanh chóng tóm lấy Sansan, trợn cô xuống. Hắn quá khỏe, Sansan không thể chống cự, chỉ biết quay mặt đi mím chặt môi.

Thụy An lấy tay bóp miệng... Sansan không cách nào giãy giụa và thoát ra...

Thụy An bắt đầu đổ vào miệng Sansan. Thứ dung dịch đổ tràn ra tung tóe. Tên vệ sĩ biết ý, đẩy miệng Sansan ngậm lại. Cô lắc đầu quảy quảy nhưng không đầu lại được bàn tay to khỏe kia. Sansan nhìn xung quanh... Tiếng la hét của Zan và bọn nó... Tiếng cười khoái chí của bọn Mai Linh cùng bọn vệ sĩ... như hòa lẫn vào nhau. Tai cô như ù đi.

Thụy An đứng dậy, tên vệ sĩ cũng nhanh chóng buông tay ra. Sansan ngã xuống sàn, cô cố nhả hết những gì trong miệng ra. Chất tẩy bồn cầu đậm đặc có mùi kinh khủng và thực sự rất nguy hiểm. Miệng Sansan như muốn bốc hỏa và phồng rộp lên. Cái bụng đói meo như bị đổ nước sôi vào. Nước mắt từ đâu ứa ra. Bọn Mai Linh vẫn cười ngặt nghẽo. Sansan biết tình trạng hiện giờ của mình như thế nào. Bây giờ phải làm dung dịch loãng ra, càng loãng càng tốt nếu không nó sẽ ăn mòn thành ruột và nghiêm trọng hơn có thể chảy máu và thủng dạ dày.

Sansan nhìn Zan, miệng nhỏ cổ gồng nở ra một nụ cười nhưng bụng dưới quặn thắt, cô lại ụa ra.

_ Sao nào? Vẫn còn hơi sức để nhìn người yêu cơ à? Hay là tôi cho cô uống thêm một ít nữa nhì! – Thụy An hả hê nhìn Sansan phờ phạc dưới đất

_ Mà sao bọn cô dễ bị lừa thế nhì? Trong cuộc sống cũng như trong chuyện tình cảm... Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu nổi – Mai Linh nhún mày như suy nghĩ một vấn đề nan giải

_ Cô nói vậy là sao? – Boo dò xét nhìn Mai Linh như thể xem cô ta muốn gì

_ Bộ tôi nói không đúng sao? Hờ hờ... Diễn hình như cô bạn Sansan của bọn cô đây... Cô ta không biết mình đã bị lừa một vỏ đầu như thế nào đâu. – Mai Linh nhìn Sansan đầy ẩn ý

_ Cô có ý gì?

_ Hờ hờ... Để nhớ xem, ngày ấy...

***

_ Nay tụi bây có thấy Sansan đâu không? – Zan nhìn xung quanh hỏi

_ Sao thế? Hôm qua thì như chó với mèo, hôm nay lại quan tâm đến người ta là sao đây ta? Định cưa à? – Gin vỗ vai Zan nham hiểm hỏi

_ Hừ... Cưa gì? Hehe Tao đã nghĩ ra 1 cách trả thù con nhỏ đó, làm cho nó sống không bằng chết? Hahaha

_ Há? Cách? Cách gì? – Gin và Kan mắt chữ A mồm chữ O hỏi, còn hần thì ngồi đó nhếch môi cười

_ Hehe... Tụi bây cũng biết mà. Tao sẽ dùng “mỹ nam kế” với con nhỏ đó. Hehe – Zan cười gian nói, ai mà biết được Zan đã nghĩ suốt đêm mới ra cái cách này đây. (Uj tr oi, cách này xưa rồi anh oi; Zan: Hừ... Tuy vậy nhưng trúng mới có chuyện để nói đấy nhá...)

_ Phi... Hahahahahaha – Gin và Kan nhin cười không được, bùm miệng cười to

_ Tao còn tưởng mày sẽ có cách gì hay lắm, ai ngờ... - Gin vừa cười vừa nói

_ Hừ... Tụi bây cứ cười đi, để coi tao sẽ làm được cho mà xem – Zan quay mặt, buồn bực nói

_ Được. Được. Để tụi tao coi mèo nào sẽ cắn miu nào. Hahahaha -Gin vừa cười vừa nói

***

_ Chuyện này... cô nói đều là thật sao? – Sansan cố gượng dậy, thều thào nói

_ Đương nhiên là thật rồi. Tôi lừa cô làm gì chứ.

Sansan cố gắng nhìn về phía Zan như tìm một lời giải thích. Mai Linh đi qua, ôm Zan từ phía sau mỉm cười dựa trên vai cậu, cười

_ Anh yêu làm sao thế? Em nói trúng tim đen của anh rồi à?

_ Cô... Sansan, anh... - Zan nhìn về phía Sansan như muốn nói điều gì nhưng không biết mở lời từ đâu

Nhìn thấy Zan không nói nên lời thì Sansan không khỏi cười lạnh, trái tim từ đó cũng nguội lạnh theo.

_ Sansan, không nên tin lời của cô ta? – Sery nhìn về phía Sansan hét lên

Sery đã lấy lại lý trí của mình. Phải, vì cô mà bạn bè của cô phải chịu như thế này. Vì vậy cô phải cố gắng chuộc lại lỗi lầm của mình. Biết là vậy, biết là không nên tin lời của Mai Linh nhưng những biểu hiện của Zan đã nói lên tất cả. Sansan nhìn về phía Sery nặng ra nụ cười rồi gục xuống. Cô đã quá mệt mỏi rồi, cô muốn ngủ, ngủ thật lâu không bao giờ thức dậy được nữa.

Nhìn dáng vẻ gục ngã của Sansan, Mai Linh cười rồi lướt qua bọn hần, tới chiếc xe đẩy, tiếp tục một cuộc vui mang tên “hành hạ” của mình. Cô ta cầm lấy một chiếc roi tiến về phía nó rồi quay lại nhìn hần mỉm cười. Hần cười đáp lại như hiểu ý.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tình Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ken!!!

Chương 21: Ken!!!

Nhìn dáng vẻ gục ngã của Sansan, Mai Linh cười rồi lướt qua bọn hắn, tới chiếc xe đẩy, tiếp tục một cuộc vui mang tên “hành hạ” của mình. Cô ta cầm lấy một chiếc roi tiến về phía nó rồi quay lại nhìn hắn mỉm cười. Hắn cười đáp lại như hiểu ý.

Không ai biết được rằng giây phút Mai Linh lướt qua, hắn bỗng cảm thấy có gì đó hơi bèn, mạnh và nhọn rơi vào tay hắn. Và cũng không ai để ý rằng chiếc lưới lam trên xe đẩy đã biến mất từ lúc nào.

Mai Linh cầm chiếc roi bước về phía nó thì một bàn tay khác đã cướp mất chiếc roi trên tay cô. Cô nuốt khan, hoảng sợ quay đầu lại thì thấy chiếc roi đã nằm sẵn trên tay Mai Vy mà lắc lư qua lại trước mặt cô.

_ Chị à, chị...

_ Để chị làm cho, từ nãy đến giờ chắc em cũng mệt rồi. Về ghế nghỉ ngơi đi.

_ Nhưng mà chị ơi, làm thế sao được ạ? Tay chị sẽ bần mất thôi. Hay là để em...

_ Chị bảo là về ghế ngồi. MAU! – Mai Vy quát, trừng mắt nhìn đứa em gái.

Xung quanh vang lên tiếng cười khe khẽ của Vi Như và Thụy An. Thật ra, hai ả ta không ai ưa gì Mai Linh cả. Vì là em gái của Mai Vy nên Mai Linh luôn được chiều chuộng, muốn làm gì cũng được. Dù cho làm sai thì cũng chẳng bị phạt hay la mắng dù chỉ là một chút. Chỉ riêng điều này thôi, đối với Vi Như và Thụy An là một sự bất công vô hạn. Nhưng giờ phút này đây, khi nhìn thấy Mai Vy quát Mai Linh làm cho hai ả ta cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết.

_ Hừ, thì ra hai chị em cô cũng có lúc cãi nhau nhì?

Giọng nói mỉa mai của nó cất lên làm cho Mai Vy nhanh chóng tức điên lên.

_ Cô nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem...

_ Hừ, cô tưởng là tôi không dám nói sao? Tôi nói là hai chị em bọn cô cãi nhau thật là buồn cười hết sức!

Vụt...

Tiếng roi quất xuống. Cánh tay của nó liền cảm thấy một chuỗi đau đớn không tả nổi.

_ A...

Thân thể mềm mại sau có thể chịu nổi sự hành hạ như vậy. Con đau còn chưa dứt thì một con đau khác lại ập đến. Lần này thì vết roi trúng vào một bên má nó. Yun cảm thấy cả người đau đến chết lặng, cảm giác đau đớn nhanh chóng lan ra khắp toàn thân. Chiếc roi quật mạnh đến nỗi nó muốn tránh mà tránh cũng không kịp. Thật không thể tưởng tượng nổi. Tất cả trước mắt nó như hóa thành hư ảo, chỉ còn lưu lại nỗi đau đớn khôn cùng, còn có... Nó đã cảm nhận được mùi máu tanh vương trong hơi thở. Cho dù vậy, nước mắt cũng không hề rơi xuống.

_ Nói lại lần nữa xem.

Nó khó nhọc ngước lên nhìn Mai Vy. Cô ta bây giờ không khác gì một phù thủy độc ác. Hốc mắt đỏ rực, bàn tay nắm chặt cây roi, gân xanh nổi lên.

_ Có bản lĩnh thì thử đánh chết tôi xem.

Yun khó nhọc nói từng lời, giọng nói không chút cảm xúc.

_ Được là cô nói đó.

Bàn tay Mai Vy cơ hồ phát run, trong chớp mắt, cô ta vung dây roi lên lần nữa. Nó chậm rãi nhắm mắt lại. Khi nó chuẩn bị nhận thêm một hồi đau đớn thì mơ hồ nghe thấy có tiếng ghế ngã. Ngay sau đó, cả người nó được kéo vào một lồng ngực ấm áp tràn ngập mùi bạc hà thoang thoảng cùng với mùi

ròn rợn của bóng tối. Đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy người nó, cả người đè xuống che chắn cho nó. Sau đó à tiếng dây lưng quật lên quần áo đầy lạnh lùng.

Vẫn chìm trong đau đớn, nó mơ hồ nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Gương mặt đó tràn ngập sự lo ;áng cùng khổ đau. Là gương mặt của hắn. Thì ra, hắn đã chịu thay nàng một roi vì nó nhìn thấy áo của hắn bị xé rách, mùi hương bạc hà hòa lẫn với mùi của máu tanh len vào trong hơi thở của nàng. Nó muốn giơ tay vuốt ve gương mặt này nhưng cánh tay lại đau buốt, nhấc lên không nổi.

_ Các người...các người...

Mai Vy hoảng hốt nhìn hắn với vẻ mặt không thể tin được. Hắn đang bị trói cơ mà, sao có thể... Quay lại đằng sau thì Gin, Zan và Kan đã cời trói bởi một thằng con trai có vẻ mặt trẻ con. Còn Mai Vy, Thụy An và Vi Như đã bị một đám lạ mặt đánh ngất. Nó mỉm cười. Cuối cùng em cũng đến rồi, Bảo. Hắn cời trói, đỡ nó ngồi dậy, để cho đầu nó dựa vào mình. Ánh mắt lạnh lẽo như băng nhìn về phía Mai Vy

_ Ngạc nhiên lắm sao?

_ Các người...

_ Cô tốt nhất nên chịu đầu hàng đi. Nơi này đã bị bọn tôi bao vây cả rồi. – Bảo lạnh lùng nhìn Mai Linh nói

_ Hừ, các người tưởng tôi là ai chứ, chỉ vài ba thằng cùn con này thôi mà muốn đấu với tôi sao?

_ Không tin, cô có thể ra ngoài xem nhưng tôi nói trước, đối đầu với bọn tôi sẽ không có kết cục tốt đâu. – Bảo nhún vai, hờ hợt đáp

Vi Như bước đến bên Mai Linh hỏi nhỏ

_ Bây giờ làm sao đây chị?

Mai Linh cảnh giác nhìn Bảo. Có vẻ là thật. Đến lúc này, chỉ còn cách liều mình thôi. Mai Vy hét đầu. Bọn vệ sĩ nhanh chóng chạy lên, bao vây bọn hắn.

_ Muốn đánh nhau sao? Được...Tôi chiều.

Một trận hỗn chiến nhanh chóng xảy ra. Bảo và bọn đàn em nhanh chóng xử lý xong bọn vệ sĩ.

Không xong rồi. tình hình không ổn. Mai Linh cảnh giác bước đến bên chiếc xe đẩy, chộp lấy chiếc bật lửa, quát lên

_ Dừng lại! Nếu không muốn chết thì dừng lại ngay cho tôi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Mai Linh. Cô ta đang đứng bên đồng thùng gỗ, tay cầm chiếc bật lửa đang cháy.

_ Buông ra ngay trước khi tôi làm gì đó với cô. – Hắn chậm rãi bước lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm về phía Mai Linh làm cho cô ta rùng mình, đổ mồ hôi lạnh.

Mai Linh vô thức lùi lại đằng sau. Nhưng vì không chú ý nên cô ta đụng vào thùng gỗ phía sau. Chiếc bật lửa rơi xuống, thùng gỗ nhanh chóng bắt lửa.

Phùng...

_ Cháy rồi...Cháy rồi mọi người ơi!

_ Chạy đi...Mau lên... Nhanh chóng ra khỏi chỗ này... - Kan hét lên, chạy tới nhanh chóng cời trói cho Sery và Boo.

Không khí thật hỗn loạn. Người nào người nấy đều tranh giành nhau chạy ngay ra khỏi chỗ nguy hiểm. Lửa cháy ngày lúc một to. Hắn loay hoay tìm nó trong đám người.

Nó vịn cây cột, cố gắng đứng dậy thì mơ hồ nghe thấy tiếng của hắn

_ Yun... Ở trên...

Cây xà ngang đang rớt xuống. Không xong rồi. Nó tránh không kịp. Trời ơi... Không lẽ hôm nay nó phải “ngõm” ở đây thật sao? Nó nhắm nghiền mắt, phó mặc số phận.

“Rầm”

Một tiếng kêu động trời vang lên. Kì lạ thật, sao nó không thấy đau chút nào thế nhỉ? Nó ngửi thấy mùi hương của hắn, cái mùi bạc hà thoang thoảng cùng với mùi ròn rợn của bóng tối ấy.

Nó kinh ngạc mở mắt ra. Trời ơi! Là hắn! Hắn lại một lần nữa lấy người che chắn cho nó, còn bị cây xà ngang đè trúng chân nữa. Chắc là đau lắm... Tìm nó bỗng thất lại...

_ Đồ ngốc! Còn ngần tò te đó làm gì! Mau chạy ra ngoài đi... Mau lên... - Hấn nghiêng rang nói từng chữ

Nó sực tỉnh, nhanh như chớp bò ra

_ Ken, anh không sao đấy chứ? Cố chịu đựng một chút, tôi sẽ cứu anh ra.

Nó cố gắng hết sức chuyển cây xà ra. Nhưng cây xà nặng quá, sức người lại có hạn mà gấp cánh tay của nó đang bị thương nên không xê dịch được nhiều cho lắm

Mặt hấn càng lúc càng đỏ, hấn hét lên

_ Yun, em mau đi trước đi! Mau thoát khỏi ngay ngay, đừng lo cho tôi...

_ Không! Tôi không thể bỏ mặc anh được, muốn đi thì cả hai cùng đi!

Nó gồng hết sức chuyển cây xà ra, dầm gỗ cắm vào đầu ngón tay nó, đau điếng. Nhưng bây giờ chẳng phải lúc nó nghĩ đến chuyện đó. Cứu hấn trước! Cứu hấn rồi tính sau! Trong đầu nó chỉ còn mỗi ý nghĩ này.

Khói trong nhà kho dày đặc! Đầu nó nặng trĩu, khó chịu vô cùng. Không xong rồi! Nếu cứ như vậy nó và hấn sẽ chết ngạt mất. Đang định dùng sức một lần nữa thì một bàn tay nắm lấy tay nó, một bàn tay khác kéo đầu nó xuống. Đôi môi mềm của nó chạm vào một bờ môi mềm khác. Nó kinh ngạc, mở to mắt nhìn hấn. Trời ơi, giờ là lúc nào rồi mà còn như thế này. Hai tay nó đẩy ngực hấn ra, cố gắng vùng vẫy nhưng nó càng vùng vẫy thì hấn càng ôm chặt. Ý thức dần trở nên mơ hồ. Nó nghe được bên tai tiếng nói trầm ấm của hấn

_ Dù ngày mai có ra sao thì anh vẫn luôn yêu em, Yun!

Nó cảm nhận được một bàn tay vuốt ve má nó, một bờ môi hôn nhẹ lên trán nó rồi có một lực đẩy đẩy nó ra ngoài.

Nó quay đầu lại. Sao hấn lại mỉm cười nhìn nó? Đúng thế, hấn đang cười... Nụ cười ấy thật ấm áp mà cho đến khi lớn lên sau này, nó vẫn còn nhớ như in cái nụ cười ấy của hấn.

Không đúng... Không đúng... Nó đang định cứu hấn ra cơ mà. Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy chứ?

Àm...

Một chiếc xà ngang nữa đổ ập xuống, ngay giữa nói và hấn.

Mọi người đứng ở bên ngoài nhà kho ...Boo...Sery...Sansan...Gin...Kan...Zan...Bảo...Mai Vy...Mai Linh...Thụy An...Vi Như...Còn có cả bọn đàn em của Bảo, bọn vệ sĩ... Có cả cảnh sát và lính cứu hỏa nữa...

Tất cả bọn họ đều tròn mắt nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mắt...

Còn nó đứng chôn chân một chỗ, mắt đờ ra, không chớp...

Đây không phải sự thật...

Mà chỉ là ảo giác thôi...

Ken...

Anh ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiểu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lặng Lẽ Chìm Vào Giấc Ngủ

Chương 23: *Lặng lẽ chìm vào giấc ngủ*

Cộp...Cộp...Cộp

Tiếng bước chân nặng trịch vọng lại trên hành lang lạnh lẽo của bệnh viện. Bức tường trắng toát trước mặt như trải dài vô tận.

Không biết tại sao nó lại cảm thấy tường hai bên hành lang mỗi lúc một khép kín lại, không khí càng lúc càng loãng ra, đầu óc nó lâng lâng như ở trên mây...

Thịch...Thịch...Thịch...

Tim nó đập loạn nhịp, nghe cũng nặng nề như tiếng bước chân...

Nó cảm cúi bước sau chị y tá, chậm chậm đi dọc theo dải hành lang dài tít tắp. Trên gương mặt thanh tú, hai hàng lông mày của nó nhíu lại, mùi thuốc khử trùng của bệnh viện làm nó khó chịu vô cùng. Nó rất ghét...vô cùng ghét...cái mùi này làm cho nó nhớ lại cái ngày mẹ nó mất.

Trong mắt nó dần hiện ra những dáng người quen thuộc. Họ đứng chôn chân ở phía cuối dãy hành lang, ai nấy đều lặng thinh.

_ Boo...Sery...Sansan... - Khó khăn lắm giọng của nó mới bật ra khỏi họng, nghe rất yếu ớt

_ Yun à... - Sery không thốt ra được lời nào sau khi gọi tên nó. Nó thấy Sery rung rung nước mắt.

Tim nó đột nhiên như bị ai đó bóp nghẹn.

_ Gin...Kan...Zan...Các cậu sao thế?

Zan mặt mày thất thần đưa lưng vào vách tường trắng xóa. Zan đỡ đầu ngược đầu lên nhìn nó, chẳng nói chẳng rằng.

_ Cậu ấy đang nằm trong đó, em vào đi... - Chị y tá quay người lại nhìn nó, chỉ vào cánh cửa màu xám lạnh lẽo trước mặt, khe khẽ nói

_ Dạ? - Nó tròn mắt ngạc nhiên

_ Yun... - Boo nghẹn ngào nói không ra tiếng - Ken...Cậu ấy...mất rồi.

_ Gì cơ? Cậu đang nói cái gì thế hả?

_ Yun à! Ken...Thật sự...Cậu ấy... - Sansan nước mắt nước mũi giàn giụa

Uỳnh!

Kan đâm mạnh vào bức tường, bức tường rung lên. Lúc đó, nó bỗng thấy đầu mình bị chấn động đến nỗi ù đi, dường như không còn chút cảm giác. Nó ngược nhìn cánh cửa ở phía cuối tường. Cánh cửa ấy giống như một cái hố đen sâu hoắm, hút hết sức lực của nó vào đó...

Nó liêu xiêu bước đến trước cánh cửa. Chân chừ không mở. Hẳn không thể chết được...Hẳn chưa có câu trả lời của nó mà...Tại sao lại dám chết đi như thế chứ? Đúng vậy! Hẳn không thể chết...Chắc chắn thế...Mọi người đang lừa gạt nó thôi. Nó tự nói với lòng mình như thế nhưng...Khi bàn tay ấy giờ lên mở toang cánh cửa ấy...Nó thấy tay mình run rẩy...

Tại sao cả người nó cứ rung lên bần bật thế này?

Cánh cửa...Cuối cùng cũng được mở ra. Căn phòng màu trắng dần hiện ra trong mắt nó. Căn phòng rộng rãi và yên tĩnh đến đáng sợ. Trong phòng, chỉ có một chiếc giường trắng xóa, bên trên phủ một tấm chăn trắng tinh, ở dưới tấm chăn ấy dường như có một người đang nằm bất động...

Nó bước lại vươn tay định vén tấm chăn lên nhưng bỗng dừng lại... nó thấy tay mình không còn sức lực nào nữa.

Nó nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu.

Soạt!

Lúc tấm chăn ấy bị kéo lên, tim nó như ngừng đập.

Hắn...Đúng là hắn rồi.

Hắn nằm đó, vẫn vậy. Vàng trán như được chạm khắc, mái tóc vẫn mượt thế, hàng lông mi dài và đen nhưng nó...không còn thấy được đôi mắt màu cà phê ấy nữa. Nó nắm lấy tay hắn, bàn tay vẫn to nhưng sao lúc này lại không còn chút ấm áp như trước đây nữa. Nó cố sức gọi hắn, lay hắn nhưng...

_ Ken! Anh dậy được rồi đấy!...

Hắn chẳng mảy may nhúc nhích.

_ Anh dậy ngay cho tôi...Đừng có vờ vịt nữa...Anh mà không dậy, tôi sẽ giận anh thật đấy! Tôi nói là làm đấy!

_ Ken...Ken... - Nó thở gấp, giọng nó run run. Ngoài một từ này, nó không còn thốt ra được câu nào khác

Nó hốt hoảng lay hân đang nằm trên giường, càng lúc càng mạnh! Hình ảnh của hân dần nhòe đi, nước mắt nó lăn chã rơi. Bỗng nó thấy trời đất như quay cuồng, ánh sáng dần dần mất đi, không gian bao trùm một bóng tối đáng sợ.

Á!

Nó bật dậy, nhìn xung quanh thờ hồn hên Căn phòng trắng toát, không khí nồng nặc mùi thuốc khó chịu, bốn bề tĩnh mịch. Ánh nắng sáng len lỏi qua khung cửa sổ. Hóa ra... hóa ra chỉ là giấc mơ thôi. Ngó xuống, nó thấy mình đang mặc đồ của bệnh viện. Bỗng nhớ ra chuyện gì, nó giật phăng ống truyền trên tay, mở cửa chạy đi. Nó chạy vụt đi mặc kệ đằng sau là tiếng cô y tá í ới gọi

_ Ô...cô kia...cô chạy đi đâu thế? Cô còn đang sốt kia mà!

Bệnh viện lúc này đã đông người. Mọi ánh mắt của họ đều đổ dồn vào một cô gái xinh đẹp mặc đồ bệnh nhân, tóc xoăn nhẹ xõa dài đang chạy nhanh, phía sau là cô y tá hốt hoảng la hét. Nó cầm cúi chạy đi, không để ý tiếng hét phía sau.

_ Cô ơi! Cho tôi hỏi...bệnh nhân...bệnh nhân... - Nó áp úng

_ Cô muốn hỏi gì? – Cô y tá khó chịu nhìn nó

_ Bệnh nhân... - Nó vẫn áp úng – Anh ta tên là gì nhỉ? Lâm Chấn... Lâm Chấn...

_ Thật ra cô muốn hỏi cái gì? – Cô y tá khó chịu thật sự

_ A...Lâm Chấn Phong...Đúng rồi! Bệnh nhân Lâm Chấn Phong đang ở phòng số mấy vậy?

_ À! Anh Phong ấy à? Anh ấy nằm ở phòng 102A ấy! – Chị y tá vừa nói vừa xuyết xoa, ánh mắt rõ lên 2 trái tim to (Trời ơi! Pó tay chị y tá này luôn rồi! Người ta nhỏ hơn mình cả chục tuổi mà gọi anh ngọt xót à!)

Nó nghe xong thì chạy vụt đi, không để ý cô y tá đó nói gì sau đó nữa.

.....

Nó đi đến và ngồi bên mép giường. Người đang ngủ trông rất tiêu tụy và vô hại. Vẻ mặt hiền lành, thậm chí có phần tròn giống một đứa trẻ. Mái tóc rối che phủ đôi mày rậm, đôi môi nhợt nhạt mím lại, không còn vẻ cao ngạo ngày thường.

Vì bị thương ở lưng nên hân phải nằm sấp. Nó cúi xuống nhìn. Vết roi trên lưng đã được sát trùng và băng bó cẩn thận. Nó đưa tay, bàn tay dịu dàng vuốt theo men theo vết thương. Nó ngẩng lên, bất ngờ gặp phải đôi mắt không biết từ lúc nào đang mở to nhìn mình. Nó vội vàng đứng dậy, nhưng chưa kịp đứng lên hân thì cổ tay đã bị nắm chặt.

_ Yun... - Giọng khàn khàn khó nghe

_ Tôi đi gọi bác sĩ.

_ Đợi đã! – Hân khó nhọc ngồi dậy, đôi mắt thâm sâu vẫn nhìn nó chằm chằm, giọng chân thành – Anh không sao, như thế này là ổn rồi.

Ánh mắt của hân làm cho nó mất tự nhiên, nó hơi nghiêng nghiêng đầu

_ Ken, tôi sẽ không vì một lần cảm kích mà chấp nhận tình cảm của anh đâu.

_ Anh biết – Hân nói khẽ - Chỉ là, anh nghĩ anh sẽ không được gặp lại em lần nữa.

Nó ngây ra nhìn hân. Hân nhìn nó chằm chằm, như thể đang nghĩ điều gì, rồi cầm tay nó lên hôn một cái, cảm giác êm ái khiến nó bối rối

_ Anh...

_ Cảm ơn thế là tốt lắm rồi.

Nó không biết hân lại dễ hài lòng đến như vậy vì bình thường, hân luôn là một người luôn đặt ra cho mình những chỉ tiêu cao, luôn luôn không hài lòng về chính mình. Hân như vậy khiến nó cảm thấy không quen chút nào.

RẦM

Nó và hân giật mình nhìn vào nơi phát ra tiếng động lớn vừa rồi

_ Haizz...Cuối cùng cũng tìm được cô rồi. Cô à! Cô vừa mới bớt sốt một chút thôi, làm ơn hãy ở lại phòng truyền dịch đi. Nếu không tôi sẽ bị la đó. – Cô y tá đứng ở cửa, thờ hồn hên nhìn nó nói

Hân mím môi nhìn nó

_ Em bị sốt à?

_ Không biết nữa! – Nó lo đờn nhìn hần nói.

_ Em nên ở lại phòng truyền dịch đi. – Hần lo lắng nói

_ Tôi biết rồi. Anh nghỉ ngơi đi ngày mai tôi lại đến. – Nó nói rồi rút tay ra đi theo cô y tá.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mình Yêu Nhau Bao lâu

Chương 24: *Mình yêu nhau bao lâu*

_ Đi ra...Ra ngoài cho tôi!

_ Sansan à...

_ Đi ra! Đồ lừa dối...Đi ra ngay!

Xoảng...Bộp...Cheng...

Tiếng âm thanh hỗn loạn lần lượt vang lên. Hàng loạt các thứ bị ném hướng về phía một chàng trai. Các bác sĩ nhanh chóng đi vào, kìm Sansan lại. Kể từ sau khi biết mình bị lừa dối, chỉ là một món trò chơi trong tay Zan thì mỗi lần nhìn thấy Zan là cô lại nổi cơn khùng lên.

_ Kìm bệnh nhân lại...Y tá! Thuốc an thần...Nhanh lên!

_ Vâng!

Y tá nhanh chóng lấy ra một liều thuốc an thần, kìm chặt tay của Sansan lại, tiêm vào. Không bao lâu sau, cô xụi lơ, chìm vào giấc ngủ.Zan đau lòng, định tiến lại thì một bác sĩ nhanh chóng chặn lại

_ Xin lỗi! Nhưng bệnh nhân cần được nghỉ ngơi, mời cậu ra ngoài.

Zan nhìn bác sĩ rồi lại nhìn Sansan, đau khổ bước ra ngoài.

Ngoài băng đá của bệnh viện, một chàng trai ngồi đó, ôm đầu. Mái tóc rù xuống che mắt khuôn mặt, nhìn rất đáng thương. Một chàng trai khác bỗng từ đâu tiến lại, ngồi xuống, đặt tay lên vai chàng trai kia

_ Sao rồi?

Zan lắc đầu

_ Gìn...Tớ phải làm sao bây giờ? Hết rồi...Hết thật rồi... - Zan ôm chặt đầu mình hơn

_ Hồi nãy tớ với Boo có đi gặp bác sĩ rồi. Họ nói là Sansan đang trong thời gian bị kích động. Họ nói nếu được thì cậu nên tránh đi một thời gian, đợi Sansan qua được thời gian này rồi có chuyện gì nói sau cũng chưa muộn. Bọn mình nghĩ bác sĩ cũng nói đúng. Cậu hãy chịu khó đợi cho Sansan qua thời gian này đi, hãy cho nhau thời gian để làm dịu lại mọi chuyện...

Trong phòng bệnh, Zan đưa tay vuốt nhẹ cái má tái nhợt của Sansan. Giờ đây, cậu thật sự hối hận... rất hối hận. Phải chi...Phải chi ngày đó cậu đừng có lừa gạt tình cảm của Sansan...Đừng có nghĩ ra cái hành động ngu xuẩn đó thì có lẽ giờ đây sẽ không có chuyện này xảy ra. Cậu cúi xuống, hôn nhẹ lên trán Sansan rồi quay người, quỵn luyến rồi đi. Sansan bỗng mở mắt ra. Cô cảm giác có người nắm lấy tay cô, vuốt má cô, thật nhẹ nhàng và ấm áp.Và hình như còn có một đôi môi dịu dàng hôn lên trán cô nữa. Không biết là ai nhưng thật lạ là người đó lại mang đến cho cô một cảm giác yên lòng và quen thuộc. Khi tỉnh dậy, không thấy một ai, cảm giác hụt hẫng xâm chiếm lấy cô, giống như cô vừa mất đi thứ gì đó. Từ khóe mắt, một giọt nước mặn chát tuôn trào ra, chảy xuống thấm ướt chiếc gối mềm

.....

Lặng nghe bước chân buồn tênh

Làn mi cay, khóe mắt buồn

Chuyện tình yêu nay đã chột vụt mất tiếc cho một lời xin lỗi

Lòng em đã thôi buồn chưa?

Điều thân quen giờ chột xa quá!

Anh sẽ chờ, sẽ mãi đợi đầu em không quay về

Anh sẽ chờ, sẽ mãi đợi dù con tim đang rất đau...

Một lần thôi nhé anh hãy khóc đi!

Để biết con tim mình đã cố gắng quá nhiều

Phải tập cho quên ngày tháng bên nhau

Tập cố quên anh dù vẫn muốn anh về bên anh

Dặn lòng phải cố không giữ lấy anh

Dù biết sẽ đau thật đau nhưng phải chấp nhận

Trở về bên nhau lần cuối đây thôi, để trái tim yêu thêm một lần.

(Minh yêu nhau bao lâu – Bảo Anh, Hoàng Tôn)

.....

Từ phòng 102A, các bác sĩ lần lượt đi ra. Hấn chỉnh lại tư thế ngồi, mỉm cười nhìn nó

_ Anh cứ nghỉ em sẽ không đến.

_ Đùng lúc nào cũng nghỉ ngơi lung tung. Sao lại xảy ra tai nạn? – Nó nghiêm giọng hỏi

_ Muốn qua phòng em chơi.

_ Tại sao chứ?

_ Vì hôm nay không thấy em đến, sợ em sẽ xảy ra chuyện gì! – Hấn khẽ nói.

Tìm nó đột nhiên thất lại.

Sự tình là hôm nay chờ mãi vẫn không thấy nó tới. Hấn sốt ruột ăn uống không yên, cuối cùng hấn đã ra một quyết định to lớn: Đi qua phòng nó. Dù sao hấn cũng đã vào đây được một tuần rồi, chân đã khỏe nhiều hơn, đi một chút chắc không sao đâu. Nghĩ gì làm nấy. Hấn chồm người lấy cây nạn rồi cố gắng nhắc chân mình xuống đất, chống nạn đi đến phòng của nó. Đang vui mừng vì đã đi được một nửa đoạn đường thì bỗng nhiên cây nạn trượt chân, kéo luôn hấn ngã xuống đất. Thế là hấn ừ rừ để bác sĩ và mấy cô y tá đưa về phòng mình để khám sức khỏe. Bác sĩ bảo hấn chỉ ngã nhẹ, không ảnh hưởng đến xương cốt nhưng nếu ngã thêm lần nữa thì có thể sẽ tàn phế cái chân này. Hấn không quan tâm đến lời bác sĩ, điều hấn quan tâm nhất bây giờ là một nửa đoạn đường khổ cực của hấn đến phòng nó giờ đây đã trở thành công toi. Đang buồn bực thì bỗng nhiên cửa mở, nó bước vào làm hấn như bừng sức sống, vui tươi trở lại.

_ Anh như thế này em có thấy đau lòng chút nào không?

_ Ken...

_ Em có cảm thấy anh mặt dày không? – Hấn cười trừ nói

_ Tôi cũng thấy hơi đau lòng – Nó thừa nhận, ánh mắt hấn lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Nó mỉm cười – Và cũng thấy anh hơi trơ tráo.

Ngày hôm sau, khi nó đến phòng bệnh thì thấy hấn đang uống thuốc

_ Anh vẫn ổn chứ?

_ Không tồi – Ánh mắt hấn rạng ngời. Hình như hấn lấy thái độ của nó để làm thước đo mức độ tiếp nhận hấn, có phần hơi tham lam

Nó rót một cốc nước đưa cho hắn

_ Anh bị thương, dù ít nhiều tôi cũng phải có trách nhiệm.

_ Em nhất định phải giải thích lý do mình đến đây sao? – Hắn gượng cười, cúi đầu nhìn cốc nước thủy tinh trên tay.

Trong chuyện tình yêu, cách cư xử của hắn giống như một đứa trẻ, vừa dè dặt vừa nhạy cảm, thường xuyên thăm dò, khi gặp thì không kìm nén nổi cảm xúc, sau khi bị nó lạnh lùng cự tuyệt thì tự giác lùi lại, giữ đúng khoảng cách, rồi sau đó chờ đợi những động thái tiếp theo.

Còn nó, liệu cư xử tốt hơn với hắn được mấy phần? Đêm qua, nó đã suy nghĩ rất nhiều và ngạc nhiên khi thấy hắn liên quan đến nó nhiều hơn nó tưởng kể từ khi về Việt Nam. Có lẽ số phận đã an bài, chỉ buồn một nỗi là sự thờ ơ lãnh đạm của cả hai khiến không ai có thể dễ dàng bộc lộ tâm tư của mình cho người kia biết. Nó thừa nhận tình cảm của nó bây giờ đã khác trước rất nhiều, nó cũng biết đối với hắn, ngoài “Lòng biết ơn”, nó còn có những tình cảm khác. Sau chuyện ở căn nhà kho, hắn bỗng trở nên dịu dàng và ảm áp lạ thường, giống như còi bỏ một vài thứ, chắc vì chữ số EQ của hắn ta không đạt tiêu chuẩn nên hắn ta không biết làm thế nào để đối phó với những cảm xúc của mình.

Nó thích hắn? Có lẽ... mà cũng không biết nữa.

_ Yun? – Giọng nói nhẹ nhàng, ảm áp vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó

Nó bỗng nhiên cảm thấy không biết phải làm gì, bèn thả lỏng người

_ Ken, tôi đến là vì...muốn đến.

Cảm xúc của hắn lúc này có lẽ là vui mừng tột độ.

Một tuần nhanh chóng trôi qua. Ngày nào nó cũng đến phòng của hắn. Cái bọn kia thì cứ tan học là đến bệnh viện làm náo loạn cả phòng bệnh. Nó cũng đã khỏe hơn nhưng điều làm nó thắc mắc là nó chỉ cảm thấy mình bị bệnh cảm nhẹ thôi mà tới khi đo nhiệt độ thì lại rất cao, thế là nó bị bắt ở lại bệnh viện. Có khi nó cùng hắn qua thăm Sansan, cô nàng đã khỏe hơn và cũng bình tĩnh hơn trước, vui tươi trở lại. Điều này làm nó và hắn rất mừng. Mấy ngày sau đó, hắn được tháo bột nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện để tập vật lý trị liệu. Thế là nó phụ trách việc đưa đón hắn mỗi ngày. Nói nghe dễ vậy thôi chứ rất là tội nghiệp cho nó à nha. Thân hình yếu mềm nhỏ bé của nó chịu sức nặng của gã kia, dù hắn đã cố gắng không dựa vào nó nhưng vẫn không giảm được là mấy. Thế là hắn đành bó tay, để nó chịu khổ một lần vậy. Cha nuôi của nó của nó cũng có vài lần đến thăm cùng với bác quản gia. Dù nó đã dặn là không nói chuyện này cho Daddy của nó, vậy mà chỉ sáng sớm ngày hôm sau, nó lại nhận được một cuộc điện thoại từ bên Pháp sang và một trận giáo huấn đủ điều. Chuyện này cứ kéo dài mãi cho đến khi nó ra viện. Nói trắng ra, đây đúng là nỗi cực hình của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hống Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chấp Nhận

Đẩy cửa phòng bệnh bước vào, nó đã thấy hắn đang ngồi trên giường xem một cuốn sách dày, bộ quần áo bằng vải cotton màu trắng nhìn trông thật nhã nhặn và thanh lịch.

_ Hôm nay em đến hơi muộn một chút – Hắn ngẩng lên trên môi nở nụ cười

_ Ừ - Nó thuận miệng trả lời, cầm bó bách hợp thay vào lọ. – Đang ốm làm việc không tốt đâu.

Hắn sững sờ, tiện tay gấp sách lại để lên bàn, ánh mắt càng rạng ngời hơn

_ Câu nói này của em, anh có thể coi là quan tâm không?

_ ...

_ Yun à, là anh quá vội vàng hay là em... - Hắn khẽ thờ dài

_ Anh nghĩ nhiều quá rồi! – Nó đi đến bên giường hắn

_ Thật không? – Hắn nhìn nó, ánh mắt trực diện sáng ngời, anh gượng cười – Bây giờ lòng anh rất tham lam, sợ là ngay cả bản thân anh cũng không kiểm soát nổi.

_ Vậy anh muốn tôi phải làm sao? – Nó thờ dài mỉm cười

Lòng tham vô đáy của hắn ngày càng lộ rõ, đôi khi lại giống như một đứa trẻ xấu hổ, ăn nói bẽn lẽn. Trước nay, nó chưa từng biết một Ken cao sang là thế mà lại có lúc yếu mềm, hắn thế này, có nghĩ nó cũng chẳng dám nghĩ tới.

Hắn cười rạng rỡ, lấy tay vén mái tóc đang rũ xuống của nó.

_ Không, em biết không? Em không cần phải làm gì cả, anh sẽ không ép em, cũng không thử thay đổi cuộc sống hay quan niệm của em, con người em hiện giờ đã là 1 món quà đối với anh rồi, chỉ e là lòng tham của con người không có giới hạn. – Hắn ngẩng lên, mắt táo bạo đến mức cần rờ đó khiến nó đột nhiên thấy hơi lo lắng, đứng thẳng lên nhìn hắn – Anh chỉ hy vọng em có thể đáp lại anh một chút thôi, đừng để anh có cảm giác mình đang độc diễn.

Nói hắn không có ảnh hưởng gì đến nó rõ ràng là đang tự lừa dối, không thể không phủ nhận hắn đã không còn không quan trọng với nó nữa.

_ Bị thương à? Tại sao thế? – Hắn đột nhiên kéo bàn tay trái của nó lại, nhìn vết thương rất sâu trên mua bàn tay của nó với vẻ rất chăm chú và căng thẳng, muốn chạm vào nhưng lại không dám.

Nó muốn giăng tay ra mà không được, đành để mặc hắn. Mấy ngày nay khiến tiếp xúc với hắn nhiều khiến nó nhận ra hắn luôn khẳng khái, kiên trì về mọi mặt

_ Lúc mua hoa không để ý bị cửa vào.

Ngày trước, mẹ nó ngày nào cũng mua một bó hoa bách hợp về cắm, sau này khi mẹ nó mất, nó cũng tự nuôi dưỡng thói quen này bằng cách thỉnh thoảng mỗi tuần thường mua một bó về cắm. Vết thương này là do hôm nay nó bị chiếc bình thủy tinh cửa vào vì không chú ý trên chiếc bình có một vết nứt.

Hắn đưa mắt về phía lọ hoa bách hợp mới bên cửa sổ, dường như đang suy nghĩ điều gì. Lúc này cô y tá đẩy cửa bước vào

_ Hôm nay cô đến muộn nhỉ!

Cô y tá này tên là Bella, người gốc Pháp nhưng lại định cư ở Việt Nam. Là một y tá rất có kinh nghiệm và người chăm sóc bệnh nhân ở các phòng VIP trong bệnh viện, tuy hơi lớn tuổi nhưng cô luôn khiến người ta có cảm giác trẻ trung và nhiệt tình.

Nó gật đầu, hỏi nãy hắn cũng nói vậy nhưng nó khẳng định nó chỉ đến muộn có 45' thôi. (Ít ghê chị hak! =o=)

_ Ken đợi cháu lâu lắm rồi đó!

Câu nói này khiến nó ngạc nhiên, quay lại nhìn người đang ngồi trên giường bệnh, chỉ thấy hắn cất sách vào chiếc tủ kê bên, thái độ thản nhiên

_ Cứ nghĩ hôm nay em sẽ không đến

_ Hey, người Châu Á tình cảm thật đấy, muộn một tí đã rồi ruột rồi gan cả lên rồi – Di Bella cười nói

Dù biết người Pháp lãng mạn, ăn nói lại không kiên nhẫn gì nhưng bị người khác nói như thế thì dù ít hay nhiều cũng thấy mất tự nhiên, nhất thời không biết nói gì, nó nghĩ một lát rồi lên tiếng

_ Cháu ra ngoài đây.

_ Không cần. Di chỉ kiểm tra vết thương cho cậu Ken một chút thôi, không cần ra ngoài. Hơn nữa, cháu chẳng phải là người yêu của cậu ấy sao? – Di Bella nháy mắt với nó

Người yêu? Nó cười khỏ, muốn phản bác nhưng thấy không cần thiết nên lại thôi. Dẫu sao nói nhiều lại thành ra phản tác dụng, càng chứng minh là mình có tình cảm thật. Còn hắn vẫn thản nhiên để cô y tá Bella kiểm tra vết thương, thậm chí còn tùm tùm cười

_ Nói thật là hai cháu rất đẹp đôi. – Di Bella lại nói

Nó không ngờ di Bella lại có hứng thú với chuyện này đến thế. Nó tiếp tục im lặng.

_ Cháu cảm ơn. – Hắn lịch sự tiếp lời như không có chuyện gì, ung dung cực độ

_ Ok! Vết thương đã kết vảy, có thể sẽ rất ngứa nhưng cháu đừng gãi nhé, sẽ dễ lại sẹo đấy. Thôi bác đi đây, hạnh phúc nhé! – Kiểm tra vết thương xong cho hắn, di Bella thu dọn đồ đạc, trước khi đi còn cười nói – Ngày mai cháu đừng đến muộn nữa nhé!

Nó nhìn hắn, hắn cũng dịu dàng nhìn nó

_ Giận à?

_ Chẳng có gì là giận hay không giận. – Nó nói, chẳng qua là nó chỉ cảm thấy không được thoải mái cho lắm

_ Bây giờ chúng ta đang ở bên nhau đúng không?

Nó lắc đầu và ngồi xuống giường

_ Ken, từ khi nào anh bắt đầu suy tính thiệt hơn thế hả?

_ Vì em nên anh mới suy tính thiệt hơn như thế. – Hấn kéo tay nó, ánh mắt rạng ngời – Yun, chúng ta đã bắt đầu rồi phải không? Chỉ ít, anh nghĩ là em đã cho phép anh bắt đầu, vậy nên từ nay trở đi anh sẽ không bao giờ buông tay.

_ Anh không cảm thấy... quá nhanh à? – Nó do dự, câu nói này là thật lòng

_ Không thấy. – Hấn thần khiết nói – Em... có thể không cần phải đáp lại. – Hấn không để nó kịp nói gì – Nhưng xin đừng cự tuyệt anh, dù thế nào cũng đừng cự tuyệt.

_ Tôi có thể nói là anh đang ép buộc tôi không? – Nó không ngừng được, cười phá lên

_ Có được không? – hấn nghiêm túc nhìn nó

Nó như bị cái gì đó kéo lại, hấn lặng lẽ nhìn nhìn nó, không biết bao lâu sau, cuối cùng ngay cả bản thân cũng không nhớ rõ đã trả lời hấn như thế nào.

_ Sau này đừng mau hoa nữa. - Hấn luồn tay vào tóc nó, giọng dịu dàng, thận trọng – Mặc dù tất cả những gì thuộc về em, anh đều trân trọng nhưng tiêng hoa thì... xin hãy để anh tặng em

.....

7.00A.M

Tiếng nhạc chuông quen thuộc của chiếc Iphone vang lên. Nó cựa người, chồm tay kiểm chiếc điện thoại đang rung lên từng hồi.

_ Alo...

Một giọng ngái ngủ vang lên từ đầu dây bên kia, khóe miệng hấn khẽ nhếch lên

_ Em dậy chưa?

_ Um...

_ Yun, hôm nay em có thể đến sớm không?

_ Có việc gì?

_ Hey, có việc nhưng giờ anh muốn giữ bí mật. – Hấn ôm trán, khẽ cười

_ Em sẽ cố gắng. – Nếu như không bận làm mấy cái kiểm tra sức khỏe gì gì đó. Nó nghĩ một lát nói

Đầu dây bên kia hình như có tiếng thở dài

_ Chẳng lẽ em không muốn nói gì với anh à?

_ Cái gì cơ? – Nó chau mày nghĩ ngợi – À... Chúc anh buổi sáng tốt lành. (Pó tay chị này rùi!!!!)

_ Ukm. Em cũng vậy. – Hấn ngừng lại một lát rồi nói tiếp, giọng vẫn ấm áp – Vậy chút nữa gặp nhé!

_ Ok

Nó đập máy, lấy lại tinh thần, vươn vai một cái bước xuống giường. Nói là nói vậy thôi chứ thế nào nó vẫn phải trễ. Nó thật sự không hiểu nổi cái bệnh viện này. Bệnh nhân đã khỏe rồi mà cứ bắt đi khám sức khỏe này nọ. Thật phiền phức!

Khi vào phòng, nó thấy hấn đứng trước cửa sổ, ngón tay khẽ nghịch mấy cành hoa bách hợp. Gương mặt anh tuấn trong buổi sớm mai được vẽ ưu sầu, mái tóc mềm mại chưa chải phủ lên trán, xõa xuống cả hai mắt. Nó đến trễ, hấn vẫn không gọi điện cho nó. Có một số chuyện, cả nó và hấn đều quá thận trọng, dè dặt. Nó bước đến, nhắc cành hoa bách hợp lên, thay vào đó là một bó hoa mới.

Hấn mỉm cười, quay đầu lại nhìn nó, như thể đã sớm biết là nó đã đến, hai giây sau lại quay lại nhìn bó hoa vừa được thay.

_ Đúng là một con mèo con không biết nghe lời.

_ Đã thành thói quen rồi. – Nó nói, nhưng không giám chắc rằng hấn đang muốn ám chỉ đến việc mua hoa hay điều gì khác

_ Cùng anh đi dạo một lúc được không? – Hấn kéo tay nó, giọng nhẹ nhàng nhưng không cho phép từ chối. Có những lúc nó cảm thấy hấn thật bá đạo.

_ Chân anh khỏe chưa?

_ Rồi. – Hấn vén những lọn tóc lòa xòa trước mặt nó nói

_ Ngày mai em được ra viện rồi.

Bàn tay nắm lấy tay nó càng xiết chặt hơn.

_ Yên tâm! Sau giờ học, em sẽ đến đây mà. – Nó tiếp tục đọc thoại, cố gắng trấn an hấn.

_ Ngày mai... vậy thì ngày mai anh cũng đi.

Câu nói của hấn không hiểu sao lại khiến nó tức giận, nó giằng tay hấn ra, bước về phía cửa phòng.

_ Yun – Cánh tay phía sau kéo nó lại, ôm chặt lấy nó, cười khỏ - Chúng ta cãi nhau đấy à?

Nó ngăn người, vì hành động của hấn, cũng vì hai từ... “cãi nhau” trong câu nói của hấn. Cánh tay ôm ngang eo nó đặt nhẹ lên vai nó, xoay người nó đối diện với hấn, ngón tay thon dài như nhạc công nâng cằm của nó lên, đôi môi nhẹ nhàng đặt xuống, thật dịu dàng và êm ái.

_ Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi! Bác không cố ý! – Giọng của bác quản gia vang lên cùng tiếng đóng cửa vội vàng.

Mười phút sau, bác quản gia gõ cửa bước vào. Không khí bối rối đã lắng xuống.

_ Bác đem súp cho hai đứa này. – Bác quản gia mỉm cười. Hai bát súp nóng hổi nhanh chóng được đặt trước mặt hấn và nó.

_ Cảm ơn bác.

Những ngày hấn và nó nằm trong bệnh viện, chính tay bác quản gia lo hết mọi chuyện ăn uống. Một phần là gì bác quản gia muốn cảm ơn hấn về lần giúp đỡ trước bác và cứu nó, một phần vì bác hiểu hấn chính là người có thể đem cho nó hạnh phúc mà nó đã mất bấy lâu nay. Bác mỉm cười nhìn hai người kia ăn vui vẻ. Con mắt nhìn người của bác rất tốt, không thể đoán sai được.

Chiều hôm đó, hấn, nó và cả bọn kia lại kéo sang phòng SanSan chơi. Bọn nó nói chuyện rôm rả làm cho cả căn phòng náo nhiệt hẳn lên. Gin nói Mai Vy, Vi Như và Thụy An đang bị điều tra vụ cháy nhà kho hôm đó, vẫn còn bị giam ở đồn cảnh sát và vì bọn nó có lí do đặc biệt nên cảnh sát sẽ lấy lời khai bọn nó sau. Công ty của ba Mai Vy thì lại bị tập đoàn W hủy bỏ hợp đồng lớn nào đó làm cho công ty điêu đứng, phải đi vay nợ khắp nơi, xem ra cũng sắp phá sản tới nơi rồi. Nói tới đây, Gin liếc mắt nhìn hấn. Hấn bật cười lạnh lùng rồi nghịch nghịch mấy ngón tay thon dài của nó. Nghe nói tuần sau SanSan xuất viện, hấn cũng nhất quyết xuất viện theo dù cho nó có ngăn cản ra sao.

_ Mà sao mình vẫn không hiểu nổi là vì sao lúc tại mình bị bắt, Bảo lại biết được nhỉ? – Sery nhìn sang Kan thắc mắc

_ Đúng đúng.Sao biết được vậy?

Nó mỉm cười, nghịch lại mấy ngón tay của hấn

_ Thật ra lúc trước mình đã thấy Mai Linh có gì đó là lạ nên mình đã đưa cho Bảo một chiếc bông tai của mình – một thiết bị định vị mới mà mình mới sáng chế ra để phòng bắt trộm. Nó sẽ kết nối với chiếc bông tai còn lại để xác định vị trí. Ngoài ra, nó còn một tính năng phụ là có thể ghi âm và nói chuyện được nữa. Tuy nhiên cấu tạo của nó rất phức tạp, từng bộ phận nhỏ liên kết với nhau. Nếu cố tình xâm nhập thì cấu tạo bên trong sẽ bị phá hủy.

Vừa nói, nó vừa vén tóc lên để lộ đôi bông tai màu đỏ nhìn ma mị vô cùng.

_ Anh thật không biết em có biết tài này đó nha! – Hấn hơi bất ngờ trước sự việc này. Con mèo con này còn bao nhiêu bí mật mà hấn chưa tìm ra nhỉ. Nó như là một kho tàng bí ẩn làm cho hấn muốn tìm hiểu, khám phá thật nhiều.

_ Đây... Cậu có cái đó sao lúc đầu không giải cứu bọn tớ luôn đi! Để cho bọn tớ phải chịu khổ thế này. – Boo trừng mắt, trách cứ nó

_ Hey... Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Tớ muốn xem mục đích của bọn Mai Linh là gì. Thu được cũng không ít bất ngờ đâu! – Nó nhún vai nói

_ Đúng vậy... Cũng không ít bất ngờ đâu nhỉ! – Sansan cười chua chát, nhìn ra ngoài cửa sổ

Không khí trong phòng bỗng trở nên trầm lắng xuống trước lời nói của Sansan

_ Thôi... Chúng mình chuyển chủ đề đi. Tự nhiên nhắc tới cái vấn đề này chỉ không biết! – Gin cười giả lả, cố gắng phá tan bầu không khí u ám này.

Bên ngoài, một bóng dáng cô độc dựa vào cánh cửa phòng, đôi mắt buồn xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong. Hướng về một cô gái đang ngồi trên giường cười vui vẻ.

Chương 26: Ai Rồi Cũng Khác

6.00 A.M

Nó đeo balo lên vai bước ra khỏi nhà, định bước vào xe thì

_ Chào buổi sáng

Tiếng nói vang lên làm cho nó giật mình, xém nữa là trượt chân. May mà hấn nhanh tay đỡ lấy nó, kéo vào lòng mình.

_ Đi đứng kiểu gì không biết! Xém tí nữa là ngã rồi. – Hấn ra giọng trách mắng

_ Tại anh chứ ai. Làm em giật mình. Mà anh qua đây chi vậy? – Nó đưa tay đẩy hấn ra, tức giận nói

_ Rủ em đi học chung!

Không để nó trả lời, hấn nắm lấy tay nó kéo đi, hướng về chiếc xe BBW đen đang đứng đợi sẵn ở phía đằng xa.

_ Lái xe đi! – Hấn nói

Người tài xế gật đầu, nhanh chóng cho xe chạy đi. Nó ngồi trong xe á khẩu không nói được tiếng nào. Người này thật là... Nó liếc nhìn bàn tay vẫn còn đang nằm gọn trong lòng bàn tay hấn, chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình như đây là lần thứ hai nó ngồi xe hấn thì phải. Vẫn giống như lần đầu nhưng nó vẫn cảm thấy có gì đó khác lạ len lỏi trong tim. Chắc là vì mối quan hệ của hai người bây giờ. Một số chuyện có thể sẽ thay đổi từ đây. Nó không biết sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp theo nhưng nó vẫn luôn muốn cùng hấn vượt qua tất cả. Thật là, chưa gì mà nó đã dựa dẫm vào hấn rồi! Nó mỉm cười buông quơ.

_ Nghĩ gì thế? – Tiếng nói của hấn cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

_ Không có gì!

Hấn nhủ mầy. Không biết nó đang suy nghĩ gì mà cười thế nhỉ? Tại sao lại giấu hấn cơ chứ? Trời ơi! Thật bực mình quá đi. Không được. Nhất định phải tìm cơ hội hỏi cho ra lẽ mới được. Bây giờ nó mãi mê suy nghĩ mà không biết là hấn đã chú ý đến nó từ đầu chí cuối, từng cử chỉ, hành động của nó. Khi nó không nói cho hấn biết suy nghĩ của nó, nó không biết là hấn khó chịu đến mức nào đâu. Thật sự rất khó chịu! (Anh này ngày càng giống trẻ con nhỉ! Đúng y như lời chị Yun nói.)

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã đỗ ngay trên sân trường. Người tài xế cung kính mở cửa xe. Thấy gương mặt quen thuộc mà lâu ngày chưa gặp, các nữ sinh trong trường hớn hờ nhanh chóng chạy về phía hấn nhưng chưa chạy được bao nhiêu thì đứng hình, nụ cười vui tươi biến mất khi thấy nó từ xe hấn bước ra. Hấn nắm chặt lấy tay nó, đi qua từng gương mặt từ nãy giờ vẫn đang chuyển đổi đủ màu sắc kia. Từ trên lầu, bọn kia nhìn qua cửa sổ

_ Chắc...chắc...Xem ra sắp có scandal mới rồi nhỉ! – Kan tắc lưỡi, mỉm cười đầy thích thú

Bọn nó lại thân nhau như xưa, mọi việc lại trở lại như quy luật ban đầu của nó ngoại trừ việc nó và hấn giờ đây đã trở thành 1 cặp và vấn đề về Zan và SanSan. Tuy cô đã vui tươi trở lại, trở về một SanSan như trước đây nhưng đầu đó trong cô vẫn còn ẩn chứa một nỗi đau chưa kịp lành. Dù cho Zan có làm bao nhiêu cách, làm bao nhiêu chuyện thì trong mắt SanSan bây giờ, Zan chẳng khác gì một người dung. Điều đó làm lòng Zan càng đau đớn và buồn hơn.

.....

Trưa, nhà ăn học viện Kstar

Nó nhủ mầy nhìn cái nhà ăn đang ồn như cái chợ. Nó không muốn ăn ở đây! Một phần vì ghét sự ồn ào này, một phần vì nó không muốn khi ăn mà mọi người cứ nhìn chằm chằm nó như sinh vật lạ. Thật khó chịu!

_ Sao hôm nay lại ăn ở đây?

_ Lâu lâu đổi chút không gian cũng vui mà. – Gin thích thú nhìn xung quanh

Hấn mỉm cười, dịu dàng cắt miếng beefsteak cho nhỏ ra rồi đưa qua cho nó

_ Em ăn đi.

Nó gật đầu. Nhìn thấy nó ngoan ngoãn cúi xuống ăn, lòng hấn cũng cảm thấy vui vui. Hấn mỉm cười buông quơ rồi quay qua ăn phần của mình. Cứ tưởng

bữa trưa hôm nay sẽ trôi qua một cách vui vẻ và mau chóng như bao bữa trưa khác nhưng vào lúc gần cuối bữa trưa thì một người mà bọn nó không muốn gặp nhất lúc này lại từ đâu xuất hiện. Bọn nó im lặng nhìn vị khách không mời mà tới đang đứng trước mặt mình. Không khí bỗng trở nên trầm lắng đến ngột ngạt, từng làn gió nhẹ nhàng lướt qua, lưu giữ lại chút mát mẻ giữa bầu không khí oi bức của bữa trưa.

_ Minh... - Mai Linh mở lời trước – Minh đến đây không có ý gì đâu. Chỉ là... chỉ là nhờ các bạn giúp mình một chuyện.

_ Hừ! Sau bao nhiêu chuyện, cô tưởng bọn này sẽ giúp cô chắc? – Kan khinh thường nhìn Mai Linh. Cậu không muốn dính líu đến cô ta chút nào... một chút cũng không. Chính cô ta... Chính cô ta đã làm cho Sery của cậu phải chịu bao nhiêu đau khổ ở căn nhà hoang đó, đã phản bội tình bạn mà Sery đã thành thật trao cho cô ta. Không giết cô ta còn may vậy mà giờ đây cô ta lại quay trở lại, cầu xin tha thứ. Đúng thật là tro trên mà!

_ Minh biết... sau bao nhiêu chuyện, các bạn chắc chắn sẽ không giúp mình nhưng chuyện này thật sự rất quan trọng. Xin các cậu hãy giúp mình!

_ Cô muốn chúng tôi giúp chuyện gì? – Boo lạnh lùng dò xét Mai Linh

_ Xin các cậu... xin các cậu hãy buông tha cho chị mình. – Mai Linh bỗng quỳ xuống trước mặt bọn nó - Dù chị ấy có làm gì thì chị ấy vẫn là chị mình. Mình xin gánh chịu hết mọi hậu quả mà chị mình đã gây ra cho các cậu. Các cậu muốn làm gì mình cũng được nhưng... hãy buông tha cho chị mình. Xin các cậu đó. Chị mình đã thực sự khổ lắm rồi. Mình cầu xin các cậu...

_ Này, cô làm cái quái gì thế? Đứng lên đi!

Sansan nhìn Mai Linh, lạnh lùng lên tiếng. Xung quanh vang lên tiếng xầm xì nho nhỏ của những học sinh khác. Tuy không biết gì nhiều về vụ này nhưng nghe ba mẹ họ nói hai chị em Mai Vy Mai Linh hình như đã đắc tội gì đấy với nhà họ Lâm (nhà của hắc đầu a) nên bị họ trả thù, công ty của hai chị em đó cũng sắp phá sản đến nơi rồi.

_ Tôi làm sao dám hại gì chị của cô chứ, cảm ơn chị cô còn không kịp nữa là. Cảm ơn vì đã đánh thức tôi ra khỏi cái tình yêu giả dối này. Để biết người nào thật lòng, người nào giả dối. – Vừa nói, Sansan vừa liếc nhìn Zan. Sắc mặt của cậu lúc này thật sự rất khó coi, điều này làm cho cô càng cảm thấy vui vẻ hơn. – Chuyện này không liên quan đến tôi, cho nên tôi không giúp gì được cho cô cả. Mình no rồi, mình đi đây!

Sansan đứng dậy, lạnh lùng quay người bước đi. Zan đứng dậy chạy theo Sansan

_ Minh... mình xin lỗi... - Mặt Mai Linh tái nhợt nhìn theo bóng hai người đã đi xa

Lúc này, đột nhiên hắc đầu lên tiếng mang theo giọng lạnh như băng

_ Muốn tôi tha cho bọn cô sao? Được thôi. Nể tình cô đã giúp bọn tôi nên tôi sẽ chấp nhận nhưng phải đáp ứng cho tôi 1 điều kiện.

Cả nhóm và Mai Linh đều đồng loạt nhìn hắc đầu toàn tập, đến nó dù có mang vẻ lạnh lùng đến đâu thì cũng ngạc nhiên nhìn hắc đầu khó hiểu.

_ Điều kiện?

_ Rất dễ thực hiện thôi. Bảo chị cô và hai cô kia đến đây xin lỗi bọn tôi.

_ Xin lỗi sao?

Mai Linh mặt trắng bệch tựa như không còn giọt máu. Nghe điều kiện rất dễ phải không? Nhưng đối với Mai Linh thực hiện thì lại rất khó. Đối với cái tính hay kèn kiệu xưa nay của chị cô thì dễ gì mà chịu xin lỗi người khác cơ chứ! Quỳ xuống lại càng không thể. Nhưng để nhìn thấy cha mẹ cô phải chịu khổ cứu vớt công ty đến nỗi sức khỏe đã ngày một yếu đi thì cô lại không đành lòng.

_ Sao thế? Không làm được sao?

_ Ó...Được mà. Được mà. – Mai Vy cười rồi nhanh chóng bước đi.

_ Này em đứng lại cho anh...

Sansan không trả lời, bước đi tiếp.

_ Anh bảo em đứng lại, có nghe không?

Zan nắm tay Sansan kéo lại. Sansan khựng người, nhìn xuống bàn tay đang bị nắm chặt kia, giật mạnh ra rồi rút tờ khăn giấy, lau lau cổ tay, khuôn mặt đầy vẻ khó chịu. Những hành động ấy của Sansan đều lọt vào tầm mắt của Zan. Cậu mím môi. Cái nắm tay của cậu làm cho Sansan khó chịu đến thế sao? Cậu nhớ đến những lúc trước kia, cậu nắm chặt lấy tay Sansan đi qua những con đường dài. Khi đó Sansan cười rất vui vẻ. Lau tay xong, Sansan quay người lại, khoanh tay nhìn Zan

_ Anh muốn gì?

_ Sansan...Anh...

_ Nếu như anh nói chuyện kia thì tôi không có thời gian... - Sansan quay người, định bước đi nhưng lại bị Zan kéo lại

_ Buông ra! - Sansan gằn giọng, cô đang cố kìm nén cơn giận của mình

Bàn tay Zan vô thức buông lỏng xuống. Ánh mắt cậu ánh lên vẻ đau đớn.

_ Sansan, anh xin lỗi. Anh đã sai rồi. . .sai thật rồi. Anh không nên làm như thế. . .Sansan à, em có thể. . . cho anh một cơ hội được không?

_ Hờ hờ Xin lỗi sao? - Sansan cười khan hai tiếng. Câu “ Xin lỗi” cuối cùng cũng được thốt ra nhưng đã muộn rồi. Bây giờ nghe lại như gió thoảng mây bay - Anh đừng có nói như vậy. Anh chẳng có lỗi gì cả. Người có lỗi là tôi đây, tôi thật sự quá ngu ngốc khi tin tưởng tình yêu này quá nhiều. Người ta thường nói yêu nhiều thì đau nhiều. Quả đúng là như vậy. Cho nên. . . ân huệ của anh tôi không dám nhận đâu. – Giọng nói đều đều đây về phía mai thốt ra làm tổn thương Zan.

_ Bây giờ cố tình bóp méo ý người khác đã trở thành sở trường của em rồi đấy. Em thay đổi thật rồi!

Sansan hơi bất ngờ về câu nói của Zan, cô không biết trong câu nói đó có chứa đựng sự mỉa mai không nữa. Nhanh chóng, cô trở về khuôn mặt lạnh lùng

_ Đừng có nói như thế anh hiểu rõ về tôi như thế! Đây là sở trường, đây là sở đoản tôi tự biết được. Sau bao nhiêu chuyện, anh nghĩ tôi sẽ ngây thơ như trước nữa sao? Ai rồi cũng khác. . .

Sắc mặt Zan tái đi. Sansan cười rồi quay người bước đi, cô không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện mệt mỏi này nữa, đã đến lúc cô được nghỉ ngơi rồi. Lần này thì Zan không kéo Sansan lại nữa. Cậu đứng lặng im, sắc mặt càng tái nhợt. Đúng vậy! Thời gian không chỉ làm xoa dịu những nỗi đau, nó còn làm người ta trở thành một con người khác. Sansan cũng vậy

_ Ai rồi cũng khác. . .- Zan yếu ớt lặp lại, cậu xoay người bước về hướng ngược lại

Con đường của cậu và Sansan, có phải chỉ cắt nhau một lần rồi lại song song về hai phía, sẽ không bao giờ cắt nhau nữa sao? Thật vậy sao?.....

.....

Đường rộng thênh thang bước chân em đi về đâu

Lời nào cho nhau với bao niềm riêng chôn giấu

Đường một đường em đi với đường một đường anh bước

Từ nay duyên đã cạn, tình đã hết

Gượng cười lên đi lấp che bao niềm đau

Điều gì rồi cũng qua sớm mai thời gian trôi xóa

Là vì rồi ai cũng khác, làm cuộc tình nay xơ xác

Còn nhiều điều chưa nói nhưng chẳng nên lời

Đâu bàn tay anh nắm tay em ngày xưa đó

Đâu bàn tay giao phó cả cuộc đời

Đâu rồi nụ hôn nóng, đâu rồi bàn tay ấm

Đã luôn bên anh dù bao gian khó vây quanh

Con người là quả lắt giữa nụ cười và nước mắt

Vui thật nhiều nay đã khó thật nhiều

Mong người nhiều may mắn trên đường dài em bước

Hãy quên anh như chưa từng nhìn thấy trong đời.

(Ai rồi cũng khác – Hamlet Trương)

.....

Rào...rào...rào...

Mấy hôm nay mưa rả rích cả ngày làm cho tinh thần ai cũng “xuống cấp”, nhất là bọn nó khi mà chuyện của Zan và Sansan vẫn chưa được giải quyết.

_ Haizz... Làm sao bây giờ?

Boo than ngán thờ dài nhìn hai người đang ngồi ở phía cuối bàn. Bọn nó cũng nhìn theo. Hai người ngồi đó, trên đầu là bầu trời đen kịt, sấm chớp đùng đùng, còn dữ dằn hơn bầu trời đen ngoài kia nữa. Ai nấy đều lắc đầu chán nản

_ Bó tay rồi. Hết cách! – Gìn nhún vai, tỏ vẻ bất lực

Bỗng một tiếng nói chuyện chen vào. Bọn nó nhìn qua... thì ra là cuộc trò chuyện của mấy học sinh ở dãy bàn kế bên

_ Này, cậu có nghe gì không? Lại sắp đến Đại hội thể thao toàn năng nữa rồi đấy. Năm nay mọi người ít nhất tham gia một môn và còn phải chạy đều nữa chứ!

_ Hà? Thật vậy sao? Ôi thôi chết mình rồi. Năm trước mình chỉ đứng hạng 20/25 của lớp thôi. Sao bây giờ? Trời ơi...

Trên mặt của bọn nó bỗng có một nụ cười nham hiểm. Hehehe.... Ta đã có cách!

Chương 26: Hãy cho anh cơ hội

Hôm nay là thứ hai, thời tiết rất đẹp. Cả sân vận động của học viện Kstar bùng bùng khí thế! Sân vận động được chia ra làm ba gang. Hiệu trưởng và các thầy cô ngồi trên khán đài chính, hai bên là khán đài dành cho các học sinh, tạo ra làm 2 “gang son” riêng biệt.

Dưới sân vận động, đội cổ động viên nhất loạt hô vang khẩu hiệu, cổ vũ hết sức nhiệt tình.

_ Thưa tất cả quý thầy cô và các học sinh! Cứ mỗi năm, học viện Kstar lại tổ chức Đại hội thể thao toàn năng giành cho các học sinh nhằm phát triển về thể lực cũng như trí tuệ và tinh thần yêu thể thao. Trước khi bắt đầu cuộc thi, tôi xin giới thiệu về các hạng mục. Xin quý thầy cô và các bạn nhìn lên màn hình.

Trên màn hình lớn, các hạng mục lần lượt xuất hiện

_ Chúng ta có tất cả gồm 4 hạng mục lớn : chơi Golf , bóng rổ, tennis, bơi lội và 1 hạng mục bắt buộc là cuộc thi chạy bền tập thể. - Tên MC đứng trên sân cầm mic gần cổ lên nói lớn

_ Đầu tiên là hạng mục chơi golf, mời các thầy cô và học sinh di chuyển về sân golf của trường.

MC vừa dứt lời, cả sân vận động hoan hô ầm ĩ, tiếng hò hét như tiếng sóng thần đập thẳng vào tai đau điếng.

_ Chuyện gì thế nhỉ? Chỉ giới thiệu hạng mục thôi mà cũng bị kích động thế à? – Sery đứng trên khán đài, bịt chặt một bên tay lại để không bị đợt sóng thần hò hét của học sinh toàn trường nhấn chìm

_ Tại em không biết đó chứ. Năm nào hễ tới mùa Đại hội này là học sinh toàn trường lại kích động như vậy đấy. – Kan cười cười nhìn đám nhón nháo như cái chợ phía dưới sân

_ Woa! Vui quá đi! Hôm nay được chơi cùng mọi người rồi. – Sansan nhìn thấy không khí rộn ràng, vui như mở cờ trong bụng

_ Trời ơi, Sansan, đây không phải là trò chơi mà là cuộc thi! Kết quả sẽ được ghi vào học bạ đó. – Boo nhấn mạnh năm chữ cuối

_ Boo, bà làm gì mà hét ghê thế? Tui chỉ nói vậy thôi. Bà làm tui điếc cả tai đây này! – Sansan vừa xoa tai vừa nói – Chúng ta chỉ cần tham gia vào môn là sở trường của mình thôi mà. Tui sẽ tham gia vào môn tennis với bà và Sery, Ken và Kan sẽ tham gia vào bóng rổ, Gin thì tham gia vào bơi lội. - Sansan ngưng một lúc, cô đang tránh không nhắc đến Zan

_ Này...này...Cậu đừng quên còn có hạng mục bắt buộc đấy nhé!

_ Tớ nhớ mà. Àk mà Yun này, bà tham gia vào hạng mục nào thế?

Hơi nghĩ ngợi, nó ngẩng đầu lên nhìn Sansan

_ Chơi golf

_ Hà? Golf sao?

Hạng mục một: Chơi golf

_ Hạng mục thi đấu đầu tiên của chúng ta là đánh golf. Mời các bạn bước vào vị trí. Đợt thi thứ nhất: Yun, Rachel và Emily

Nó mặc váy thể thao màu trắng, đội mũ bóng chày cầm gậy đánh golf bước vào chỗ thi đấu của mình.

Vút...

Trái bóng bay ra xa.

_ Đường bóng đẹp lắm! – Kan cảm thán

_ Em cũng không biết Yun có sở trường này đó nha! – Sery gật đầu tán thành

Hắn ngồi đó không nói gì, chỉ mỉm cười. Đôi mắt màu café ánh lên những tia ấm áp.

Hạng mục thứ hai: Bóng rổ

Hắn cởi chiếc áo khoác ngoài màu nâu đất ra, bên trong là một chiếc áo trắng tinh nhìn rất thanh lịch và tao nhã. Hắn vò vò mái tóc đen trước mặt, bước về phía nó

_ Đây, anh không sao đấy chứ? Chân của anh... - Nó ngập ngừng. Nó đang lo sợ. Chân của hắn vẫn chưa khỏi hẳn nếu không may xảy ra chuyện gì thì...

Hắn mỉm cười hôn lên trán trấn an nó, thì thầm

_ Không sao đâu mà.

Nói rồi hắn bước ra sân cùng Zan và Kan

_ Hợp tác tốt nhé!

_ Ok

Chỉ 5 phút đầu của trận đấu mà hắn đã ghi được 4 bàn nhờ lợi thế chiều cao 1m8 “khiêm tốn” của hắn. Kết thúc trận đấu, bọn hắn đã ghi được tổng cộng là 50 bàn. (Trời ơi! Khùng khiếp! OOO). Xung quanh vang dậy các tiếng hò hét của nữ sinh cộng với tên MC. Hắn đi đến bên nó, nhận chai nước tu vài ngụm

_ Thấy anh giỏi không?

_ Uhm. Vô cùng giỏi! – Nó nhón chân hôn vào má hắn

_ Biết vậy thì nhận lời làm bạn gái anh đi chứ!

_ Anh đang mơ à?

_ Không. Anh nói thật.

Hắn nở nụ cười ấm áp ôm nó bước đi.

Hạng mục thứ ba: Tennis

Sansan, Boo và Sery chơi một trận đấu thật là hoành tráng lệ luôn. Không phải nói là khiến tất cả học sinh trong trường này bá phục bội phần.

Hạng mục thứ tư: Bơi lội

Gin thay một bộ đồ bơi, đứng trên bờ khởi động rồi bước lên bục

_ Chuẩn bị

Tiếng hô vừa vang lên, toàn bộ sân vận động đột nhiên lặng ngắt, ai cũng nghiêm mặt lại. Gin đưa tay kéo kính bơi xuống, chuẩn bị tư thế

_ Xuất phát

Pằng...

Bùm...

_ Ai chà, anh Gin bơi nhanh thật đấy. Vừa nhảy xuống hồ mà đã bỏ xa các tuyển thủ khác rồi kìa! – Một cô nữ sinh cảm thán, ánh mắt ánh lên vẻ ngưỡng mộ

Một cô khác đứng kế bên, huyết vào tay cô bạn

_ Tròi. Chuyện đó mà cần cậu nói sao? Anh Gin chúng ta giỏi đó giờ mà! Anh Gin ơi cố lên!

Một tuyến thủ phía sau đang cố gắng lấy tay gạt nước cho mình bơi nhanh hơn. Bỗng Gin đột ngột tăng tốc, bỏ xa tuyến thủ kia. Sắp tới thành bờ rồi... Cố lên... Khi tay của Gin vừa chạm vào thành bờ, cả khán phòng vỡ òa lên trong tiếng reo hò và tràng vỗ tay như sấm dậy của mọi người

_ A! Gin thắng rồi! Gin thắng rồi! Gin thắng rồi!....

_ Chúc mừng nha Gin! – Zan vui vẻ đập tay vào lưng Gin

_ Thank you!

_ Thôi. Cậu đi thay đồ đi. Chút nữa còn có cuộc thi chạy tập thể nữa đó. – Boo nhắc nhở

_ Ok ok mình đi liền đây.

Sau giờ nghỉ trưa, các học sinh bắt đầu tham gia hạng mục cuối: Chạy bền

_ Thưa các bạn, chúng ta hãy cùng nhau bắt đầu hạng mục sau cùng. – Tên MC sau khi được “ nạp năng lượng” thì rất nhiệt tình, cái miệng luyên thoát như tép nhảy – Chúng ta sẽ chạy một vòng quanh trường, theo như bản đồ thì chúng ta sẽ chạy từ khuôn viên trường, qua tòa nhà B, qua vườn hoa trường rồi cuối cùng quay trở lại đây. Đây là hạng mục bắt buộc nên các bạn cố gắng nhé!

Pằng...

Xông lên...Ah...Dzô...Dzô...

Khi tiếng còi báo hiệu vừa dứt, các học sinh đang đứng lúc nhúc bỗng lao ầm ầm ra khỏi vạch như trận đại hồng thủy tràn vào bờ. Một cảnh tượng vô cùng hãi hùng. Mấy trăm người phóng như bay, nhất là mấy học sinh bị đánh rớt môn thi thể thao của mình. Vì họ biết, chỉ có môn này mới giúp họ không trượt trong đợt kiểm tra này. Xung quanh vang rõ mồn một tiếng chân chạy của hàng ngàn người.

_ Woa! Chạy cùng mọi người thể này vui quá là vui. Thích quá!

_ Sansan, bà bớt nói chút đi. Cần thận lát nữa đuổi sức thì chỉ còn nước ngồi khòí đằng sau đây. – Boo lên tiếng nhắc nhở

_ Hihi. Tui không bị bỏ lại đằng sau đâu, tui chả thấy mệt chút nào.

Sansan và Boo chạy cạnh nhau. Cứ người này nói một câu thì người kia lại “đốp” lại một câu. Gin và Zan chạy kế bên liên tục bùm miệng cười. Zan nhìn Sansan, trên mặt thoáng có chút vui vẻ.

_ Thôi tớ chạy trước đây. Bỏ cậu ở lại đó!

Boo vừa nói vừa nháy mắt với Gin. Hai người nhanh chân chạy lên bỏ Sansan lại cùng với Zan.

Đằng trước, Kan và Sery đang thư thái nắm tay nhau chạy... ừm...thật ra là...giống đi bộ, nhón nhơ như là đi dạo phố, không quan tâm đến mọi người xung quanh. Vừa thấy Boo và Gin vừa chạy vụt lên, vừa vỗ tay. Hai người hiểu ý, chạy theo.

Phía sau, nó và hấn thành thoi chạy. Hấn bình thường đã đẹp trai rồi, khi chạy còn đẹp hơn. Những tia nắng len lỏi qua mái tóc đang rũ xuống, phát phơ theo làn gió. Nó vừa chạy vừa nhìn hấn. Đang mãi nhìn thì bỗng nhiên hấn quay đầu lại

_ Làm gì nhìn anh dữ vậy?

_ Có gì đâu. Em đâu có nhìn anh đâu. Em chỉ là...chỉ là đang nhìn trời thôi! – Nó quay mặt đi chỗ khác, ra sức chối

_ Thế à?

_ Đúng vậy!

Hấn cười khê nhìn khuôn mặt đang đỏ như gấc kia. Có trời mới biết bây giờ nó thật sự rất...dễ thương.

Chạy được một lúc thì hấn thấy nó chạy về phía cái ghé gỗ bên đường, ngồi xuống.

_ Em sao thế?

_ Mệt!

_ Nhưng mới chạy được 1 lúc thôi mà.

_ Không biết nữa. Mệt lắm.

Hắn cười ảm áp. Bàn tay vuốt ve đôi gò má đang xịu xuống của nó

_ Thế giờ sao đây?

_ Không biết. Không thi nữa.

_ Chúng ta sẽ bị đánh rớt đấy.

Nó buồn một chữ “Kệ” rồi lơ đãng quay mặt qua chỗ khác. Từng tốp học sinh lướt qua nó và hắn. Bỗng hắn ngồi xuống, quay lưng về phía nó

_ Làm gì thế? – Nó nhìn hắn đầy khó hiểu

_ Leo lên đi. Anh công em.

Gió thổi mạnh, lùa vào từng cành cây. Tiếng gió hòa cùng lá cây nghe xào xạc. Từng chiếc lá khô từ từ rơi xuống, bay khắp nơi. Trên đường, một người con trai cõng một người con gái trên lưng, bước từng bước chân vững chãi. Nó ghi chặt lấy cổ hắn, vùi mặt vào bờ vai rộng, nhắm nghiền mắt. Một cảm giác an toàn vây lấy nó.

_ Anh sẽ công em 3km cơ đấy.

_ Thì sao?

_ Sẽ mệt lắm!

_ Không sao.

_ Anh tốt thật đấy!

_ Vậy sao. Anh tốt vậy mà cũng có người không cần anh đấy!

_ Quên hết đi. Những ngày tháng trước đây!

_ Anh không quên được. Làm sao bây giờ?

_ Em xóa nó nhé!

Nó đề nghị rồi đưa tay ra trước mặt hắn, xoay tròn. Những ngón tay mở ra rồi nắm lại. Đó chính là cách xóa những kí ức không vui của nó

_ Cảm ơn em – Hắn mỉm cười nhìn người con gái trên lưng mình

_ Em mệt quá, Ken!

_ Anh yêu em...

Nó đã chìm vào giấc ngủ rất nhẹ trong khu rừng sâu thẳm. Giấc ngủ an toàn và tin cậy trên vai hắn. Và có lẽ, chỉ có mình hắn mới có thể đem lại cho cô sự an toàn này.

Vù... Vù...

Bên tai nó là tiếng gió, tiếng lá cây và tiếng nói ai cứ lặp đi lặp lại câu nói ấy, ảm áp và yêu thương

_ Anh yêu em... Anh yêu em...

.....

Qua bao lâu anh chờ em mãi

Chờ giây phút em tin anh đưa em đi trên lối dài

Niềm tin đó ... đâu biết là khó

Vì tháng ngày sau như em nói cũng phải xa nhau

Nhưng em ơi bây giờ anh muốn

Một lần nhỏ nhoi xin em cho anh cơ hội bày tỏ

Và anh sẽ cho em được thấy

Tình cảm của anh không như gió thoảng mây bay

Lần đầu ngu ngơ khi anh nhìn em qua tấm hình đôi mắt buồn

Làm nổi lòng anh xôn xao lòng anh nôn nao muốn được thấy em

Nhưng không phải là thế này

Ước chi đôi mình trước đây ...

Tình cờ gặp nhau trên đường đôi và ta sẽ thành đôi...

Đừng ngại chi em ơi ! Xin đừng cho anh thêm hàng vạn lý do

Đừng hỏi ngày mai xa nhau thì sao cho em thêm ngàn lần đo

Tin anh ta cùng bước thôi

Dẫu ra sao vẫn có đôi

Chỉ cần em cho anh 1 lần thôi ... Cơ Hội !

(Hãy cho anh cơ hội – Ông Cao Thắng)

.....

Sansan không nói tiếng nào, cố gắng chạy. Dường như cô không bận tâm người con trai vẫn chạy theo cô. Cô lờ đi. ... Nói là vậy chứ thật ra cô vẫn luôn để ý đến Zan. Mỗi lần cô chạy nhanh để thoát khỏi thì Zan cũng chạy nhanh theo, nhất quyết không cho cô thoát khỏi cậu. Hành động đó của Zan lại khiến Sansan sôi máu lên, quyết tâm tìm ra cách thoát khỏi sự đeo bám này

_ Đúng là... Hai cái người đó chờ xem tôi sẽ xử hai cậu như thế nào nhé! – Sansan thâm rủa Gin và Boo.

Không phải vì hai người đó chạy lên trước, bỏ cô ở lại thì giờ phút này, cô đâu phải nhọc công tốn sức tìm cách để thoát khỏi tên điên chết tiệt này chứ. Bực thật!

Một cái cây gần đó bỗng vang lên tiếng hất xì. Gin khịt khịt mũi, uể oải thờ dãi

_ Haizz. .Không biết ai đang chửi mình nữa? Nãy giờ hất hơi quá trời!

_ Hi hi... Cậu thì lúc nào mà chả có người chửi cơ chứ! – Kan cười liếc sang Gin

_ Cậu nói gì thế...

_ Thôi thôi. Xin hai người cho chúng tôi một phút bình yên được không? – Boo đứng gần đó, gờ hai tay đầu hàng

Sery gật đầu tán thành

_ Đúng đó. Chúng ta bắt đầu kế hoạch thôi!

_ OK

_ Báo cáo sếp, kế hoạch đổi hướng chạy cho học sinh đã thành công một cách rực rỡ! – Gin đưa tay lên chào, nghiêm chỉnh nói

Boo gật đầu

_ Tiếp tục kế hoạch thứ hai. Tất cả vào vị trí.

_ Anh à, anh nhẹ tay chút nhé. Đừng có ném mạnh quá! – Sery lo sợ nhìn hòn đá to trên tay Kan.

Kan gật đầu. Rồi cậu đưa tay, ném đi.

Sansan khó hiểu nhìn xung quanh. Nãy giờ mãi lo nghĩ đến người nào đó mà cô không để ý sao cô chạy mãi mà vẫn không thấy bóng dáng một người học sinh nào cả.

_ Kì lạ thật.

Sansan lảo bầm. Đúng là không có một học sinh nào cả. Zan cũng nhận thấy điều này, cậu cẩn thận quan sát xung quanh. Bỗng nhiên, một âm thanh mềm yếu vang lên.

Bắt....

_ Ui da!

Phía trước, Sansan ngã dưới đất, hai tay ôm lấy mắt cá chân.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Đại Tiểu Thư Tinh Nghịch Và Tứ Đại Thiếu Gia Hồng Hách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.